

Volumul I
Singurătatea tatălui

VICTORITA DUTU

Ce violet era floarea din vis...
ce violet...
Ce violet era floarea din vis....
Floarea din vis...ce violet...

Prolog

Se zice că sfinți nu și-au terminat activitatea. Odată cu trecerea lor în împărăția cerurilor, pe sfinți i-a pus Dumnezeu să aibă în continuare grijă de umanitate și de fiecare om în parte, tot la fel de mult cum au făcut-o și în timpul vieții.

Capitolul 1

Grădina Copou o avea în fața ei . Cât de încântat rămâne cel care se plimbă prin ea. Câte dezamăgiri sau câte fericiri nu s-au trăit de-a lungul timpului în acea grădină, dar câte lacrimi nu au curs pe străzile ei și câți nu au visat la teiul lui Eminescu care acum este susținut în niște bare din fier ca să nu cadă, să nu se risipească și lumea să nu mai aibă ce vedea.

Grădina este superbă și nu mai găsești așa ceva nicăieri în lume. După grădina Copou cu parcul ei de sute de ani parcă îngropat într-o veșnicie ce o purtăm în noi înșine, urmează Grădina Botanică care este unică în România, nici în București nu găsești așa ceva. Și șoseua este largă cu tramvaiele care nu sunt așa de multe ca în alte locuri. Iașul cu această grădină este un oraș liniștit iar cum mergi spre Copou parcă totul este ridicat la o nouă înălțime. În această plimbare peisajul este purificat de universitatea care te umple de o spiritualitate de care nu vrei să scapi, să o uiți așa de repede. Totuși, în Iași e locul unde parcă nu se întâmplă nimic economic, oamenii s-au obișnuit să trăiască într-o formă de stabilitate din timpuri străvechi, aici acea stare de liniște este prezentă parcă și în zgomotul mașinilor care nu este așa de violent ca în București sau într-un alt oraș mai mare din țară. Șoseaua ce străbate centrul, ce urcă până la universitate și apoi până spre Grădina Copou și apoi până la Grădina Botanică e acoperită de un ținut verde care-ți dă putere și care te umple de bucurie.

Nu ai să vezi aici blocuri prea înalte încât să te sufoce cu griul acela sec, care întunecă un peisaj urban sortit la urâtenie și la stări depresive. Ținutul acesta este plin de viață și parcă este inundat în veredele crud al frunzelor și al ierburilor, mai ales dacă te nimeresti în această călătorie în perioada de primăvară, aprilie sau mai, tocmai înainte de Paști. În post asști la acest spectacol, în câteva zile sau în decurs de o săptămână și ceva totul devine dintr-o dată verde și lumea parcă ar merge în fiecare zi printr-un tunel turcuaz care purifică ceea ce se poate trăi apăsător.

Maria travesa acest ținut cu conștiința că este acasă, la ea acasă, dar în același timp într-un loc unde doar mintea ei ar putea să-l perceapă ca fiind unul absolut fantastic, un ținut care anunța ceva, o lume nouă și o împărăție nouă. Această traversare a unei grădini luxuriante, care era prezentă în mintea ei, o trimitea la începuturile acestei lumi, când totul era perfect și omul trăia în această lume verde în care totul plutea în armonie. Asta ar fi vrut să trăiască Maria, să trăiască într-o lume primordială și fantastică, în care nici un om nu mai putea să mai sufere sau nu mai avea voie să fie trist.

Oare cum ar fi să trăim într-un ținut în care nimeni și nimic nu mai poate să ni-l invadeze cu mizeria zilnică și noi să nu ne mai putem descotorsii de el. Ținutul acesta verde putea fi expresia unei libertăți pe care o purtăm în noi înșine, dar din pacate aici ne reluăm porția zilnică de umilință și de stres.

Ținutul Iașilor era unul relaxant, ca într-o vacanță, ca într-o pensiune. Campusul studentesc aeresit, te invită la cercetare multă, la aspirații înalte și la expresia unei libertăți supreme dacă îi este îngăduit unui pământeam să trăiască așa ceva.

Maria era o senină care putea să danseze în această libertate a verdului în care doar păsările cerului și copacii mai aveau această disponibilitate către zborul albastrului ce este în noi pentru că este dincolo de noi și în esențele minții și ale imaginației noastre. Maria, în călătoria ei prin această grădină, în care se putea rupe de tot ceea ce este pământesc, putea să fie cu adevărat ea și nu se supăra, că aceste momente erau așa de rare și durau atât de puțin.

Important pentru ea era că aceste momente existau. Cât de fericită putea să fie în această lume care o purta în mintea ei și care era lumea ei perfectă în banalul pe care-l trăim zilnic și noi ni-l complicăm în mod artificial cu nimicuri prea importante care ne macină existența și care ne transformă în proprii noștri sclavi. Maria se simțea excelent în propria ei singurătate.

Noi suntem în același timp proprii noștri sclavi și stăpâni. E uluitoare această stare și această trăire când suntem în același timp și una și alta. Cât va mai trebui să învățăm de la noi și de la alții ca să ne eliberăm de acest joc aberant al stăpânului și al sclavului din propriile noastre dorințe?

Capitolul 2

Maria este din București, dar a hotărât să facă facultatea de Științe Economice la Iași pentru că aici a crezut că poate să fie mai bine pentru ea. Aici erau bunicii ei. De multe ori a venit în Iași, în vizită la bunicii ei și s-a îndrăgostit de grădina botanică.

Când era copilă își amintea cu atâta bucurie, cu atâta plăcere nevinovată cum venea cu bunica și bunicul să vadă expoziția de trandafiri, trandafirii erau teribili, teribili. Dar mai ales cât de mult se bucura când bunica îi dădea să mănânce prăjituri și bunicul câteva bucăți de ciocolată dintr-una mare, mare de tot. Era bucuroasă pentru că de această ciocolată pe care i-o dădea bunicul în secret nu știa bunica ce se împotriva și atunci totul era făcut cu mare viteză. Ei mergeau și se îndepărtau puțin, bunica rămânea în urmă să adune mirosul de trandafir galben și mare ca o stea în care soarele își vedea fața. În timp ce bunica era preocupată cu mirosul trandafirilor de care era așa de îndrăgostită, îi mirosea fără să îi atingă, ei se îndepărtau și bunicul băga mâna repede în buzunar, scotea și mai repede o bucată de ciocolată și i-o dădea direct în gură copilului. Până venea bunica din urmă, ciocolata era deja termită și fapta comisă iar ei mergeau de mână, bunicul cu nepoata, nepăsători și agale lăsându-se ajunși din urmă de ea care nu se grăbea să se alătore lor.

Maria era o studentă foarte bună și voia să învețe foarte bine și cât mai mult, să ia note maxime la toate materiile pentru că știa că dacă studiază și este foarte bine pregătită are șanse mult mai mari să obțină un post important într-o firmă mare din București. Știa că trebuia să muncească foarte mult ca să aibă și bursă, cu asta se mândrea foarte tare, dar știa că dacă nu se pregătește, riscurile sunt prea mari să nu facă nimic din ceea ce și-a propus. În afară de munca aceasta dusă pe brânci avea și momente de relaxare. Venea aici să se delecteze, grădina era superbă și în toate anotimpurile erau flori, chiar și iarna serele erau pline. Dacă afară era zăpadă, florile înăuntru nu simțeau nici un fel de frig. Așa își simțea de foarte multe ori sufletul ocrotit de ceva dumnezeiesc. Așa cum erau florile din seră, îngrijite de oameni și arătau minunat, așa își închipuia că trebuie să fie și cu sufletele oamenilor îngrijite de către sfinți. Maria credea că dacă un om se lasă ocrotit de binecuvântarea lui Dumnezeu, sufletul lui este exact ca o floare minunată care înflorește și crește chiar în timpul celui mai cumplit crivăț, în ciuda celui mai cumplit îngheț. Și Maria era fericită mai ales că fecioria ei interioară era atât de taincă, încât se simțea o femeie liberă, o fată liberă, un copil liber față de tot ceea ce mișcă aici pe pământ. Ea se simțea invicibilă tocmai pentru că își știa sufletul ocrotit de sfinți în conlucrarea lor cu Dumnezeu.

Când revenea aici în grădina botanică retrăia copilăria. Parcă-l revedea pe bunicul care-i dădea pe furis o bucată de ciocolată și cum bunica nu vedea, “dar cred că de multe ori se făcea că nu vede, pentru că îi plăcea modul cum coplotam noi” își zise Maria. Ce păcat că bunicii nu mai sunt.

Aici, printre moldoveni se simțea excelent, mai ales pentru că toți colegii o stimau pentru că ea nu era o provincială, era de la centru, din capitală și mai ales o admirau pentru limbajul ei foarte frumos cu accent literar, nu ca cel din Moldova, cu limba lată. Ei însă îi plăcea foarte mult graiul moldovenesc, era așa de ușor și de cald, se simțea foarte bine când cineva vorbea chiar așa cum vorbește un moldovean adevărat, se simțea foarte liniștită, limba celor de pe Dâmbovița i se părea foarte țipătoare. Aici la Iași se simțea minunat și mai ales în rândul colegilor.

Era cea mai bună studentă din an și asta îi atrăgea foarte mult și invidia dar și aprecierea altora. Băieții o respectau iar o parte din fete o respingeau, dar ea era cu gândul în altă parte, ea voia să aibă carieră în afaceri, dar în același timp voia și familie. Își dorea la fel de mult și carieră și familie, își dorea copiii, își dorea mai mulți copii, nu numai unul singur, își zicea mereu:”copiii singuri la părinți sunt foarte singuri. Nu

are sens să mă supăr dar voi avea doi copii, un băiat și o fată”. Și așa se plimba Maria de una singură prin grădina botanică, singură cu gândurile ei.

Soarele era după amiază, mângâia crengile copacilor pe care ea voia să îi admire, chiar îi admira și razele soarelui împreună cu ei. S-a așezat pe o bancă pentru că obosise de atâta plimbat iar aerul tare de primăvară o înviora și în același timp o obosea. Stătea cu capul în jos și se juca cu o crenguță de brad înflorită când deodată s-a auzit întrebata în liniștea aceea de cristal a naturii:

-Ce faci, Maria?

A văzut două perechi de adidași în picioarele unui băiat din fața ei și când a ridicat ochii, era Mihai, colegul ei de grupă.

Mereu erau apropiați, chiar destul de apropiați, el era foarte interesat de Maria pentru că era o fată deosebit de deșteaptă, frumoasă și era o mândrie printre băieți ca să ieși cu ea. Să fii cu tipa tare, cu cea mai tare tipă din an. Maria se simțea foarte atrasă de el, niciodată nu și-a permis să recunoască față de ea însăși că este atrasă de el și chiar îndrăgostită de el, pentru că lui Mihai îi plăcea foarte mult flirtul. Lui Mihai îi plăceau fetele și era foarte nestatornic. Lui îi plăcea să iasă cu cât mai multe fete și să se laude cu asta. Era chiar foarte mândru de el și asta o îndurera, o apăsa foarte tare pe Maria și simțea o greutate imensă pe suflet atunci când se gândea la Mihai. Dar din cauză că ea ținea foarte mult la el îl ierta și atunci îi acorda toată atenția pe care Mihai o savura picătură cu picătură, pentru că știa că o să dureze puțin. Era imposibil ca el să se abțină și să nu mai iasă cu alte fete și toată această stare frumoasă și liniștită se ducea pe apa sâmbetei. Îi sorbea Mariei fiecare cuvânt, fiecare privire, fiecare mângâiere, dar numai atât, de la ea nu se aștepta la mai mult pentru că era o fire foarte bisericosă și el nu putea să treacă peste aceste principii. Chiar dacă nu-i convenea și se enerva când ea nu era de față, le accepta și se simțea în siguranță în preajma ei.

Mihai era foarte fericit împreună cu Maria, asta până ce se certau și se despărțeau, și dura destul de mult timp până ce ei se împăcau iarăși, erau renumiți prin certurile lor și nimeni nu avea curajul să mai spună ceva. Orice tipă ar fi ieșit cu Mihai, până la urmă tot afla de Maria, Mihai devenea foarte cinic și vorbea de ea, când îi era lumea mai dragă respectivei:

-Niciodată nu ai să fii ca Maria, Maria este și deșteaptă și frumoasă dar tu nu știi nimic să faci și mai spui că mă iubești și că te-ai îndrăgostit de mine. E o minciună pentru că nu te poți îndrăgosti așa de repede și să-mi mai și spui că mă iubești!

Și fata se uita la el năucită, după care se rupea totul. Mihai încerca din nou să o cucerească pe Maria, și reușea dar tot așa, pentru puțină vreme. Era un chinuit, un nefericit, un schilodit sufletește de felul lui nestatornic și superficial. Dar tocmai această superficialitate îl durea cel mai tare și nu știa cum să scape de ea. În același timp poziția asta îi convenea și lui foarte mult pentru că putea să facă tot ce voia. De multe ori încerca să se maturizeze, dar nu știa cum. Voia să fie ca tatăl lui, dar îi era foarte greu pentru că nu era de acord cu acesta, care nu a avut decât o singură femeie, pe mama lui. I se părea asta imposibil și o prostie pe deasupra.

Mihai era foarte fericit cu Maria dar nu putea să facă asta pentru foarte multă vreme și se oftica, se supăra pe el. Niciodată nu o considera vinovată pe Maria ci numai și numai pe el, pentru că dacă se certau, el se ducea la distracție cu alte fete. Pe Maria nu o vedeai împreună cu un alt bărbat, nici măcar cu un coleg nu se ducea la bere, de fiecare dată când se duceau, se duceau în grup și ea stătea destul de puțin, spunând că se duce să mai lucreze câte ceva.

Mihai era un tip de om foarte practic. Și îi plăceau fetele, dar lângă Maria se simțea în siguranță, tocmai pentru că Maria avea ceea ce el nu avea. Maria avea o forță teribilă de a face ca lucrurile să meargă mai departe. Mihai era conștient de valoarea ei, nu era un bărbat prost, dar pentru că avea această înclinație spre ușurătate și spre partea profitabilă a lucrurilor, nu-i prea convenea să se apropie de Maria prea mult timp, deși își doarea imens de mult ca el să fie cât mai aproape de ea. Plus că Maria era o femeie deosebit de frumoasă și îi plăcea să arate bine. Îi plăcea să se îmbrace cu haine foarte, foarte scumpe, de la casele de modă din București. După felul cum era îmbrăcată întrecea și profesoarele. Și de aceea era și foarte invidiată. Chiar și Mihai o invidia pe Maria pentru că era mult mai deșteaptă ca el dar în același timp el chiar ținea la ea și încerca să o înlocuiască ba cu o colegă, ba cu alta sau cu o altă prietenă cunoscută întâmplător. Apoi simțea nevoia să se întoarcă la ea, Maria simțea că el nu este tot timpul al ei, nu putea să înțeleagă acest lucru și din cauza aceasta suferea enorm. Maria chiar încerca să-și explice de ce el era așa de atras de ea? Dar mai ales de ce el se simțea în fața ei cu atâta autoritate. Când sunt singuri el este un

mielușel, dar când sunt în grup se schimbă la o sută optzeci de grade, devine autoritar, orgolios și mândru, chiar încearcă să o domine pe Maria și pentru că nu reușește, el vede că nu reușește, este conștient de asta, o șicanează, o jignește chiar devine cinic. Colegii mereu vor să-i împace și ei sunt tot timpul despărțiți și acest efort al colegilor de a-i împăca, mai ales când reușesc, este pentru Mihai o adevărată sărbătoare.

El se simte foarte bine când este adulat de ceilalți. Iar ceilalți știu că el va face niște gesturi caritabile dacă îl vor lăuda și îi vor mângâia orgoliul. Mihai era un tip cu bani, cu destui bani pentru că tatăl său, fost securist, acum are o afacere prosperă și i-a făcut fiului cadou o mașină pentru că era student așa de studios. Deci Mihai avea cu ce-și răsplăti prietenii, chefuri prin baruri și prin discoteci și plimbări cu mașina. Deși Mihai voia să fie un tip care învață, acum nu mai simțea o așa de mare atracție spre învățătură. El avea părinți în Iași dar visa Bucureștiul, pentru că acolo s-ar fi putut descurca foarte bine și nu găsea o altă posibilitate în mintea lui decât aceea de a o avea pe Maria cu el. Maria era cea mai bună cale spre București, cea mai mare țintă, mai ales că și părinții ei erau destul de bogați, aveau servicii foarte importante, tatăl ei lucra în Ministerul de Interne.

Capitolul 3

Toate acestea erau în capul lui Mihai când a văzut-o de departe pe Maria cum se îndrepta spre Grădina botanică să se plimbe de una singură. El știa, simțea, avea intuiția lui de bărbat că Maria este foarte îndrăgostită de el, era sigur pe sentimentele ei și pe loialitatea ei. Maria știa un lucru sigur, credința ei, ea moștenise o credință teribilă în Hristos de la bunici. Chiar dacă părinții ei se îndepărtaseră de biserică, bunicul și bunica din Iași erau tot timpul la slujbă, duminică de duminică și asta îi plăcea foarte mult Mariei. Lui Mihai nu-i plăcea faptul că ea mergea la biserică atât de des, asta îl exaspera, în momentele ei bune în loc să fie cu el se ducea să fie în altă parte, dar răsuflea ușurat că măcar nu se duce cu un alt bărbat și în felul acesta el știa că nu-l va trăda. Știa că nu se va îndepărta niciodată de el, știa că nu-l va părăsi, în cazul în care ar putea fi împreună.

Mihai era un bărbat, un student de foarte bună calitate, un băiat foarte inteligent. Știa să aprecieze o femeie foarte deșteaptă de una mai puțin deșteaptă, știa ce înseamnă să aibă o femeie foarte inteligentă lângă el. Plus că discuțiile lor erau foarte înalte. Chiar dacă Maria îl depășea în limbaj și în argumentație și el se dădea bătut în sinea lui, în fața ei, niciodată nu ceda. El trebuia să fie cel mai tare. Dar Maria avea un fel de naivitate a omului bun și inteligent care judecă oamenii după propria ei viață și nu după viața acestora, pentru că ea era preocupată cu viața ei, cu existența ei ca să mai poată înțelege și viața altora.

Mihai se simțea în siguranță în fața Mariei. De aceea a urmărit-o acum. Știa că o iubește și că este iubit. Dar în același timp îi era frică, se temea că nu cumva Maria, din disperare, să se întâlnească cu altcineva. De aceea a urmărit-o pas cu pas și era cu inima cât un purice să nu apară un bărbat care să o ia în brațe și să se învârtă cu ea. Asta făcea în imaginația lui, tremura la gândul că ea ar putea să fie cu un alt bărbat în clipa asta și se ducea să se întâlnească cu el. Când a văzut-o că se așează pe bancă și că el este foarte aproape de ea și-a tras sufletul a ușurare.

A văzut-o de departe cum ea se plimbă la pas, cum a ieșit din căminele de lângă universitate, până în Dealul Copoului. A trebuit să mergă pe jos și să-și repete obsedant aceeași imagine, cum un bărbat apare de undeva și o ține de mână, o îmbrățișează, o sărută, o mângâie pe obraz, ea sare de gâtul lui și răsuflea ușurat de fiecare dată pentru că asta nu se întâmpla. Mergea pe jos drumul acesta, drum pe care el nu-l străbătea decât cu tramvaiul sau cu mașina. De câte ori nu a mers pe aici cu mașina lui fără să se uite în stânga sau în dreapta.

Brusc Mihai s-a enervat că nu avea banii de la tatăl său ca alte dați, acum nu i-a mai dat alții pentru că îi cheltuise aiurea cu prietenii lui de gașcă. De aceea nu s-a mai putut plimba cu mașina lui, de care nu se despărțea. Astă amintire l-a iritat brusc și s-a uitat înfrigurat din nou după Maria dacă nu cumva este cu cineva. Când s-a uitat înainte a văzut pe cineva mergând alături de ea și s-a îngălbenit la față. Ceva ca o săgeată i-a tăiat respirația, era un tip care mergea lângă ea, a mărit pasul ca să-l vadă și cu ochii încruntați, cu pumnul strâns, a vrut să se apropie cât mai mult, dar când colo a văzut cum respectivul o depășește pe Maria și ea rămâne la fel de singură ca și mai înainte. A răsuflet din nou ușurat. Mergea agale în spatele ei, mai ales că ea nu știa că el o urmărește ca un detectiv particular dar lui îi plăcea ideea cum este pe urmele ei, fără ca ea să știe asta. Cum era așa de concentrat dintr-o dată a pierdut-o din ochi, inima a

început să-i bată cu putere. O frică teribilă i-a întunecat ochii . A început să alerge foarte tare printre oameni dar era cât pe ce să se trântescă în ea. S-a retras speriat ca nu cumva să fie văzut și apoi și-a continuat urmărirea. Cam incomodă pentru el, pentru că fata asta mergea prea încet, Maria mergea prea agale pe drumul ei, fără să se uite la stânga sau la dreapta și fără să se oprească. Mergea cu aceiași pași regulați, înceți și siguri acolo unde avea de ajuns. Din nou un alt băiat se apropie de Maria, își dau mâna, lui Mihai i se oprește din nou respirația, dar ei discută ceva după care își iau la revedere. Maria merge mai departe și el îl analizează pe tip, îi repetă mișcările și gesturile, i le repetă cu încetinitorul pe ecranul imaginației și ajunge la concluzia că tipul nu e decât un simplu amic al ei, deci nu are de ce să-și facă griji, pentru că nu poate fi un dușman. El din nou o urmărește o bucată de drum și lui Mihai din nou i se oprește respirația când un băiat foarte grăbit era cât pe ce să o ia pe Maria în brațe, un trecător, care s-a ciocnit cu ea pe drum dar și-a cerut scuze pentru viteză.

Maria a zis: ”nu-i nimic, nu-i nimic”, în timp ce râdea în sinea ei. ”Ce tip drăguț, să se trântescă în mine..ha...ha..ha...dar ce bine îmbrăcat”și ea chiar zâmbea. Apoi Mariei brusc i s-a tăiat zâmbetul. În fața ochilor, pe ecranul imaginației, pentru că ea nu știa că el o urmărește, l-a văzut pe Mihai și atunci din nou s-a gândit: ”Mihai, ce păcat, țin la el de atâta vreme dar nu pot avea încredere în el. Mi-aș fi dorit să ne întâlnim și să mă ia în brațe ...dar ce folos, dacă totul este doar fum...și doar el vede că țin la el, că mă pierd în fața lui și tocmai asta îl face să mă jignească iar eu să mă simt prost. Probabil că nu mă iubește cu adevărat, deși mi-a mai zis de câteva ori că mă iubește, mai mult așa în glumă decât în serios. Odată chiar a încercat să-mi spună ceva. Eram doar noi doi, m-a urmărit, eram noi singuri în amfiteatru și a venit lângă mine să-mi spună ceva, mi-a luat mâna stângă în ale lui și mi-a zis:

-Maria, trebuie să-ți zic ceva important...ce mult aș vrea ..să știi...că eu...

Și eu m-am uitat la el și i-am pus întrebarea aceea tăioasă , ridicol de tăioasă, stupidă dar care îmi ascundea încremenirea inimii:

-Dar ce? ...și m-am uitat la el disprețuitor, atât de ridicol, iar el și-a înghițit cuvintele, s-a uitat la mine disperat după care a fugit și m-a lăsat singură în amfiteatru. Statrea aceea de atunci nu am s-o uit niciodată. Am amețit după ce a plecat, am simțit cum mă clatin și am căzut pe un scaun uluită de ceea ce eu puteam să simt și să trăiesc pentru un bărbat care-mi era pâna la urmă un străin. Sentimentele acelea nu cred că am să le mai trăiesc vreodată cu un bărbat. Starea aceea atât de delirantă , de halucinogenă îmi făcea rău. Să mi se facă rău că mi-a luat mâna într-a lui, ce aberație. E drept că el este pentru mine prima mea dragoste. În liceu nu m-am îndrăgostit niciodată, de nici un băiat Acum mă simt atât de îndrăgostită, îndrăgostită la pătrat și Maria a început să râdă așa ușor, cu un zâmbet amar. Sunt îndrăgostită la pătrat, la cub, sunt îndrăgostită și pentru perioada de atunci.”

Maria, ca să scape de hărțuirea acaestei iubiri, se afunda în studiu. Nu lăsa nici un curs neînvățat, nu lipsea de la nici unul și niciodată nu pierdea vremea. Se ruga foarte mult lui Dumnezeu să treacă cu bine peste examene și peste greutăți. Ea știa că Mihai este nepăsător, pentru că ea învață iar el se distrează și la examene copiază de la ea, ea îi dă, și la toți ceilalți iar el e foarte fericit să copieze de la ea. Când nu se poate copia el pică examenele și apoi e nevoit să se pună cu burta pe carte și le învață de nevoie. Le învață destul de bine pentru că ia întotdeauna note mari când învață de unul singur, dar numai atunci când este nevoit să o facă. La cursuri nu vine pentru că i se par inutile și mai ales știe că are de la cine să le ia, pentru că Maria e foarte bună colegă și ajută pe toată lumea dar mi’ te pe el care este craiul facultății după care mor fetele.

-Cursurile sunt inutile zicea, important este cum te descurci să faci bani, acolo pe teren, la fața locului să vedem. Când vin tot felul de profesori care nici ei nu mai știu ce predau, vin cu o materie veche de nu știu când și nu mai este de actualitate, de ce să mă duc să învăț , să-mi pierd timpul să ascult așa ceva, mai bine mă duc în bibliotecă, iar Maria îi răspundea:

-Dar te duci tu în bibliotecă? Nu zicea nimic pentru că nu-i plăcea așa de tare, pe el îl interesa să fie descurcăreț și inteligent. După fiecare examen, când el lua note destul de mari, nu se ducea în public să-i mulțumească Mariei, se mulțumea să-i arunce priviri foarte provocatoare la care ea îngheța de bucurie, de spaimă, de durere, de dorință. Dar atunci când erau numai ei doi, atunci el o ridica pe ea în slăvi, o lăudă și-i mulțumea foarte, foarte mult pentru ceea ce a făcut pentru el, că l-a ajutat la examen și că nu a decăzut în ochii colegilor și a fetelor. Dar și colegii știau că în realitate el copiază de la ea, așa că el se mințea, dar nu mai conta pentru el partea a doua. Colegii se distrau de multe ori pe socoteala lor și erau subiect de bârfă ,

însă nu prea mai ajungea la urechile lor, pentru că el unul era prea îngâmfat ca să se lase influențat în vreun fel iar ea era mult prea preocupată să învețe ca să mai aibă timp să se mai gândească la ceva.

Capitolul 4

Deși Maria era tulburată din cauza acestei iubiri care o sfâșia pe dinăuntru, nu se lăsa bătută sau intimidată. Mergea înainte pe drumul ei și se repara cu învățătură și rugăciune, acesta era antidotul. Era o ființă deosebit de puternică și se echilibra cu rugăciunea zilnică și-și zicea:

-Mă las în voia lui Dumnezeu, dacă e să fie al meu, o să fie al meu, pentru că așa va voi Dumnezeu, dacă nu, nu, înseamnă că nu era bun pentru mine și de aceea o să ne despărțim pentru totdeauna. Nu are sens să sufăr atâta.

Dar de suferit tot suferea, pentru că acesta este sufletul, nu se poate altfel, însă avea rezistență la această suferință. Turba când Mihai încerca în glumă sau în serios să le strângă în brațe pe alte fete sau să le invite undeva la o terasă. Mihai chiar trecea de mână cu câte o fată, intenționat prin fața ei, numai ca să o provoace, apoi o lăsa pe acea fată, venea lângă ea și-i spunea:

-Nu vrei să vii cu noi la o cafea?

-Nu, răspundea Maria foarte mândră și sigură pe ea, nu, nu merg, mergeți voi, eu mă duc să învăț.

Și mergea să învețe cu și mai multă îndârjire. El pleca cu o fată sau cu mai multe la distracție, acesta îi era felul. Iar pe Maria gesturile acestea ale lui o înebuneau, dar uita învățând și-și zicea:

-De ce oare m-am îndrăgostit de el, oare un alt bărbat nu aș putea găsi? Oare nu-mi pot găsi un alt băiat mai echilibrat în viața mea de care să mă îndrăgostesc? Oare de ce ?

Cu cât era mai nefericită în dragoste și mai tulburată cu atât mai mult se ruga și se adâncea în rugăciune ca într-o salvare. Credința asta în Iisus Hristos era pentru ea unica putere și unica scară la cerul ei interior, pentru că fiecare dintre noi purtăm o lume perfectă în care vrem să trăim.

Nu-și putea explica aceste sentimente contradictorii pe care le trăia, avea momente când îl alunga din memoria ei și din sângele ei și-l uita. Dar când se aștepta mai puțin, atunci, atunci gândul la el era mai turbat și o tulburau lacrimile și plângea de una singură cu foarte multă durere.

Dar ceea ce se pare că l-a cumințit pe Mihai a fost o întâmplare din anul trei. Vara, la sfârșit au venit niște burse pentru Franța, iar pentru aceste burse trebuia să dai un examen pentru că erau mai mulți cu medii mari care voiau să plece. Atunci Mihai nu a mai putut copia, deși a învățat, pentru că și pe el îl preocupa studiul, dar învăța numai ceea ce-i plăcea. El nu s-a prezentat la nivelul care trebuia și din cauza aceasta el nu a plecat, dar Maria da. Ea a plecat șase luni în Franța și asta l-a turbat pe Mihai. Tocmai acesta este momentul când Maria și cu Mihai se întâlnesc fără să se fi văzut de foarte multă vreme și Mihai era convins că a pierdut-o pentru totdeauna, de aceea o urmărea cu atâta înfrigurare.

Mihai a văzut-o de departe dar nu s-a putut apropia de ea. Îi era frică de colegii care erau și așa în ultima vreme cam răi cu el și aroganța lui l-a făcut în ultimul timp să se mai desprindă de vechile prietenii și să fie mai mult de unul singur. Lui îi era frică de oamenii care-l cunoșteau să nu se facă de râs că umblă tot după Maria. Dar de când a plecat ea, Mihai s-a schimbat foarte mult. Mihai nu s-a mai plimbat cu nici o fată, nu l-a mai văzut nimeni în cluburi iar sesiunea din iarnă a luat-o cu note maxime pentru că s-a adâncit în studiu și era foarte taciturn și certăreț, de nu-l mai recunoșteau colegii. Era tot timpul supărat, revoltat, irascibil, odată chiar cineva a încercat să-l ia mai tare:

-Ce faci mă, ce ai, de ce ești așa, ce s-a întâmplat cu tine? A plecat Maria și nu mai ai de la cine să copiezi, lasă că găsești tu alte femei, pentru că astea sunt destule. Ce, crezi că noi nu suntem supărați că ea nu mai e și a plecat în Franța? Numai tu ești, ce eu nu sunt? Dar lasă că vinea ea înapoi.

Acesta era un coleg care o iubea în taină pe Maria dar nu avea nici o șansă pentru că ea îl privea ca pe un amic și nu se uita la el ca la un bărbat, ea îl iubea numai pe Mihai și nu ar fi fost în stare să se uite și la un altul, ar fi fost ca un fel de trădare în sufletul ei, ea nu putea să-l trădeze.

Atunci Mihai a urlat o dată și i-a dat un pumn în nas celui care s-a legat de el, mai ales că era și foarte gelos din cauza Mariei, pentru că ea, de oarbă ce era din cauza lui, nu vedea că mai sunt și alți bărbați care o iubeau în ascuns, dar cei de prin afară știau și mai ales Mihai, care voia să anihileze tot ceea ce ar fi putut fi un pericol pentru el și pentru dragostea lui. Mihai s-a luat la bătaie, l-a trântit la podea în amfiteatru

și dacă nu erau alți colegi care să-i despartă s-ar fi încins acolo o bătălie de toată frumusețea, ca între studenții bolnavi de învățtură și de tot felul de pasiuni nebănuite de cei din afară.

Spre seară colegii l-au văzut la barul studentesc beat mort și de atunci toată lumea l-a lăsat în pace, nu i-a mai zis nimeni nimic pentru că se cam temeau de el. Mihai s-a schimbat foarte mult, a devenit închis, urâcios chiar îi ura pe ceilalți colegi, de când cu scandalul cu acel rival. Mihai se cumintișe și chiar ajunsese într-un fel să fie uitat. Era acum o altă persoană foarte, foarte retrasă și mulți erau foarte atenți să vadă ce se va întâmpla cu el, care îi va fi evoluția. Toată lumea era cu ochii pe el să vadă ce se va întâmpla când Maria se va întoarce.

Capitolul 5

Maria nu știa nimic despre această schimbare a lui, ea suferea foarte mult pentru Mihai. Faptul că a stat în Franța nu a eliberat-o de acest sentiment ci mai mult s-a încărcat de o nouă iubire de care nu voia să scape. Fiind departe de țară, Maria nu s-a simțit prea bine. Acolo a trăit lucruri pe care nu și le putea imagina. Stând aici, nici ceilalți nu și le imaginau că s-ar putea să se întâmple cu un biet student din România care a primit o bursă și e foarte fericit pentru asta. A intrat în contact cu comportamente umane care erau foarte diferite de ceea ce este aici, acolo oamenii erau foarte reci și extrem de liberi în a se comporta după bunul lor plac. Oamenii i s-au părut reci și seci, goi pe dinăuntru, fără viață spirituală. O lume satisfăcută din punct de vedere material dar nimic mai mult decât atât. Ea s-a simțit foarte singură acolo. Acum, când a venit în țară voia să-l vadă pe Mihai, dar să nu fie cel pe care îl știa ea, ci să fie omul acela bun și iubitor așa cum are ea nevoie de cineva, sau ar fi vrut să se îndrăgostească de cineva cu totul și cu totul deosebit care să o rupă de tot ceea ce ea a trăit până acum și să înceapă o viață nouă, voia cu nerăbdare să termine facultatea și să lucreze la cariera ei.

Cu Mihai nu s-a întâlnit și-l purta încă în închipuirea ei cu acea aură pe care o îmbracă depărtarea. Din cauza acestei aure fantastice pe care o trăia pentru el, nu avea curajul să-l vadă și prefera să nu se întâlnească, să nu-l vadă, pentru că și-l imagina din nou cum o umilea în public, de față cu ceilalți și-i făcea și pe alții să se simtă prost în prezența ei. Dar nici nu voia să-l caute pentru că știa că este un om foarte orgolios și cine știe ce s-ar mai fi putut întâmpla, cine știe ce i-ar mai putea zice, cum ar mai putea-o jigni, de jignirile lui îi era cu adevărat frică. Ea îl știa că atunci când era foarte intimidat și nu putea controla situația din interior, începea să lovească în afară. Atunci devenea foarte sarcastic și dur tocmai pentru că în interior nu îi era prea liniște, prea stăpân pe sine și se pierdea, se pierdea în propriile lor gânduri.

Este foarte ciudată această relație dintre Maria și Mihai, care se iubeau dar fiecare avea iubirea lui și nu aveau împreună o singură iubire. Se construia în felul acesta o iubire foarte personală și sentimentele lor erau tot mai ascunse unul față de celălalt și de multe ori se întrebau:”oare când această iubire din sufletul meu o să iasă în afară? Oare până când o să mai țin iubirea asta în mine, poate că e mai bine să scap de ea decât să o trăiesc la nivelul acesta”.

Iubirea lor era tot mai ascunsă și creștea în intensitate odată cu trecerea timpului. De multe ori Maria se întreba:”oare în sufletul acestui om nu e nimic feminin, oare bărbații aceștia sunt așa de duri în interior? Oare dacă sufletul lui s-ar vedea, oare cum s-ar putea privi, nici nu știu cum să potrivesc aceste imagini. Despre mine și despre el?”

În Franța am văzut lucruri inimaginabile, aici în România nici nu am auzit așa ceva, doar așa în treacăt de pe la colegi și asta în bătaie de joc, eu nu le-am dat nici o importanță, dar acolo am văzut lucruri care m-au umplut de groază și de silă. Bărbați homosexuali erau peste tot dar și femeii!”

Odată i s-a întâlnit ceva straniu, mergea de una singură printr-un hol mai întunecat al universității și a venit o prietenă de a ei care i-a declarat că o iubește. Ea crezuse că e vorba despre o prietenie sinceră, dar fata o vedea pe Maria ca pe un bărbat. Maria s-a speriat și a luat comportamentul fetei ca pe un viol intelectual. Iar acum când a venit în țară îi era frică de Mihai. În același timp și-l dorea foarte mult, voia să-l vadă dar îi era frică de el. Își dorea atât de mult ca Mihai să o iubească și ea să se îndrăgostească nebunește de el, să ajungă să se spele de acest viol spiritual pe care l-a suferit în Franța, încât tremura de frică la acest gând și încerca să se stăpânească, să nu-și mai dorească așa ceva pentru că asta îi făcea rău.

Acum Mihai i se părea mic copil pe langă ce a trăit acolo. Cât privește cunoștințele, cei din Franța erau într-adevăr mul mai înaintați decât noi, învățământul universitar era altfel structurat decât la noi, dar nu va mai dura mult până ce o să fie ca acolo. Din punct de vedere al carierei, drumul în Franța a fost foarte bun pentru ea. Acolo s-a împrietenit cu o româncă mai învârstă care a sfătuit-o să se întoarcă în România cu ceva bani ca să poată începe o afacere atunci când va termina școala. I-a urmat sfatul și s-a angajat în afara timpului petrecut la ore, ca și chelneriță la un bar și a câștigat ceva bani. Așa că atunci când a venit în țară era mai bogată. Voia de banii aceștia să-și ia cărți pentru că ea de cărți avea nevoie dar i-au mai rămas destui și i-a plasat într-o bancă cât de cât sigură cu o dobândă mică, pentru că-și zicea că până ce termină ea mai are ceva timp și banii aceia nu se vor devaloriza așa de tare. Cărțile pentru ea erau esențiale. Nu se mulțumea niciodată cu ceea ce îi dădeau profesorii. Aici, în cărți lucrurile se schimbau, deja avea mai multe date ale problemei și putea vedea lucrurile altfel.

Acum Maria a venit în țară și era obosită . Era mai mulțumită de ea însăși și mult mai matură. Parcă era o altă persoană, deși era aceeași, acum experiențele ei o schimbaseră. Cât era elevă și studentă tot auzea mereu vorbindu-se că dincolo este altfel, numai cine poate merge acolo poate simți și vedea diferența. Așa era pentru cel care pleacă în afară, când se întoarce în țară simte și vede altfel lumea și lucrurile, dar în același timp superficialitatea altora nu prea o mai poate înghiți.

Maria, odată venită, se simțea singură, se simțea cu adevărat singură, acum își continua starea de singurătate pe care o trăia în Franța și pe care a tot încercat să se acomodeze cu ea, dar nu a reușit până la urmă. De ce se simțea singură ? Pentru că nu putea altfel. Dar în Franța s-a simțit cu adevărat singură și umilită. Parcă continua aceeași stare de singurătate de acolo. Nu prea a știut ce este umilința până atunci. Dar nici indiferența altora nu prea a știu ce înseamnă. Când a revenit în țară pentru prima dată starea aceasta de ură și de bârfă pe care o adresau unii împotriva altora a văzut-o parcă pentru prima dată. Dar în același timp se simțea foarte bine și își dădea seama ce lucru extraordinar este prietenia. Atât de mult știa acum să aprecieze prietenia unui coleg, prietenie pe care altă dată nu prea ar fi dat multe parale pe ea, acum această prietenie i se părea esențială. Salutul unei colege, zâmbetul unui coleg i se păreau gesturi de o umanitate de care suferise o perioadă lungă de timp și acum simțea nevoia să se vindece de asta. Zâmbetul oamenilor i se părea cel mai frumos gest pe care ar fi putut să-l vadă , zâmbetul era pentru ea ceva esențial pentru viață. Acolo oamenii nu zâmbeau, sau zâmbeau dar nu-i zâmbeau ei. Acolo ea s-a simțit foarte singură și și-a dat seama cât de importanți sunt prietenii, cât de mult știa să aprecieze asta. Acum știa că un om cu adevărat singur este cel care nu poate avea prieteni, care nu are încredere în nimeni, care nu oferă nimic și în același timp nici nu poate primi nimic în schimb. Nu primește pentru că nu a dat niciodată nimic nimănui, pentru că nu l-a interesat asta. Până la urmă iadul și raiul sunt aici pe pământ, până să-l trăim după dreapta judecată a lui Dumnezeu.

Ea se simțea singură și acum, când a venit în țară, trăia aceeași nostalgie. Și-a dat seama cât de aspră a fost cu Mihai. Pentru că ea l-a criticat foarte tare, chiar dacă îl iubea. Acum devenise mai conciliantă , mult mai îngăduitoare cu el, dar nu-l mai avea în fața ei să-i mai spună ceva sau să-i spună că-i pare rău, deși își doarea foarte mult asta.

Starea ei lăuntrică nu era una de libertate, avea o stare de liniște pe care o trăiești, o stare pe care o atingi tocmai după ce ai traversat un pustiu de singurătate. Singurătatea este cu adevărat un pustiu. Dar în clipele de singurătate cel mai important este să te poți gândi la ceva. Iar ea, când era în Franța, se gândea la Mihai și când se simțea sufocată de această iubire se gândea foarte mult la Dumnezeu și plângea. Se alina cu gândul că nu mai este chiar așa de mult timp până ce ajunge acasă. Dar această plecare a schimbat-o, a provocat-o și a maturizat-o. Ea era gata să-l ierte pe Mihai, orice ar mai face. S-a hotărât să fie bună și blândă cu el, și prietenoasă, tocmai pentru că el este un om deosebit și este chiar un băiat foarte cuminte.

Acum, pentru că era foarte obosită și singură, s-a dus în Grădina Botanică amintindu-și de copilărie. Din nou în mintea ei s-au adunat miile de trandafiri înfloriți pe care-i admira împreună cu bunicii când erau la plimbare, parcă tot în jurul ei devenea rozul și galbenul de trandafiri. Când mergea prin zona aceea, mirosul se simțea de departe, iar parfumul aerului era altul. Într-adevăr , aici te puteai relaxa în adevăratul sens al cuvântului .

Ce mult o interesa pe Maria sufletul uman, oamenii erau izvoare nelimitate de admirație și de spaime și așa își puneă tot timpul întrebări cu privire la Dumnezeu. Cât de mult ar fi vrut Maria să cunoască adâncul sufletului omului, adâncul sufletului ei. Asta ar fi fost pentru ea teribil, pentru că-și zicea:”ființa umană , cu

toate ascunzișurile și suferințele ei, acestea sunt pentru mine cele mai ascunse comori”. Credea că dacă va putea scoate la lumina înțelegerii aceste ascunzișuri , v-a putea înțelege foarte multe lucruri din durerile ei. Și acestea nu vor fi atât de mari. Dar ea nu știa că atunci când vrei să cunoști tot mai mult, cu atât pericolul suferinței este mai mare. Da, crește suferința sufletului. Acum își doare foarte mult ca Mihai să fie lângă ea, dar nu știa că el tocmai asta făcea, pentru că o urmărea de ceva vreme.

Capitolul 6

Maria se simțea în schimb eliberată. Era tristă din cauză că Mihai, credea ea, a uitat-o și oricum și-a găsit o altă femeie cu care este acum, era eliberată de unele idei ce și le făcuse despre ea, despre oameni. Înainte era foarte emoționată când cunoștea pe cineva și avea un fel de complex de inferioritate față de celălalt. Trăia un fel de dependență de părerea lui. Pentru ea conta foarte mult cum o privește un bărbat sau o femeie și de aceea trebuia să fie tot timpul aranjată, trebuia să se îmbrace foarte bine și cât se poate de elegant. Nu era niciodată neglijentă cu ea însăși. Iar când auzea pe cineva că pleacă în afara țării nu trăia nici un fel de invidie față de acela dar își dorea și ea foarte mult să plece. Se întrista foarte tare, câteva zile visa, tocmai pentru că ea nu a reușit asta, dar spera că într-o zi o să apuce și ea acele clipe, îi trecea foarte repede, își zicea: ”lasă, că am să plec și eu, nu mai este chiar așa de mult timp până atunci. Au trecut trei ani de la revoluție, de acuma sunt alte perspective în țara asta, trebuie să am răbdare.”

Dar acum Maria trăiește într-o altă dimensiune, nu mai este tentată de o imagine exterioară, deși se pare că și latura aceasta era foarte importantă. Dar nu mai era atât de legată de exterior. A început să-și pună problema unei alte existențe, unei alte direcții a vieții. Mereu își spunea: ” ca să fim liberi, trebuie să respectăm cele zece porunci, dar cele zece porunci îți oferă o libertate interioară foarte mare. Chiar dacă în afară nu mă simt prea liberă pentru că vreau să renunț la foarte multe lucruri, aceste renunțări, aceste compromisuri sunt esențiale pentru o libertate interioară. Simt nevoia să meditez foarte mult la această viață, la această existență. Până la urmă, oricât aș vrea mai mult, tot Dumnezeu rămâne unicul mod de a-mi salva ființa lăuntrică. Dumnezeu este singurul care ne ia în serios. Și totuși cred că oamenii duc povara unei greutăți, greutatea propriei vieți.

-Mă gândesc acum, că unele greșeli, odată făcute nu le mai poți repara, odată făcută o alegere, ești deja schimbat , nu te mai poți întoarce, nu te mai poți întoarce să iei cealaltă hotărâre pe care ai eludat-o. Acum nu sunt nici veselă nici tristă, vreau ceva , nici eu nu știu ce-mi trebuie. Dar trebuie să merg mai departe. Până la urmă nu trebuie să-mi pierd copilăria. Eu merg mai departe pe drumul meu, nu am ce face, trebuie să continui, mai am aproape doi ani de facultate, dar după aceea , este foarte important ceea ce voi face. După licență trebuie să-mi găsesc un job foarte bine plătit, și încet, încet să-mi construiesc în paralel propria mea afacere. Trebuie să ajung în București înapoi, pentru că aici nu prea îmi place, acolo se câștigă banii mai ușor și mai repede. Iașul rămâne orașul meu sufletesc, dar trebuie să mă întorc în București. Acolo o să-mi caut o slujbă la o firmă, o să dau un interviu, o să dau un concurs, o să văd eu cum se procedează. Trebuie să-mi dau cât mai repede examenele. Într-un fel îmi pare foarte rău că am făcut facultatea în Iași, trebuia de la bun început să o fac în București, dar încăpățânarea mea a fost așa de mare. Mi-a zis mămica că nu o să-mi fie chiar așa de ușor, dar setea mea de libertate și de independență a fost mult mai mare ca să ascult sfatul părinților, dar asta este acum. M-am îndepărtat de centru, poate că am făcut o mișcare greșită. Dar acum trebuie să termin, și atunci voi vedea ce voi face. Bursa aceasta pe care am avut-o în Franța, mi-a prins foarte bine și cred că dă bine la C.V. Mai trebuie să dea și bine la cei care vor auzi de mine atunci când vor vedea aceste luni petrecute în Franța. Poate că ar fi trebuit să fac mai multe pentru a rămâne acolo, am făcut totuși prea puțin pentru asta. Dar cum să rămân acolo, aici trebuie să mă întorc, să termin facultatea . Am găsit acolo pe cineva care a renunțat la facultatea din România și a rămas, dar nu era fericită. Lucra într-un bar, iar ca să facă facultatea în Franța îi trebuiau bani serioși, îi venea foarte greu să-i strângă, câștiga foarte puțin. Dar eu nu pot face asta, eu trebuie să rămân aici și să mă realizez aici. Ce frumoase sunt florile astea, trandafirii aceștia, bunicul care îmi dădea ciocolată pe furiș!”

Maria începu să râdă în sinea ei. Cât de frumoasă i se părea singureta în acele momente, ha..ha...și chiar râdea de una singură.

Cam astea îi sunt gândurile înainte de întâlnirea decisivă și fatală cu Mihai. Ea se plimbase printre copacii expuși la soare și la privirile oamenilor, apoi se așezase pe o bancă și acolo a început să-și macine gândurile, stările, lacrimile și zâmbetele în singurătate. Când își amintea de ceva frumos, un zâmbet îi apărea pe față. Exact ca o pasăre de primăvară care zboară pe cerul atât de albastru încât îl poți atinge cu mâna. Dar Maria când avea gânduri care o prăbușeau, vărsa lacrimi pe față, așa cum lasă o femeie deosebit de frumoasă în fața unei icoane a Maicii Domnului sau a Mântuitorului Hristos, taina ei și suferințele ei.

Cât de frumoase sunt bătrânele acelea neputincioase care nu mai au mare lucru în viață aceasta și singura lor ocupație este să se roage Bunului Dumnezeu pentru binele copiilor, nepoților și întregii omeniri. Cât de frumoasă este o asemenea femeie care are trupul atât de neputincios dar atât de pregătită să primească durerea și să înțeleagă rostul eliberator al vieții care e mai tare ca moartea în rugăciunea către Dumnezeu.

Capitolul 7

Maria era în meditația ei obișnuită. Parfumul din Grădina Botanică era ca altă dată în copilărie, nimic nu s-a schimbat. Statuile, pietrele, aceleași, parcă nici nu ar fi trecut paisprezece ani de când venea aici cu bunicii să admire florile, natura, cerul și să mănânce ciocolată cu bunicul pe furiș. Numai băncile erau mai vechi. De multe ori medita Maria în Grădina Botanică. Aici se simțea mai aproape de Dumnezeu, în natură, aici, în grădină, în mijlocul florilor, ea se considera că este în biserica lui Hristos. Natura toată era pentru ea biserica făcută de mâinile lui Dumnezeu. Natura toată era bijuteria creată de Dumnezeu pentru om, pentru oameni.

Acolo, în Franța, Maria s-a izbit de o realitate care era pentru ea iluzorie, dar nu numai pentru ea, ci și pentru foarte mulți români. Când s-a dus cu bursa, a constatat că nu era nici pe departe ceva asigurat, a trebuit să se apuce de muncă pentru a se întreține și atunci a căutat disperată o scăpare. Pentru că acolo erau oameni care nu-i interesau de soarta ei, de existența ei, acolo i s-a asigurat doar școala și o cazare, doar pentru o săptămână, iar dacă voia să stea mai mult timp, trebuia să-și caute de lucru și să câștige bani pentru a se întreține. A mai auzit un caz de români care au plecat din România cu banii plătiți de o firmă, dar prețul dat pe bilet era atât de mic, încât dacă s-ar fi întâmplat să piardă avionul, cum au și făcut, prețul din bilet nu cuprindea o eventuală cazare și mâncare, acolo, cât de cât, ca să nu mori. Încât românii aceștia săracii, au stat doisprezece ore afară, pe o bancă, noaptea în frig și nu au mâncat nimic până ce au ajuns în România, pentru că nici ei nu au fost informați, sau au fost informați prost, că s-au dus în interesul firmei nu al lor personal. Ei știau că acolo li se asigură totul, și când colo au făcut foamea. Iar dacă vrei să te descurci cu banii românești, în afară este destul de greu.

Așa că Maria s-a trezit dintr-un vis frumos și seraphic, iluzoriu, în ceva extrem de neplăcut. Brusc a ieșit din vis și a trebuit să muncească ceva, dar a fost fată descurcăreață, și a muncit chiar mai mult decât era necesar, a câștigat ceva bani cu care a venit în țară. Lumea din Franța era o lume mult mai bună din punct de vedere material, dar spiritual ea nu s-a simțit bine de loc, era ceva cu totul și cu totul diferit de ceea ce am văzut noi și am fost noi educați, aici oamenii sunt mai buni, sau poate că era ea o naivă.

Acum Maria era obosită și chiar voia să uite. Dar se gândea și la altceva.

-Eu cred că am fost pusă la un experiment, dar la ce fel de experiment? Capacitatea de adaptabilitate în condiții cu totul și cu totul nefavorabile comodității mele. Să vadă cum mă descurc? Dar cine? Dacă nu am de mâncare, dacă nu am unde să dorm, cum voi proceda și unde voi rămâne până la urmă, chiar cedez și plec acasă înapoi, pentru că mulți au făcut-o, au plecat. Bun, și dacă nu mă descurcam? Îți dai seama, dacă nu mă descurcam? Unde puteam să ajung? Mă cuprinde disperarea. Să trăiesc numai cu o singură masă pe zi, dacă voiam să mănâc mai mult trebuia să muncesc. Să fac foamea pe acolo. Am auzit eu ceva de asta înainte, dar am crezut că sunt povești, dar iată că aceste povești am ajuns să le trăiesc și eu. Eu am crezut că așa ceva este imposibil. E vorba de două fete care au plecat la nemți, de la ele știu, când s-au întors în țară. Schimb de copii, de elevi de la școală. Copiii de nemți au venit aici să viziteze România, iar în schimb copiii

de aici din România s-au dus la ei , la părinții copiilor. Iar aici copiii au fost purtați peste tot, au fost tratați cum se cuvine, ca oamenii, au avut tot ce le trebuie, iar ai noștri când s-au dus acolo, au stat trei zile, iar cât au stat le-au dat la prânz o cafea și un pachet de biscuiți sau o prăjitură, iar ei mâncau bine mersi ca niște nesimțiți și-i țineau pe bieții copii flămânzi, în halul acesta am trăit și eu, o lipsă de umanitate, de ți se scârbește să mai auzi de ei. Bieții copii făceau foamea și nu i-au plimbat pe nicăieri, i-au ținut în casă, cred că aceia erau niște incuți, oameni fără Dumnezeu. Nici măcar nu vorbeau cu bieții copii, au ajuns aștia în țară traumatizați, abia așteptau să se întoarcă, parcă ar fi fost în altă parte, și nu într-o casă de oameni. Asta a fost un fel de schimb prin școli, prietenie între români și nemți, mare prietenie. Iar eu la francezi, ce aberație. Eu credeam că sunt primită acolo ca studentă bursieră, cu casă , cu masă asigurată, nu ca un muncitor sezonier, când colo eu trebuia să-mi câștig existența. Și dacă nu mă descurcam? Faptul rău este că nu m-a prevenit nimeni despre aceste lucruri. De ce oare nu ni se spun toate astea ca să știi la ce să te aștepti. Nu mi s-a spus. Cred că am fost pusă la un experiment, dar pe care l-am câștigat, dar nu mi s-a dat nici un premiu, singurul premiu sunt înjurăturile mele. Au vrut să vadă cum mă descurc, cum mă descurc eu și ceilalți ca mine. Dacă altă dată râdeam de vorba “fie pâinea cât de rea, tot mai bună-i-n țara ta”, acum nu mi mai vine să râd.

Ce important este să ai o copilărie fericită. Până la urmă e bine să păstrezi numai ceea ce este frumos. Numai atunci când îmi amintesc ceva frumos pe care l-am trăit, numai asta îmi dă putere să depășesc, numai asta mă face o ființă puternică.”

Dar Maria avea o jenă să le povestească altora ce a pățit ea și ce a însemnat experiența ei umiltoare. -Nu știam că trecând de aici dincolo, ești atât de disprețuit. Am fost într-o sală și m-am umplut de bucurie și de entuziasm, când am văzut în programarea doctoratelor, un profesor din România, era de la Cluj. Eu m-am dus cu atâta bucurie să-l întâlnesc și să-l văd cum își susține dizertația. În fața lui au mai fost doi profesori , unul din Germania și celălalt din Spania, care și-au susținut lucrările. Când i-a venit și lui rândul, când au auzit că este din România, o jumătate din sală s-a golit, iar bietul profesor s-a blocat, l-a luat cu transpirații reci. M-am dus la el să-l încurajez dar nu a contat. Profesorul era de filosofie și susținea o lucrare despre filosofia greacă, din antichitate. Ce urât! Să fii străin este foarte incomod. Eu m-am simțit bine într-un fel și respectată pentru că nu am insistat prea mult pe prietenia cuiva, dar prieteni nu am reușit să-mi fac, mi-am făcut în schimb prieteni români de care ulterior am regretat că i-am cunoscut, erau hoți și aveau probleme cu poliția, care m-a anchetat și pe mine, am tras o spaimă. Nu mi-am făcut prieteni pentru că nimeni nu avea încredere în mine. Dar și eu am început să nu mai am încredere în nimeni”.

Dar acum Maria era fericită pentru că era acasă și putea să-și revadă florile și lacul din vale. Își doarea să se plimbe până dincolo de lac pentru că acolo era mult mai plăcut. Îi plăcea foarte mult, era multă sălbăticie. I-ar fi plăcut să meargă printre vii, dar îi era frică . Dacă ar fi fost mai mulți ar fi fost excelent, pentru că s-ar fi putut plimba și ar fi fost în siguranță. Și un gând îi străfulgeră prin minte și zâmbi amar. -Mihai! Ar fi extraordinar dacă m-ar putea plimba cu el prin sălbăticiile astea, pe dincolo mai ales. Dar între mine și Mihai eu cred că totul s-a terminat.

Dar când s-a așteptat cel mai puțin, s-a auzit strigată și l-a văut pe Mihai în fața ei. De fapt mai întâi i-a văzut adidașii și apoi a ridicat ochii și l-a văzut. S-a uitat atât de lung la el, încât nu l-a mai recunoscut, s-au uitat atât de lung unul la altul încât clipa aceea ar fi cuprins infinite clipe transformate în explozii solare. Niciodată nu va uita clipa aceea, nici în momentele ei cele mai grele, prin care va trece mai târziu. Maria avea să-și amintească de acea privire, de acele clipe și dorința ca acele momente să se repete, să le trăiască din nou, o va tăia până în cea mai neînsemnată coardă a conștiinței ei și o va transforma apoi, abia după ce a atins culmile unei deznădejdi vecine cu nebunia, în ființa aceea atât de puternică și de neînvinș.

Însă dorința ei mare era aceea de a-l transforma pe Mihai în omul de care ea avea nevoie ca să fie cu ea însăși. Ea va insufla această dorință care îi va da puterea și speranța să-și ducă mai departe încercarea. Încercările Mariei aveau să fie mari, dar să nu mai discutăm despre asta pentru că de aici începe momentul cel mai frumos de până acum în existența ei.

Capitolul 8

-Maria, ce faci Maria?

-Mihai !!

-Da, cum a fost în Franța?

-Interesant, dar nu mi-a plăcut, și Maria a lăsa capul în jos. Sunt mult mai avantajați decât noi, dar din o mie de motive, de noi este mult mai bine decât de ei.

-De ce?

-Nu pot să-ți spun, dar lasă, când ai să ajungi și tu acolo, totul este foarte bine, ai să înțelegi, altfel nu pot să-ți spun. Dacă ai ști...

-Ce să știu?

-Că am fost rea cu tine , că te-am judecat întotdeauna aspru.

-Nici eu nu am fost cinstit cu tine și nici nu am recunoscut față de nimeni, nici față de mine și nici de tine că eu....

-Mihai , dacă spui ceva , aș vrea să nu regreti mai târziu ceea ce spui acum, mai bine nu spune, și Mariei i se frânse inima.

-Dar nu am să regret. Vreau să-ți zic, nu știu cum să încep, eu țin foarte mult la tine, că te iubesc!

-Chiar mă iubești?

-Da!

-Mi-a fost atât de dor de tine!

-Și mie mi-a fost dor și într-un fel schimbarea asta a ta m-a schimbat foarte mult, și în bine cred eu.

-Știi, cât am stat în Franța, mi-a fost foarte dor de tine și eu care credeam că abia acolo am să te uit. Numai la tine m-am gândit tot timpul, într-un fel ca să mă salvez. Depărtarea asta m-a făcut să văd foarte clar lucrurile.

-Da, eu m-am schimbat. Chiar m-am schimbat și-mi dau seama că numai pe tine te am și că ar trebui să las copilăriile și să mă schimb.

-Dar mie îmi plac copilăriile tale.

-Dar parcă nu-ți plăceau.

-Atunci da, dar acum, m-am schimbat și eu , văd altfel lumea.

-Dar mie nu-mi mai plac. Vezi Maria, Măriuța mea, vreau să nu ne mai despărțim, să nu ne mai despărțim niciodată. M-am simțit ca un laș atunci când ai fost plecată. Nu vreau să te pierd!

-Nu, nu ai să mă pierzi! Stai liniștit, nu ai să mă pierzi!

Mihai era foarte tulburat că o vede acum pe Maria după atâta vreme și parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Parcă niciodată nu o văzuse mai frumoasă, stătea și se uita acum la ea și nu-și putea explica de ce atâta vreme nu s-a înțeles cu femeia din fața lui. Nu-și putea înțelege orgoliul și nici nu și-l putea accepta. Depărtarea o făcuse pe Maria să aibă un aer de mister. Îi vedea acum pe chip un aer parizian pe care altă dată nu i-l văzuse, nu i-l văzuse pentru că nu exista, dar acum acest aer o făcea mai accesibilă minții lui și închipuirilor lui despre femeia lui, despre femeia visurilor lui. Acest aer de mister pe care și-l dă distanța și trecerea ireversibilă a timpului, îi fac pe doi oameni să comunice într-un fel pe care altă dată nu erau capabili să simtă, să se apropie și să se înțeleagă. În ciuda depărtării, ei se legaseră mai mult sufletește. Culmea, această absență care a durat o mai mare perioadă de timp, i-a făcut pe unul și pe celălalt să se înțeleagă mai bine, pentru că fiecare a reflectat mai multă vreme la el însuși și la celălalt. De fapt fiecare a trăit o formă de singurătate care-i făcea acum mai meditativi, mai tainici, chiar mai romantici, și chiar mai pregătiți pentru viață. Acum parcă venise momentul ca ei să se pregătească pentru a se întâlni, pentru a se cunoaște.

Maria era un copil pur și cuminte care-i plăcea foarte mult să învețe, studiul era pentru ea ceva esențial. Și Mihai era un copil cuminte, pentru că și el în liceu a studiat foarte mult și a venit în facultate cu gândul să facă carieră după ce o s-o termine. Dar înclinația lui spre ușurătate l-a îndepărtat încet, încet , pe nesimțite de studiu. Nu a luat măsuri la timp pentru a se schimba pe sine în bine. Așa că acum se simțea foarte departe de ceea ce credea când era adolescent, că ar putea să devină. Și-a schimbat mult traiectoria pe

care o credea și o visa atunci, în adolescență. De multe ori, înainte de culcare, avea o nostalgie stranie că și-a pierdut nevinovăția. Cât de importantă i se părea acum puritatea, curăția sufletului și a trupului, pentru a putea trece de suferințele și neliniștile interioare, pentru a putea merge mai departe. Atunci când simți că te sufoci, că te elimini pe tine în interior și că nu poți să faci pașii lăuntrici în tine, către tine, pentru a putea merge mai departe, trebuie să te agăți de ceva, și de ce anume te poți lega dacă nu de stările acelea de puritate pe care le trăiai în perioadele de început ale copilăriei și adolescenței, când încă viața nu te-a schimbat și nu te-a înrăit așa de tare. Atunci ar fi vrut să se ascundă, să nu se mai arate lumii, să nu se mai întâlnească cu prietenii care erau de multe ori indecenți, până la brutalitate și asta doar așa în sens de glumă. Dar de multe ori gluma lor era cu adevărat oribilă și el râdea cu poftă la glumele lor. Acum i se făcea silă.

Chiar dacă el în sinea lui se opunea la ceea ce făceau ceilalți, recunoștea până la urmă că și lui îi făcea foarte multă plăcere să se dea răsului și înclinațiilor spre plăcere interzise de care erau capabili colegii și totul doar așa din glumă. De multe ori simțea așa o jenă față de ceilalți care râdeau ca ultimii oameni din nimic, când se vorbeau lucruri mizerabile, dar apoi vorbea și el, nu se dădea în lături. Înclinția spre mizerie o avea înfiptă în el și chiar dacă la început se opunea ceda în cele din urmă, se lăsa și mai mult târât în plăcerile pe care le trăia mai mult în imaginație, dar tocmai asta era problema, că în imaginație îi plăcea foarte mult să își trăiască aceste halucinații, după care, se ivea ocazia să le trăiască și în realitate, pentru că el deja își pregătise în minte terenul. În același timp, avea și momente în care starea de plăcere nu avea curajul să și-o ducă mai departe, până la capăt, pentru că avea o anumită jenă față de el însuși și față de ceilalți.

Dar acum, pentru că o vedea pe Maria, se simțea foarte bine, se simțea altfel, mereu se simțea altfel, atunci când se gândea la ea. Chiar și în gânduri îl oprea să nu meargă mai departe cu prostia. Și se oprea imediat undeva. O avea pe Maria în față și simțea cum a găsit ceva care îl ajută să facă să dispară din sufletul lui ceea ce este urât și rău și chiar se simțea fericit pentru că avea speranță că ceea ce pierduse bun și curat în viața lui avea să găsească.

Acum chiar simțea o nevoie teribilă să-i spună Mariei totul, să-i ceară iertare, s-o implore să-l ierte pentru că a șicanat-o de atâtea ori, pentru că a jignit-o de atâtea ori în fața colegilor, că nu s-a purtat frumos cu ea atunci când erau singuri. Voia să facă acest gest pentru a se elibera, pentru că ceea ce avea cu adevărat frumos în el încă nu se pierduse. Ei îi făcea tot felul de fițe, avea momente când trecea pe lângă ea și se făcea că nu o vede, și nu-i dădea nici o atenție. Acum ar fi vrut să o ia în brațe și să fugă cu ea pâna departe, la capătul pământului, departe de toate tentațiile, de toți colegii, de toate mașinile de pe stradă, de toate casele. Mihai era cu adevărat îndrăgostit și trăia disperarea aceea a bărbaților îndrăgostiți de o femeie adevărată care-i poate schimba, știa, era conștient de faptul că Maria era printre singurele femei din viața lui care-i poate schimba viața și apucăturile.

Bărbații care sunt conștienți că o femeie îi poate cu adevărat schimba, bărbații aceia pot fi fericiți în adevăratul sens al cuvântului, dar sunt puțini, iar Mihai este deocamdată unul dintre ei. Mulți bărbați se schimbă pentru că vor să fie alături de o femeie, dar foarte puțini conștientizează acest lucru. Or Mihai, tocmai asta știa, pentru că era un bărbat foarte inteligent

Capitolul 9

-Mihai, ce faci Mihai?!Te-ai schimbat!!

-....

-Nu mai ești la fel.Te-ai transformat!. Parcă ai fi crescut. Da, te-ai făcut mai mare, și nu mai știi cum, dar arăți minunat. Arăți altfel decât te știam eu. Tare frumos ar fi fost dacă....

-Dacă ce, Maria...

-Mihai, ce s-a mai întâmplat pe la cursuri, colegii ce mai fac, cu profii, ce profi mai avem? Ce ați mai făcut?

-Lasă colegii, nu vreau să mai discut despre ei. Vreau să discutăm despre noi.

-Despre noi?!

-Da, despre noi, Maria!

-Da?... răspunse Maria, cu ochii foarte mari și mirată, uimită, nu-i venea să creadă, nu se aștepta de la el să înceapă această discuție, deși o aștepta de foarte multă vreme.

-Da, Maria, despre noi. Cât ai fost plecată, numai la tine m-am gândit !

-Eu am crezut

-Nu, nu Maria, numai la tine m-am gândit și să știi că m-am schimbat foarte mult, m-am schimbat numai pentru tine. Ți-am simțit lipsa . Și să știi că m-am hotărât să mă schimb.Vreau să-mi schimb viața. Știu că viața mea nu are nici un sens fără tine. Nu știu, îmi doresc atât de mult să mă schimb. Aș vrea să-ți spun ceva, să-ți spun ceva la care m-am gândit.

Maria se uita la el și nu-i venea să creadă. Îl asculta uimită și simțea cum îi crește inima și vedea cum începe să aibă muștrări de conștiință, pentru că a avut momente când l-a criticat foarte tare pe Mihai. De când l-a cunoscut, l-a criticat, pentru că era foarte ușuratic și avea momente când era foarte nesperios.

-Vreau să fii soția mea, Maria.

-Stai Mihai, stai, abia m-am întors.

-Tocmai de aceea, vreau să te schimb și pe tine, așa nu se mai poate, și să-mi promiți că te mai gândești.

-Da, Mihai, vreau să mă căsătoresc cu tine, acesta este drumul nostru.

-...

-Te iubesc Maria.

-Și eu te iubesc, Mihai!!!

-...

- Cât am fost plecată în Franța , m-am gândit tot mai mult la tine, tot mai mult, și această distanța de țară, de tine, în loc să mă facă să te uit, și mai mult m-a apropiat. Depărtându-mă și cunoscând și alte locuri și alți oameni, asta m-a făcut să nu te mai critic așa de tare, așa de aspru. Îmi era foarte greu să te accept deși în mine nutream un sentiment foarte plăcut și profund pentru tine. De câte ori nu am plâns de nervi de una singură din cauza ta. De câte ori nu m-am luptat cu mine însămi să te uit, dar nu te puteam uita. Depărtându-mă, mi-am dat seama ce greșală am făcut, pentru că nu te-am acceptat așa cum ești și pentru că am vrut să te schimb după cum îmi închipuiam eu că ești și după cum îmi doream să fii. Dar am greșit. Acum îmi dau seama că ești omul de care am nevoie, omul pe care mi l-am dorit să fie lângă mine toată viața și vreau să nu mă mai despart de tine niciodată. Spune-mi ce să fac ca să nu mai greșesc în fața ta? Spune-mi cum trebuie să te accept ca să nu te mai provoc, ca tu să nu mă mai jignești și să ne certăm iarăși, iarăși. Pentru că mereu te-am provocat ca să mă jignești în public, de față cu toți colegii, deși toți știau că ne iubim și ne dădeau circumstanțe atenuante. Spune-mi ce să fac ca să nu o luăm de la capăt. Spune-mi ce să fac ca să nu te pierd. Mihai se uita la ea uluit fără să spună nici un cuvânt.

Ea se uita la el și-i zicea:

-Eu chiar țin la tine, chiar îmi place de tine, Mihai, și cred că te-aș iubi mereu tot mai mult, dar aș vrea să te iubesc cu o altă iubire decât această stare și acest sentiment atât de pasional care poate să țină o lună sau un an după care să nu mai avem nimic să ne spunem. Ci vreau să avem unul față de altul sentimente puternice, profunde, sănătoase care durează toată viața. Pentru că iubirea adevărată între un bărbat și o femeie înseamnă în primul rând sănătate, înseamnă echilibru și libertate, nu înseamnă dependența asta stresantă a unuia față de celălalt .

-Da, Maria, în fața ta tot timpul m-am simțit liber, chiar dacă te necăjeam și te jigneam și ne certam, m-am simțit liber și știam că ai să mă ierți. Vreau să mă schimb, simt cum m-am maturizat și cum gândesc acum. În timpul acesta am reflectat mult, am nevoie de o schimbare, dar de o schimbare în bine și nu în rău. Or, dacă eu continui așa, tot mai rău voi ajunge, pentru că nu există cale de întoarcere pentru mine.

Știi ce am făcut acum o jumătate de an. Mai ții minte sacoul acela alb, foarte scump, pe care mi l-a dăruit tata cu mama de ziua mea. Am jucat cărți, am pierdut, nu aveam bani la mine și atunci am lăsat sacoul să-l vândă ei și să-și ia banii pe el. Dacă nu aș fi făcut asta aș fi luat o bătaie îngrozitoare și nu am avut ce să fac, cu aștia nu te joci, te taie dacă nu faci ceea ce spun ei. Mă linșau, îți dai seama!

-Ce ai făcut, Mihai? Cum ai făcut așa ceva?

-Da, asta am făcut !

-Dar de sacoul acela nu prea te despărțeau, era modern, foarte modern, era sacoul tău preferat. Era ultima modă și chiar costa o grămadă de bani, era de firmă.

-Da, l-am lăsat acolo și împreună cu brățara de aur pe carea mi-a făcut-o buni cadou. Înțelegi, buni mereu mă întreabă unde este brățara, iar eu mereu îi răspund că acum se poartă foarte mult argint și mie îmi place argintul mult mai mult decât aurul, aurul este pentru atunci când voi fi mai bătrân. Și mi-am cumpărat o brățară de argint foarte ieftină, de fapt nici nu-i din argint, e dintr-un material inoxidabil, dar buni știe că e din argint și se mulțumește cu explicația asta, dar de multe ori mă întreabă unde îmi este brățara, unde am pus-o, dacă nu cumva am pierdut-o. Zilele astea l-am văzut pe cel care m-a bătut la cărți cu brățara mea la mâna lui, sacoul nu-l mai avea pentru că-l vânduse, nu mai puteam de ciudă.

-Mihai, dar tu ești un băiat inteligent, cum ai putut să faci asta?

-Da, dar pe cât sunt de inteligent, pe atât sunt de prost.

-Poate că ar trebui să ne rugăm la Dumnezeu mai mult, pentru că numai El ne poate curăți de starea asta de amețelă și derută în care suntem și trăim acum.

-Da, dar tu știi că eu nu mai cred în Dumnezeu!

-Ești bărbat, bărbații au așa o predispoziție să nu se angajeze în practicarea credinței, dar și când se angajează, atunci puține femei îi mai pot ajunge din urmă.

-Maria, vreau să merg la biserică! Vreau să mergem la Mitropolie, acolo mă ducea bunica, mama nu avea timp iar pe tata nu-l interesa problema. Vreau să mă duci la biserică, la cuvioasa Paraschiva, ca ea să se roage la Dumnezeu pentru noi, ca să ne ajute să ne schimbăm unul pe altul. Poate ne luminează mințile. Dacă ai ști câtă nevoie de eliberare am, simt nevoia să scap de tot ceea ce am făcut rău până acum, să încep o nouă viață, o nouă existență și vreau să fac asta alături de tine. Nu am decât douăzeci și patru de ani, dar sunt atât de înaint în vârstă. Știi, am citit undeva că unii tineri sunt deja bătrâni, așa mă simt eu. Devin bătrâni pentru că au experimentat nepermis de mult lucrurile rele, așa cum am făcut eu.

-Hai, lasă, nu mai exagera acum, nu te mai speria așa de tare și oricum Dumnezeu ne iubește mai mult decât ne iubim noi pe noi înșine.

-M-am săturat Maria, cum să joc la cărți și să pierd cadoul cel mai de preț pe care mi l-a dăruit și tata, și bunica, tu ce zici de asta, nu e ceva satanic ceea ce am făcut eu, de-a dreptul diavolesc?!

-Hai, nu mai exagera, ai avut și tu momentele tale de slăbiciune, ai vrut să te dai și chiar te-ai crezut un tip invicibil, atâta tot și ai arătat că nu-ți pasă. Acum, de ce nu ești consecvent cu prostiile tale, la urma urmei asta este, cu toții facem tot felul de tâmpenii!

-Bine, dar nu așa cum am făcut eu!

-Până la urmă toți avem dreptul să ne trăim până la capăt propriile noastre aberații, fiecare și le trăiește în felul lui.

-Da, dar eu la acele lucruri țineam foarte mult și tocmai pe acelea să le dau!

-Poate că asta te-a făcut să conștientizezi ceea ce ai făcut și te-a făcut să gândești asupra consecințelor faptelor tale.

-Da, asta m-a făcut să fiu altfel și să mai gândesc ceea ce fac, dar așa, să mă asociez cu tot felul de lingușitori care să mă scurgă de bani.

-Trebuie să te ierți și tu puțin, Dumnezeu te-a iertat, dar trebuie să te ierți și tu!

-Crezi că m-a iertat Dumnezeu?

-Dacă nu te ierta, nu făcea El ca noi să ne întâlnim și să avem discuția asta acum, nu crezi că ceea ce trăim noi este o minune a Lui?

-Ba da, asta nu poate să fie decât minunea Lui pentru că eu nu mai speram că vom avea o discuție de genul acesta care să ne descopere pe noi, unul altuia și să fim fericiți, pentru că acum suntem fericiți.

-Da, așa este, acum noi doi suntem cu adevărat fericiți, ceea ce eu trăiesc acum nu am mai trăit niciodată, sunt sentimente cu totul și cu totul noi, așa ceva eu nu am mai trăit!

-Dar și pentru mine este ceva cu adevărat nou!

-Îți dai seama, să joc la cărți și să pierd acolo cele mai frumoase lucruri ale mele, dacă nu lăsam toate bijuteriile, mă bateau aia până mă nenoroceau, ajungeam la spital, poate că mă și omorau în halul în care erau, unul a scos și cuțitul și a sărit la mine. Și totul provocat de mine și numai de mine, ce am căutat eu acolo, nu trebuia să-mi fac prieteni asemenea oameni.

-Să nu-mi spui că ai încercat să te și droghezi.

-Ba da, eram drogat atunci când m-am apucat de jucat cărți. Dar fumasem ceva, atâta tot, eu nu mă mai droghez, eu nu vreau să mai aud despre asta. Nu vreau să mă mai duc în cluburile alea oribile cu tot felul de

oameni dubioși. Știi ce am păți acum câteva zile? Pentru că nu am vrut să mă mai duc în nici un fel de club, să nu-i mai văd pe nici unul dintre aceia, mi-au spart parbrizul la mașină și eu a trebuit să-i spun tatei că a fost un accident. Tata a vrut să meargă la poliție să declare accidentul dar eu nu am vrut să mă duc, de frică să nu mă creadă cei cu care m-am amestecat, că vreau să-i dau în gât la poliție. Așa că i-am spus tatei că a căzut o piatră pe parbriz și acesta s-a spart, dar eu cred că tata bănuiește ceva și face el propriile lui cercetări fără să mă mai întrebe pe mine. I-am spus că a aruncat un nenorocit de aurolac o piatră pe parbrizul meu și mi l-a spart, așa am mai scăpat și de insistențele tatei, pentru că și taticu este așa de cicălitor când vrea să afle ceva, dar oricum de la mine nu prea are ce să afle, că eu nu-i spun.

-Cred că ar fi bine să-i spui tatălui tău absolut tot, poate te ajută într-un fel.

-Ba nu mă ajută de loc, nu face decât să se certe cu mama din cauza mea, iar eu sunt sătul de scandaluri.

-Bine, faci cum vrei tu și cum crezi că e mai bine pentru tine.

-Tata m-a crezut pe cuvânt, dar mai degrabă m-a lăsat pe mine să cred că m-a crezut și mi-a dat banii să schimb parbrizul. Nici nu-mi mai venea să le mai cer bani, oricum nu credeam că o să-mi mai dea. Sunt speriat, nici nu știu ce să fac, să-mi revin, să mă schimb, să nu mai am atâtea probleme.

-Da, or să se rezolve toate.

-Am vrut să mă schimb cât ai fost tu plecată. Și chiar ma-m schimbat. Cât de mult îmi doresc să fiu din nou copil, să fiu ca la doisprezece ani, treisprezece ani, pe atunci nu făceam atâtea tâmpenii.

-Făceai altele, stai liniștit, nici nu-ți mai aduci aminte, dar dacă ai întreba-o pe mama ta cred că are să-ți spună o grămadă.

-Și dacă nu ar fi timpul acesta atât de periculos pentru creierii mei, dacă nu ar fi atâtea pornografii care să-mi provoace mintea și simțurile!

-Nu te mai lăsa provocat!

-Dacă ar fi așa de ușor precum pare și precum spui tu. Ce, tu nu te simți provocată?

-Ei nu, dar eu mă mai duc pe la biserică și mai am și alte idei în cap. Mai am și părerea opoziției, ca să zic așa, și când mai este cineva care critică parcă nu te duci așa cu tot sufletul într-o chestie.

-Așa-i, că la biserică se cam critică vremurile astea.

-Sigur, în unele locuri mai mult, în alte locuri mai puțin, dar acolo se discută de o anumită conduită pe care noi o ignorăm. La școală și la biserică încă sunt locuri, dacă nu cumva singurele, din societate unde se mai poate discuta despre moralitate și despre cumînțenie. Asta este, cât or mai fi și astea, până nu ne ducem cu toții la vale.

-Ei, nici chiar așa, trebuie să fim optimiști!

-Știi că monahul de la Rohia era un monah foarte vesel?

-Chiar, nu am știut!?

-Da, și pe mine m-a surprins veselia unui călugăr, această idee, dacă ești călugăr trebuie să fii tot timpul vesel și fericit.

-Dar de fapt, dacă ești cu Dumnezeu și nu ai nici o apăsare pe suflet, nu văd de ce să nu fii vesel și eliberat.

-Da, dar mai sunt și oameni care au conștiința pervertită și pentru aceia nu cred că există atâtea procese de conștiință.

-Vezi-ți de treabă că și aceia sunt niște nefericiți.

-Cine știe, nu putem să știm niciodată, nu putem să știm decât așa cum suntem noi, nu prea putem să facem comparație.

-Maria, oriunde mă duc, numai femei goale, dar și mai interesant este că au început și bărbați goi să apară pe toate drumurile. Asta mă zăpăcește de cap. Vreau să fug de lumea în care am început să mă plimb. M-am săturat Maria, de toate astea. Vreau să mă schimb și să fiu mult mai puternic, să fiu o ființă mult mai tare decât eram, până acum am pozat că aș fi puternic, vreau să fiu cu adevărat o ființă puternică. În forul meu interior să fiu așa și nu în afară. Până acum în afară arătam că sunt puternic dar în realitate nu eram. Nu, eu vreau să fiu tare în mine însumi și să nu mă mai intereseze așa de mult cum arăt în fața altora. Cred că am greșit foarte mult, am vrut să apar așa cum eu voiam să fiu, față de alții, impunând altora să recunoască ceea ce nu eram de fapt, eu eram doar un bărbat slab. Acum chiar vreau să fiu ceea ce credeam că sunt.

-Ei, nici chiar așa, nu te mai smeri atâtea, asta, ceea ce spui tu seamănă mai mult a deznădejde.

-M-am săturat Maria, hai să fugim, hai să fugim undeva la țară.

- Dar ce să facem la țară?

-Nu putem să fugim decât la biserică și în propria noastră minte să ne curățim.
- Acolo putem să fugim.
-Da, da, acolo este foarte frumos. Îmi aduc aminte că buni mă ducea la biserică de Paști, să luăm lumina, mă ducea la Mitropolie sau la Golia. Cât de frumos era la Golia! Cât de frumos când se aprindeau toate lumânările, slujba se făcea afară și iarba începea să încolțească, era verde pe jos, iar toți oamenii erau cu lumini în mâini, iar bunica îmi cumpăra o lumânare mare, ea mi-o aprindea și-mi puneă o hârtie mare în jurul ei ca să nu-mi pătez hainele de ceară. Și culmea, că atunci nu-mi era somn. Dar îmi era somn după aceea, dormeam prima zi de Paști. Maria, ce să fac, mă simt așa de singur fără tine!
-Nu faci nimic Mihai, stai liniștit. O s-o luăm ușor, o să ne vedem de învățat. O să terminăm facultatea și o să plecăm în București. Vrei să pleci în București cu mine?
-Cum să nu? Cu tine vreau să plec oriunde! Vreau să ne căsătorim, dar să ne căsătorim mai repede. Și acum aș vrea să mă căsătoresc cu tine ca să scap.
-Stai liniștit, o s-o luăm mai încet, încet și o să ajungem acolo unde trebuie, unde o să vrea Dumnezeu să ajungem. Suntem în post, așa că nu mai e mult până la înviere, o să ne rugăm și mai mult la bunul Dumnezeu.
-Roagă-te pentru mine Maria, roagă-te pentru noi, ca să nu mai fac tâmpeniile pe care le-am făcut până acum. Vreau să mă schimb, vreau să fiu o ființă nouă. Îmi place atât de mult primăvara, tocmai pentru că primăvara se trezește totul la viață așa cum mă trezesc și eu.
-Stai, stai, disperatule, zise Maria, mai mult speriată decât în glumă, ia-o mai încet pentru că avem timp, avem toată veșnicia în față.

Capitolul 10

-Maria, hai să mergem la biserică, te rog, hai să mergem acolo la biserică, la Cuvioasa Paraschiva.
-Mergem, dar vreau să mă duci undeva.
-Unde?
-Știi unde? Tocmai acolo, departe, dincolo de lac.
-Unde, că nu-mi dau seama?
-Tocmai acolo în vii, la bisericuța aceea de lemn de pe vârful dealului, după ce traversăm viile, o vezi?
-Da, o văd.
-Tot timpul mi-am dorit să ajung până acolo în vii, e prea departe pentru mine și singură îmi este frică să mă duc, pentru că este pustiu și pot să mă întâlnesc cu oameni foarte răi sau cu vreun golan, cine mai știe, Doamne ferește! Am vrut tot timpul să merg, dar în grup, până acum nu am reușit să conving pe nimeni să meargă cu mine. Acolo este o bisericuță mică, niște case la marginea orașului. Am putea vedea Iașul de la distanță. Și plus că în păduricea de acolo e atât de frumos, e un aer de mister, de taină, de romantism, ca în romanele acelea de altă dată cu amazoane, care se îndepărtau de sat ca să se întâlnească cu cel pe care îl căutau. De aceea vreau să merg.
-Dar e foarte departe până acolo, Maria, și deja e seară și am merge foarte mult, poate altă dată, cu mașina.
-Ia-o ca pe un fel de canon, vreau să mergem până acolo cu pasul, ca să vorbim, e ca un fel de îndepărtare de lumea asta în care suntem acum, parcă ar fi un gest de purificare pentru mine și pentru tine, pentru noi amândoi.
-Dar e foarte departe, poate altă dată o să mergem.
-Nu contează, recunoaște că se vede foarte frumos de aici, nu e așa că-i o priveliște minunată! Hai să mergem până acolo, te rog!
-Dar de ce, credeam că vrei să mergem la Cuvioasa Paraschiva.
-Da, o să mergem și la Mitropolie. Dar eu vreau să mergem prin vii, te rog, te rog....Dacă ai ști de câtă vreme îmi doresc să merg acolo, de câtă vreme vreau să mă plimb prin viile acelea. Tot timpul mi-a fost frică să mă duc, pentru că mi-a fost teamă să mă plimb de una singură.
-Dar o să dureze cam mult.
-Nu-i nici o problemă. Hai să mergem și vedem dacă vom ajunge.

-Vrei să o iau ca pe un fel de inițiere.

-Și să mai spui că nu-ți place Mircea Eliade.

-Bine, hai să mergem, și Mihai râse ușor, bine dispus și cu adevărat fericit, mai zise:

-Să știi că mie mersul pe jos îmi face foarte bine, mă face să mă simt foarte ușor și să nu mai fiu așa de stresat.

-Păi, când omul intră în natură, asta îl echilibrează și îl face mai fericit și mai liniștit, zise ea bucuroasă.

Cei doi, prinși de mână mergeau spre lac. Au părăsit grădina. Deși Mihai nici măcar nu a văzut pe unde merge, de copaci îi ardea lui acum, avea alte probleme pe cap, să mai poată vedea ce este în jurul lui. Patima lui interioară era mult mai puternică, decât toate frumusețile naturii. El nu o vedea decât pe Maria, după care se ducea ca după o eliberare și după o nevoie teribilă de a fi altceva, cu totul și cu totul altceva.

Dar Maria se simțea altfel, se simțea deja eliberată pentru că primise un răspuns la toate neliniștele ei și la toate frământările ei. Acum parcă era cu adevărat în această lume, care devenise dintr-o dată extrem de frumoasă și în felul acesta copacii pe care-i admirase atâta amar de vreme, de una singură, deveneau coloane imense care o faceau să zboare, parcă nu-i părăsise ci era împreună cu ei. Copacii deveneau un fel de trepte pe care ea călca să ajungă în înaltul cerului. Avea acea senzație teribilă de înălțime, pe care o avem și noi uneori, când suntem atât de impresionați de ceva teribil, care ne rupe de realitatea concretă atât de constrângătoare.

De multe ori ni se întâmplă, când mergem pe undeva și locul este total necunoscut, să trăim o stare de mister, de parcă noi am fi fost pe acolo de când lumea, sau că locul acela l-am văzut deja, l-am trăit în vis și acel ceva extrem de frumos parcă ar merge în spatele nostru. Trăim în felul acesta sentimentul că suntem însoțiți de el. Avem starea aceea de prezență a unei frumuseți care este în urma noastră și nu o să ne mai părăsească niciodată.

Aceasta era senzația pe care o trăia Maria, parcă purta mantia copacilor în spatele ei. Starea de plutire era teribilă. Mergea cu Mihai de mână dar parcă coborâse în inima ei toată liniștea și toată fericirea din cer pe pământ. Maria era o visătoare, Mihai era un pragmatic eliberat de propriile lui gânduri, de propriile neliniști și în felul acesta își găsisse bucuria. Ei erau fericiți și ceea ce este frumos era că fericirea aceasta avea să dureze o perioadă foarte lungă de timp. Maria era fericită pentru că mergea în niște locuri pe care le văzuse doar din depărtare și pe care le admira mereu ca pe o dorință la care nu va putea ajunge niciodată. Acum avea șansa să le străbată cu piciorul, și închipuirea devenea acum, cel mai frumos vis pe care putea să-l trăiască a avea.

Era teribilă această plimbare. Mergeau pe o alee cu trepte pe care le coborau cu grijă să nu cadă, pentru că erau amândoi amețiți de ceea ce trăiau și gândeau. Ceea ce devenea foarte frumos, erau razele soarelui care proiectau crengile copacilor cu umbre teribile pe acele scări pe care ei le pășeau în liniște și pace deplină. Parcă ei ar fi călcat direct pe acele crengi proiectate pe norii cerului. Mergeau tăcuți fără să mai spună nimic, trăiau cu sentimentul că își spusese totul, chiar simțeau nevoia și unul și celălalt să nu mai spună nimic, să tacă. Tăcerea asta era starea celei mai fericite iubiri și a unei puteri mai mari decât moartea care ne pândește în permanență fără să ne sperie. De multe ori tăcerea dintre doi poate fi atât de puternică și atât de grăitoare, mul mai mult decât un râu de cuvinte. Mergeau încet, alene iar Maria se uita la copaci. Dintr-o dată o veveriță a țâșnit dintr-o creangă și a sărit pe o altă creangă, coborând pe tulpina copacului, ajungând până la iarbă, până la frunzele căzute, după care, cu o viteză agale, a început să se agațe de tulpina următorului copac și până să ajungă sus, a făcut o săritură și a dispărut. Maria a urmărit veverița și la strâns mai tare pe Mihai de mână, fără să se uite la el și fără să îi spună nimic, pentru că era convinsă că el a văzut ca și ea veverița și e fascinat de jocul ei. Nu a spus nimic și a mers mai departe spre lac, cu bucuria veveriței care se mișca, sărind prin crengi după jucăriile ei de foc.

Însă Mihai nu a văzut veverița, deși Maria era convinsă că și el a văzut ceea ce era de văzut. Niciodată nu vor ști că el a văzut doar asfaltul pe care călcau iar ea, Maria, veverița, crengile și cerul. Această stare a trecut neobservată pentru cei doi și nici unul nu a știut ce a văzut și a trăit celălalt, deși erau conșiși și unul și altul că fiecare a trăit experiența celuilalt. El era convins că Maria îi știe până și gândurile, și simțămintele, și stările, și că ea este cea ființă care poate să înțeleagă totul despre el, fără să mai poată el să explice sau să mai spună ceva.

De câte ori nu trăim și noi această înșelare în dragostre, când credem că celălalt ne-a înțeles perfect și după un timp constatăm că cel de lângă noi e foarte departe de ceea ce simțim și trăim, și această constatare

ne revoltă și ne face să ne îndoim, dacă nu cumva persoana de lângă noi ne-a înțeles cândva sau ar putea să ne înțeleagă sau dacă ne mai iubește și dacă merită să ne mai trăim viața alături de el. Totul este atât de relativ în dragoste!

Mihai se gândea deja cum să ajungă la vie și apoi la bisericuță, și la drumul înapoi, la ora la care trebuia să se culce, pentru că era foarte obosit, se simțea epuizat. Maria în schimb plutea și nu mai simțea nici un fel de oboseală, se simțea fără trup. Pe Mihai tocmai trupul îl făcea să se simtă oboist, îngreuiat și plictisit de prea mult drum. Dar fericirea pe care o trăia alături de Maria era mult prea mare ca să nu-i dea putere să meargă mai departe, cu bucuria regăsirii și eliberării. Chiar dacă se simțea extrem de stresat din cauza tensiunii interioare, fericirea la care se aștepta să o trăiască, această speranță, îl făcea cu adevărat un om puternic.

Au ajuns înspre lac, în vale, au coborât foarte multe trepte, dar a meritat efortul. În aparență, lacul nu era o priveliște frumoasă pentru că iarba nu era așa de înverzită, iar copacii aveau frunze foarte puține, încă nu era destul de primăvară. Era începutul lui aprilie. Dar felul cum se oglindea lumina soarelui în apele lacului era teribil. Soarele și lumina care învâluia totul aducea sufletul la pace, la armonie și chiar la tăcere. Rareori ne simțim bine singuri pentru că mereu ne dorim să fim cu cineva care să ne umple golul din noi. Dar nu-i găsim pe cei care să fie aproape și care să trăiască în preajma noastră. Cred că boala tuturor timpurilor este singurătatea umană și rareori, când suntem în prezența cuiva, nu ne simțim singuri. Dar atunci când suntem cu adevărat singuri, conștientizăm această singurătate, care devine foarte incomodă pentru suflet. Dar oricât de mult am iubi pe cineva sau ne-ar iubi cineva pe noi, nu poate umple golul singurătății din sufletele noastre. Nu putem face asta, nu putem umple golul cu speranța că odată, cândva, acest gol va dispărea. Dar să nu ne dăm bătuți, golul acesta se umple doar cu numele lui Dumnezeu sau în unele momente sublime, ca acestea, când sufletul se poate simți învâluit de o lumină de undeva din afară, și de undeva din interior, care este lumina celui ce a creat toate pe acest pământ. Numai El poate umple acest gol care ne chinuie în toate zilele vieții noastre. Restul este înșelătorie și minciună, dar mai ales multă frică, prea multă frică.

Așa se simțeau Maria și Mihai. Erau foarte speriați de ceea ce trăiau cu adevărat, erau speriați de propriile lor sentimente pe care le trăiau cu atâta putere, dar fericirea era prea mare ca să mai recunoască față de ei înșiși această spaimă de trecut și de viitor. Erau speriați de propriile lor gânduri, de viața pe care o duseseră până atunci dar mai ales de viața pe care urma să o ducă de acum înainte.

Deși lumina lacului, cu soarele puternic de primăvară îi învâluia pe amândoi, Maria simțea o oarecare neliniște în suflet și o dorință de a ajunge la bisericuța din deal, dorința aceasta o apucase dintr-o dată tot mai tare, așa cum te apucă o dorință foarte intensă, când ești copil, ca să vezi ceva frumos cu adevărat și nu mai ai răbdare ca să ajungi acolo. Dar în același timp mai trăia și un alt sentiment contradictoriu, parcă ar fi vrut să ajungă la bisericuța din deal de una singură, numai să ajungă acolo și să cadă în genunchi, în fața altarului și să-i mulțumească lui Dumnezeu și să o apere de acele neliniști care au început s-o tulbure brusc alături de fericirea extraordinară pe care o trăia alături de Mihai. Sunt foarte ciudate aceste stări contradictorii pe care le trăim atunci când suntem fericiți. Să fie oare asta dovada că nu putem fi fericiți niciodată, în adevăratul sens al cuvântului, nici măcar atunci când există această disponibilitate către fericire? Simțea că dacă îl are pe Mihai, are totul, dar în același timp trăia o spaimă față de tot ceea ce simțea, de toate gândurile ei. Nu putea să-și găsească liniștea decât rugându-se mereu. Pentru că nu putea să se potolească, a început să se roage cu rugăciunea inimii și să-i mulțumească Lui Dumnezeu pentru tot ceea ce ea trăia și avea.

Mihai deveni dintr-o dată plictisit și parcă voia să se întoarcă acasă, să o aibă pe Maria lângă el și să nu se mai despartă niciodată de ea. Dar în același timp trăia un sentiment ciudat de sfâșiere interioară, că trebuia să se rupă de ceva neștiut, de ceva necunoscut, care l-a orbit până acum. În momentul acela avea nevoie de claritatea minții pentru a putea înțelege, pentru a putea gândi, or asta nu putea face pentru că se simțea deja obosit, extenuat și zise cu glas tare lângă lac:

-Maria, vreau să mergem acasă, sunt extenuat, nu mai pot și vreau să stăm împreună, să nu ne mai despărțim niciodată, aș vrea să nu-mi mai fie teamă.

-N-o să-ți fie teamă Mihai, stai liniștit, ai obosit din cauza drumului și eu mă simt obosită. Păcat că nu există nici o bancă pe aici ca să stăm jos să ne fi odihnit puțin și abia după aceea să mergem.

-Dar putem sta jos, pe iarba asta uscată de anul trecut. Eu sunt în blugi și nu-i nici o problemă, ăștia țin la terfeleală. Pe tine nu am să te las să stai jos pentru că e foarte frig.

-Lasă, uite, am geanta mea, de fapt rucsacul meu din piele și stăm pe el, nu-i nici o problemă, dacă se murdărește o să-l spăl când ajung acasă.

-Bine, dă-l în coace, să-l punem, să stăm jos, chiar eu nu mai pot de oboseală, chiar sunt obosit de-a binelea. Nu vrei să nu mai mergem până acolo sus, hai că mergem altă dată. Chiar nu mai pot, pentru că mă simt extenuat. Lasă, că mergem altă dată să ne rugăm, chiar îți dorești atât de mult, ne putem ruga oriunde, pentru că Dumnezeu este peste tot. Chiar atât de mult îți dorești asta?

-Da, vreau să mergem până acolo, pentru că mereu am privit de departe locul acela și vreau să ajung acolo împreună cu tine, e ca un fel de promisiune. Vreau să ajung să văd cum este.

-Bine, dacă tu îți dorești, o să încerc. Dar lasă-mă să mă odihnesc și vino și tu în brațele mele.

Mihai a luat rucsacul de la Maria, l-a așezat jos, s-a așezat pe el și a luat-o în brațele lui puternice. Stăteau așa îmbrățișați iar Maria era sprijinită cu capul de umărul lui. Nu își spuneau nimic, tăceau. Lumina era și ea la fel de tăcută pe lac și se oglindea acolo, dând energie și putere peștilor, broaștelor, ierburilor de pe fundul lacului și tuturor viețuitoarelor să se nască, să prindă viață, să se bucure sau să se chinuie mai departe, așa ca anul trecut, ca acum doi ani și ca în toți anii pe acest pământ. E curios că dacă omul a evoluat atât de mult și a descoperit atât de multe lucruri prin știința lui, apa din bălți cu viețuitoarele ei a rămas aceeași ca și acum două mii de ani sau chiar trei mii de ani. Aceeași agonie statică a soarelui, a luminii, care învâluie apa lacului cu energie, mlaștina prinde viață, prinde culoare, o viață care rămâne ascunsă privirilor omenesci și până la urmă necunoscută. Oare nu așa este și sufletul nostru ca acest lac, cu mlaștina suferinței pe fundul lui, cu tot felul de frici și de dorințe care ies la suprafață și ne macină, ne chinuie, ne zdrobesc ființa interioară.

Gândurile și suferințele când tulbură apele lacului, mlaștina lui, ne simțim prăbușiți, zdrobiți de propriile noastre iluzii, trăiri, frici și angoase? Prea multă tulburare într-un suflet de om ce nu poate trăi de unul singur. Ce este oare singurătatea asta ontologică dacă nu o formă de alienare?

Doar lumina soarelui, doar lumina credinței lui Dumnezeu și în Dumnezeu, poate aduce în fundul prăpăstios al sufletului liniște, căldură, lumină și o nouă speranță. Mai ales această lumină a Lui, poate face să nu ne fie frică de fundurile acelea mlăștinoase, din interiorul lui, să stăm calmi și echilibrați, tocmai în momentele în care suferința face ca fundul lacului să se frământa, să se involbureze, să se tulbure toată limpezimea apei care până nu de mult primea în ea lumina soarelui, lumina vieții, lumina cuvântului.

Doamne, dă-ne putere să putem face lucruri mărețe în orice stare am fi și ce poate fi ceva mai frumos și măreț pe lumea asta decât aceea de a putea iubi și de a dăruia iubire necondiționată. Nu se poate face asta decât cu Tine.

Capitolul 11

Oare chiar putem să fim proprii noștri stăpâni? O! Da...asta da împărăție. Să fim regi și împărați peste ceea ce este al nostru și să chivernisim cu bună rânduială ceea ce avem. Dar cât de greu este să nu lăsăm la voia întâmplării ceea ce am dobândit cu greu. Cât de dificil este să avem grijă de ceea ce ni s-a dat, să avem grijă, când măcar nici nu putem conștientiza ceea ce suntem noi și ceea ce noi avem sau putem avea. Suntem mici și neputincioși. Ne este foarte greu să mergem mai departe cu propriile noastre forțe și să ne îndeplinim visele și atunci lăsăm ca toate să meargă la voia întâmplării. Dar oare de ce? Oare de ce nu putem fi în toate momentele în stare să ne cunoaștem pe noi înșine și să ne stăpânim? Ceva esențial ne scapă din construcția noastră, din constituția noastră și vrem mult mai mult decât avem, decât suntem. Dar ce suntem noi oare? Și ce vrem să fim? Ce vrem să devenim? Dar oare vrem ceva? Sau poate că dorințele noastre sunt atât de oarbe în noi, încât fac ca ceea ce facem și vrem să se întâmple cu noi, să fie la voia întâmplării. Și noi credem că acea întâmplare este voia lui Dumnezeu sau șansa noastră în viață.

Am putea spune că o întâmplare i-a făcut pe acești doi tineri să se unească, să se cunoască. Deși la fel de bine, că nimic nu este întâmplător. Până unde putem fi sinceri cu noi înșine? Până unde putem gândi și de unde începe abandonul în brațele întâmplării? Dar abandonul în brațele lui Dumnezeu nu poate fi un abandon mai sigur? Așa se simțea Maria acum. Simțea nevoia să se lase în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Stătea în brațele lui Mihai, pe iarbă, acolo, lângă lac, în partea de dincolo a lacului, în partea cea mai pustie, tocmai acolo unde voia să ajungă de foarte multe ori dar nu avea curajul să o facă. Unde era acum, voia de mult să fie, era punctul privit de departe și i se părea

destul de incitant și interesant să ajungă până aici. În spatele ei se întindeau vii și păduri, cât puteai să cuprinzi cu ochii. Ca să ajungă să se plimbe prin vii trebuia să mai traverseze păduricea de stejari și de salcâmi. De fapt stejarii erau plantați acolo artificial, pentru că ea își aduse aminte de vara trecută că stejarii din Grădina Botanică nu le mergea prea bine. Dar ce mai contează, ea se simțea bine în această sălbăticie, se simțea excelent, pentru că era departe de aglomerația din oraș, de stresul de la cursuri și mai ales de teroarea din sesiune unde trebuia să învețe până i se făcea rău. Sălbăticia de aici îi făcea bine și simțea nevoia să se roage. Și chiar se ruga.

”Nu știu Doamne, cum să mă simt astăzi, dar mă simt bine. Mă simt și bine dar mă simt și rău. Mă simt și rău pentru că nu știu ce voi face mai departe, pentru că mi-e frică de viitor. Mă simt bine că sunt cu Mihai și îți mulțumesc pentru asta, îți mulțumesc că mă iubești și pe mine și pe el, îți mulțumesc că i-ai arăta drumul și acesta este unul frumos. Aș vrea să fac ceva ca drumul nostru să fie frumos. Cred că aceasta este Doamne iubirea. Nu știu ce gândește el, poate că o să-mi spună cândva, gândurile lui îmi sunt ascunse dar și gândurile mele îi sunt ascunse lui. Propriile noastre minți sunt un univers în plină mișcare, dar care ne rămâne nouă oamenilor pentru totdeauna necunoscut. Întotdeauna Doamne am crezut că iubirea este ceva cu totul și cu totul ieșit din comun, dar acuma văd că iubirea este o taină pe care eu o trăiesc extrem de simplu. Foarte simplu. Nu mă gândeam că iubirea este atât de concretă, eu care mă credeam o visătoare. Dar e ceva frumos, care mă face să mă simt fericită. Dar în același timp, golul din sufletul meu, această iubire, nu-l poate umple decât foarte puțin, decât foarte puțin Doamne. Numai Tu îmi poți umple ceea ce îmi lipsește, ceea ce nu poate fi niciodată umplut. Eu am mare nevoie de Tine. Doamne, viața mea fără Tine nu are sens! Îți mulțumesc atât de mult pentru Mihai! El chiar mă iubește, chiar este îndrăgostit de mine și chiar e fericit. Iar eu o să-l apăr de toate prostiile care vor veni peste el și cu Tine nu am să-l las niciodată singur”.

Mihai se simțea în schimb abătut și îngrijorat și în același timp în culmea fericirii. E curios cum puteau să se simtă amândoi în aceste stări atât de contradictorii, deși erau așa de fericiti. El trăia o fericire amestecată cu stările anterioare pe care nu avea cum să le poată șterge așa de curând, încă se simțea apăsător și singur, dar în același timp era eliberat și fericit. Se simțea atât de bine împreună cu Maria, dar această prezență era mai mult fizică, era o raportare la corpul ei și la corpul lui, pentru că acestea îi erau reprezentările. El avea trup cu care trăia, muncea și lucra, ori Maria nu avea această percepție a trupului ei, ea nu trăia iubirea la acest nivel al atingerii. Mihai asta trăia și de aceea se simțea așa de încorsat dar și eliberat în același timp.

Maria era liberă pentru că ea trăia iubirea la nivelul minții, la nivelul unei prezențe a inimii. Și Mihai trăia din plin acest sentiment de eliberare și de iubire, pentru că el o iubea cu adevărat pe ea, o iubea cât putea el de tare, așa cum o iubește acum nu mai iubise niciodată o femeie, dar o iubea ca pe un obiect de mult preț, ca pe un bibelou, ca pe o bijuterie, ca pe un obiect pe care voia să îl aibă și care să fie numai a lui. Pentru Mihai Maria era o prezență fizică, așa cum o ținea în brațe, trăia senzația aceea de singurătate eliberată ca atunci când ținea perna în brațe de unul singur și se gândea la ea, acum perna era chiar ea și el nu se mai gândea la nimic. O ținea în brațe așa cum ai ține un obiect de mare preț, o haină deosebit de scumpă, o cană cu lapte fierbinte pe un ger năpraznic, parcă Mihai se simțea în sfârșit acasă. Așa cum ai avea bani mulți și te simți în siguranță, așa era iubirea lui Mihai pentru Maria. El era fericit că ea este în sfârșit în brațele lui, era fericit și tulburat pentru asta dar nu era fericit pentru sufletul ei, pentru că nu avea această percepție a sufletului, deși își spunea că este cu totul și cu totul dumnezeiesc ceea ce el trăiește.

Nu se raporta la Maria așa cum Maria se raporta la Mihai cu sufletul ei de fecioară. Mihai pentru Maria era o prezență a minții, el era la fel de prezent pentru ea chiar dacă el nu ar fi fost de față, lângă ea, să o aibă în brațele lui. Or Mihai se gândea la Maria mai mult din exterior, el nu avea cuprinse gândurile de ea, el avea gândurile lui și nesiguranța lui, apăsarea lui de care voia să scape. Mihai nici nu voia această dependență de Maria. Simțea că dacă ar fi trăit așa, nu mai este liber, iar pentru el libertatea era cea mai de preț. Simțea că nu mai este el dacă se lăsa atât de mult dominat de o femeie. Nu-i stătea în fire. De aceea a și putut avea atât de multe relații, atât de multe femei și prietene la orice moment, pentru că toate erau în afara lui, nu-i era cuprinsă mintea de ceva anume, de o femeie anume. Acum, cu Maria se simțea bine, eliberat și liber, pentru că el o iubea cu acea teribilă putere, dar o iubea pentru el însuși, și în această iubire a lui o simțea pe Maria lipită de el, de mintea lui, de sufletul lui, dar nu era în totalitate dominat de ea.

Maria era lipită de el, de starea lui interioară, dar ea nu-i governa gândurile, el trăia acum o regăsire în adevăratul sens al cuvântului, Mihai se schimbă în bine cu adevărat. Parcă pierduse ceva foarte valoros și acum găsisse, se raporta acum la iubirea Mariei ca la ceva foarte prețios, dar la ceva anume foarte scump pentru el, ori Maria, se raporta la el ca la o prezență cu care putea să se bucure. Mihai era pentru Maria o prezență de care se putea bucura în voie și în libertate. Iar Mihai se bucura de iubirea Mariei tocmai pentru că se putea juca liber cu această iubire, nu se simțea încorsat, nu se simțea prost, se simțea el, se simțea liber, dar nu atras de ceea ce era atrasă Maria, ci el în momentul acela, în afără de Maria, el nu mai avea nimic. Maria mai avea ceva neștiut și tainic, de care el nici nu bănuia și poate că ar fi fost gelos, avea gândul la Dumnezeu, avea rugăciunea și de aceea ea putea să-l perceapă pe Mihai ca pe o prezență, pentru că imaginile ei și gândurile ei erau la Dumnezeu. Era o prezență raportarea ei la Dumnezeu. Și iubirea ei pentru Mihai era o asemănare cu iubirea lui Dumnezeu.

Sfinții erau un model pentru toate celelalte lucruri pe care ea le făcea. Tot ce lucra, făcea cu aceste gânduri și încerca să se înscrie în sfera celor zece porunci. Care dintre cei doi se simțeau mai bine și erau mai fericiți? Am putea spune oare, am putea face o comparație? Amândoi iubeau, amândoi erau fericiți, atâta fericire câtă putea să suporte clipa de față. Amândoi iubeau, dar fiecare dintre cei doi își trăiau propria lui iubire, propria lui fericire, și nu-și trăiau amândoi fericirea lor.

Capitolul 12

-Mihai, ai obosit? Te-ai odihnit? Nu ai amorțit să mă iei în brațe?

-Nu, nu mai sunt obosit. Nu mai sunt atât de obosit, dar trebuie să recunosc că am amorțit, dar mai stăm puțin așa.

-Bine, hai să mai stăm, dar puțin, ca să nu pățești ceva din cauza mea.

Maria gândește din nou și meditează. "Oare acum, sau când suntem singuri, sau când ne iubim, sau când suferim, sau când un om moare, oare ce se întâmplă în ceruri? Dar mai ales când iubești? Oare cum te vede Dumnezeu? Oare cum te văd îngerii lui, sfinții lui, toți sfinții din ceruri? Cred că se bucură și ei. Oare această iubire pe care mi-a dăruit- o Dumnezeu, oare sunt vrednică de ea? Oare o voi putea purta cu demnitate? Pentru că până la urmă iubirea este un mare dar, un mare dar al lui Dumnezeu și ca toate darurile eu trebuie să am mare grijă de asta, pentru că îmi ia Dumnezeu înapoi ceea ce este al Lui și atunci rămân din nou într-o mare singurătate, în singurătatea iadului. Poate că de aceea sunt așa de mulți oameni singuri, s-au bucurat de darurile dumnezeiești, după care nu s-a mai întâmplat nimic, pentru că aceste daruri au fost terfelite. Mă gândesc la mine cât de mult mă întristez când dau cuiva ceva la care eu țin destul de mult, și l-am dat cu plăcere, iar acel cineva aruncă pe jos sau necinstește darurile pe care eu i le-am făcut. Nu conștientizează ceea ce el are, ceea ce primește. E un mare lucru să știi să primești. De fapt nu cred că știi să primești dacă nu știi să dăruiești cuiva ceva. Abia după aceea începi să știi ce este darul, după ce și tu ai dăruit, în felul acesta știi să prețuiești ceea ce ți se dă. Dacă noi nu-i dăruim lui Dumnezeu nimic din tot ceea ce suntem noi, dacă noi nu-i dăruim lui Dumnezeu iubirea noastră, gândurile noastre, măcar din puținele noastre bucurii, dacă nu i le dăruim lui ca să trăim în frumusețe, frumusețea noastră moare, se risipește și devine atât de scurtă și de trecătoare încât nici măcar nu ai timp să te bucuri de ea și să o cinstești cum se cuvine. Dăruiești lui Dumnezeu ceva, când faci ca acel ceva să devină și mai frumos și mai curat și mai liber, dacă nu dăruim nu vom ști niciodată să primim și să ne bucurăm de darurile lui. Ce frumos ar fi să-i pot spune lui Mihai toate astea. Dar am o oarecare jenă, pentru că eu știu că el merge la biserică doar ca să nu mă supere pe mine. Doamne, cum să fac să aibă credință și Mihai? Mă simt atât de neputincioasă față de el când e vorba de Tine. Numai Tu îl poți face să mă iubească. Ar fi minunat Doamne, dacă Mihai ți-ar mulțumi pentru această iubire. Doamne, dacă l-ai putea face pe Mihai să te cunoască și să te iubească."

În schimb Mihai nu se gândea la nimic. Avea un sentiment fugar îndreptat către Dumnezeu dar asta doar așa și a zis: "Îți mulțumesc Doamne... pentru Maria... poate mai târziu... voi putea... nu știu... dar acum..." după care nu se mai gândi. Stătu așa un timp cu Maria în brațe după care își zise: "nu știu, îmi doresc atât de mult să am bani, să am carieră, să am o vilă, dar aș vrea să am propria mea firmă, să am propria mea afacere, numai la asta mă gândesc, să urc pe scara socială. M-am săturat să privesc doar la cei care au bogății foarte mari, doar la cei care au bani și eu doar o mașină de la tata. Deși mașina e foarte bună, m-am săturat să tot cer banii de la el pentru benzină, aș vrea să câștig proprii mei bani. Cred că asta este menirea mea, să conduc, să fiu liber, să conduc destine". Dar dintr-o dată un gând foarte puternic vine, intervine poruncitor în sinea lui și-i zice: "dar destinul tău ți-l poți conduce?!" Mihai zâmbește foarte satisfăcut: "dacă o am în vedere pe Maria, pot spune că îmi conduc destinul. Da, s-ar putea să nu mă iubească. Și totuși mă iubește, mă iubește, dacă nu m-ar iubi nu ar fi acum în brațele mele, și totuși, cine știe ce a făcut ea în Franța. În Franța nu a făcut nimic, ce a putut să facă dacă nu să învețe și să învețe în permanență. Putea să se îndrăgostească un homo de ea și ea să îl refuze. ha..ha...ha..."

-De ce râzi Mihai, îl întrebă Maria?

-De, mi-am amintit ceva.

-Spune-mi, de ce râzi, ce ți-ai amintit?

Brusc Mihai se simți obligat să inventeze o glumă și era puțin incomodat, se enervă în sinea lui dar nu avu încotro, trebui să râdă.

-Bine, hai să-ți zic un banc.

-Hai spune, dar să nu râzi înainte cum ai tu obicei, după care nu mai înțeleg nimic din tot ceea ce spui și nu mai vine vremea să râd și eu.

-O studentă la drept, frumoasă așa cum ești tu, dă examenul oral cu un profesor foarte bătrân, cam de optzeci de ani și o întreabă:

-Domnișoară, cum se numește infracțiunea când un hoț sparge un magazin și fură de acolo bani?

-Furt din avutul public, domnule profesor.

-Foarte bine, dar cum se numește infracțiunea când un hoț sparge un apartament și fură banii omului.

-Furt din avutul privat.

-Foarte bine, dar cum se numește infracțiunea când o domnișoară așa tânără și frumoasă ca dumneavoastră, ar atenta la pudoarea mea?

-Profanare de morminte domnule profesor.

-Ha, ha, ha... făcu Maria, chiar e bun bancul, merită reținut și spus la alții. O să-i fac să râdă.

-Auzi, hai că m-am odihnit, să mergem, hai să te plimb prin vii, așa cum ți-ai dorit tu. Deși nu înțeleg de ce îți place atât de mult să mergi prin vie, că mie nu-mi place de loc.

-Știi de ce ? Pentru că aici mă aducea bunicul și bunica, mă jucam foarte mult și-mi spuneau istorii despre război și despre tot felul de lucruri. Mă plimbam aici cu amândoi și parcă mă întâlnesc cu mine, cea care eram în copilărie, parcă devin un copil și-mi vine să zbor, tu nu?

-Ba da, acum înțeleg de ce îți dorești atât de mult să mergi prin vii.

-Tu nu știi că odată bunicul a plătit pe un om care era paznicul viei, când erau strugurii foarte copti, toamna și m-a lăsat pe mine să-mi aleg orice strugure vreau. Când am intrat am rămas atât de impresionată de strugurii care atârnav din viță, încât nici acum nu mi s-a șters din memorie acea imagine foarte frumoasă, biblică. Mai ales culorile frunzelor erau teribile. De acolo mi-au rămas culorile acelea atât de aprinse, ruginii, de toamnă, care încă mai păstrează culoarea verde, dar un verde luminat de soare, parcă ar fi fost într-o altă lume. Atunci, în copilărie, mi-am închipuit cum ar fi dacă aș putea să mă plimb prin interiorul acelei frunze. Iar acum mă gândesc dacă nu cumva universul este asemeni unei frunze de vie, iar noi trăim în interiorul ei, iar în afara noastră se află un alt soare, mult mai puternic decât acesta fizic, cu un alt centru de energie, mult mai sensibil decât acela fizic, material, pe care-l vedem noi, cu ochii liberi. Adică, dincolo de univers trebuie să fie multă lumină, pentru că este prea multă energie care face să crească un bob de strugure sau o frunză de viță.

-Da, și eu m-am gândit de foarte multe ori la sensul vieții noastre pe pământ. Trebuie să existe o inteligență care a creat toate acestea. E un miracol până și faptul că mergem nu, lăsând la o parte că merg cu mașina și mai ales că acum nu o am și merg pe jos, îmi este lene, obosesc.

-Păi nu prea e bine.

-Pai nu e bine, dar ce să fac? Ui-te, fac acuma mișcare cu tine. Tu știi Maria, cât de fericit sunt și pot deveni când nu mă mai gândesc la treburile astea zilnice, la prieteni, la discotecă, la distracții și-mi pun probleme existențiale. Sau cât de fericit mă simt atunci când pot citi o carte. Chiar sunt eu cu adevărat fericit?!

-Dar când te distrezi și ești cu prietenii, nu ești fericit?

-Ba da, sunt fericit, atunci sunt fericit și orgolios, dar fericirea îmi este știrbită de plictiseală. Și ceea ce este foarte curios este că aceste distracții creează dependență. Sunt dependent de glume, de alcool, de tutun. Îmi doresc să mă schimb uneori, să nu mai fiu așa ci cum aș fi vrut eu, dar asta este, trebuie să merg mai departe.

-Dar hai să nu mai vorbim despre asta, pentru ca eu sunt fericit și vreau să trăiesc din plin această fericire.

-Bine Mihai, hai să mergem să ne plimbăm până sus, la bisericuță, până la dealul acela. Te rog, cu tine nu-mi este frică să merg nicăieri. Te rog, ajută-mă, să îmi îndeplinesc acest vis.

-Bine, mergem, mergem, mie nu-mi face mare plăcere pentru că sunt foarte obosit. Te-am regăsit și acum mă simt foarte obosit, acum simt nevoia să mă odihnesc. Te-am căutat atât de mult încât simțeam că am să te pierd pentru totdeauna.

-Stai, liniștește-te, că nu ai să mă pierzi. Am greșit și eu că am fost prea pretențioasă, trebuia să te iau așa cum ești tu și să nu-mi mai doresc să te schimb eu, aveam această ambiție, cât orgoliu, ca să te schimb eu, eu să te modific. Vezi, câtă pretenție, cât orgoliu nesăbuit la mine, eu să-mi doresc să te schimb. Nu era normal. Aici era grșeala mea, eu trebuia să te accept așa cum ești și să am răbdare cu lucrurile ce le faceai și nu eram de acord cu ele, să le înțeleg și să mă obișnuiesc cu ele.

-Ba aveai dreptate Maria, eu trebuia să mă schimb, nu puteam să mai continui așa. Trebuia să mă maturizez . Dacă eu o să fiu așa cum eram înainte, nu cred că vom putea fi vreodată împreună, pentru că eram rău, cinic, și-mi plăcea să rād de tine, tocmai petru că în interiorul meu turbam! Înțelgi asta? Cum de am putut fi eu așa? De ce nu am fost o ființă liniștită. Dacă aș fi luat măcar puțin din liniștea ta? Cât de fericit aș fi fost!

-Dacă și eu aș fi luat puțin din jovialitatea ta și din deschiderea ta, cât de fericită aș fi fost. Da, aș fi fost foarte fericită, te-aș fi putut înțelge.

-Dar nu te mai critica atâta.

-Dar nici tu nu te mai critica atâta.

-Hai să lăsăm toate și să ne bucurăm de liniștea asta.

Capitolul 13

Rândurile din vie erau atât de lungi și înalte spre vârful dealului de ai fi zis că sunt linii care-i conduc pe cei doi spre zările infinitului. Așa cum aveau ei sufletele curate, așa zburau păsările cerului libere și nestingherite de nimeni pe acest pământ . Noi privim din depărtare zborul lor, dar dacă am ști cât de mult zburucium ascunde acest zbor atât de lin.

Deodată, în timp ce Maria se uita la plutirea unei păsări, o albină veni în dreptul lui Mihai și începu să bâzâie ambițios. El se puse fără să știe în dreptul unei corzi de viță de vie care avea un muguraș gata să pleznească iar albina făcea presiuni spre Mihai pentru că voia să-și facă treaba și acesta o încurca. Așa că se dădu la o parte speriat iar Maria începu să rādă:

-Ce faci Mihăilă, îți este frică de o albină?!

-Nu mai rāde de mine, Maria, putea să-mi dea ac, putea să mă înțepe, ce știi tu ce este durerea!? Când eram mic am vrut să sārut o floare de zarzār și știi ce am pāițit? Eram în parc. Mi-a intrat o albină în gură și m-a înțepat în limbă, de atunci îmi e frică de albine.

-Chiar așa?! Te cred , pentru că și eu am luat suficiente ace de la albine când eram mică. Lui bunicu îi plăceau foarte mult stupii și avea un prieten apicultor. Mă duceam cu el la omul acela să vedem albinele. Era într-un sat de lângă Iași. Mergeam cu mașina și când scotea mierea pe mine mă lāsa să mănānc faguri oricāt de mult vioam, se mai nimerea câte o albină pe care o ronțaiam fără să-mi dau seama și-mi dādea ac în cerul gurii sau în limbă. Știu cât de usturător este. Eram atentă dar nu scāpam. Așa că știu cum este.

-Vezi cum ești! Stām în vie și depānām amintiri în loc să mergem acasā, pentru că suntem oboșiți și mâine avem cursuri.

Între timp soarele se cam ducea înspre asfințit. Mai era destul până să vină propriu zis seara, dacă ei ar fi făcut un efort, ar fi putut ajunge până în deal la bisericuță. Ar fi avut timp să meargā și să se întoarcā pe jos, nu era chiar așa de departe. Dar Mihai brusc nu a mai vrut să înainteze.

-Gata, m-am plictisit. Vreau să mergem înapoi în oraș.

-Dar vreau să merg până acolo, de ce ești rău, vreau să mergem până acolo să ne rugām lui Dumnezeu, pentru dragostea noastră și să-i mulțumim că ne-a dārui nouā unul altuia pe noi însine. Și știi că nu o să ne mai despārțim niciodată.

Lui Mihai îi veni să zică un slogan:”niciodată să nu spui niciodată” dar se abținu și îl cuprinse brusc frica de aceste cuvinte. Ca manifestare exterioară începu să rādă ușor, mai mult să zāmbească în rās. În ochii lui apāru îndoiala, stātu și se gāndi, urmarā minute în șir în care el nu spuse nimic și nici Maria nu spuse absolut nimic ci doar se uita la el rugător farā să poată citit ce este în sufletul lui. În ea era o deosebită

ambitie și perseverență, dar asta nu-l înduplecă pe Mihai să meargă mai departe spre bisericuța din deal. Așa cum visase de multe ori, ea nu putu să-și urmeze visul.

În sufletul lui se dădu o luptă, dacă să meargă mai departe până în vârful dealului, și în felul acesta să se supună dorințelor Mariei sau să spună mai departe că este foarte obosit și s-a cam săturat de mers. Să renunțe și să se întoarcă... Se simți dintr-o dată foarte obosit și capul destul de greoi începu să-l doară, așa că-i zise Mariei rugător:

-Te rog, Maria, sunt obosit, nu mai am chef. Dacă ai ști cât sunt de obosit. Nu mai pot. Nu mă obliga să merg mai departe. De ce trebuie să merg până acolo, la bisericuța aceea? Poate că nici nu e deschisă, tot ce-i posibil. În oraș toate bisericile sunt deschise, dar aceea e cu siguranță închisă.

-Dacă e închisă, aș vrea să ne rezemăm de zidurile ei și să ne rugăm lui Dumnezeu și să-i mulțumim lui Hristos și Maicii Domnului pentru dragostea noastră.

-Nu mai pot, Maria, vreau să mă duc acasă și să mă culc.

-Bine, bine, hai că renunțăm, gata, fac cum spui tu.

Dar în momentul acela Maria simți cum o mare mâhnire îi cuprinse sufletul, ceva fără margini o copleșea. Parcă Mihai renunța la ceva esențial pentru sufletul ei și pentru viața lui. Și asta a întristat-o brusc și a făcut-o să se simtă și mai obosită decât era Mihai. Brusc a simțit cum sufletul ei e gata să hohotească în plâns dar s-a abținut. Putea să plângă doar în interiorul ei fără să se vadă ceva în afară. Și asta a și fost, îi plângea sufletul, pentru că Mihai a renunțat la ceva pe care ea îl considera foarte important pentru amândoi. Dar pentru că Maria era o adevărată doamnă și se obișnuise să ascundă ceea ce gândea și simțea de fapt, zâmbi ușor derutată și cu tăria omului care e capabil să privească înainte, fără să i se miște un mușchi pe față îi zise lui Mihai, deși furtuna în ea era mare:

-Bine, Mihai, cum spui tu, renunțăm, nu-i nici o problemă. Dacă ești obosit, aceasta poate fi până la urmă doar un capriciu de-al meu, nu are nici o importanță. Ai dreptate, o să mergem la Cuvioasa Parachiva să ne rugăm acolo.

-Bine, hai să ne întoarcem, zise Mihai, iar Maria în sinea ei: "omul acesta nu este ceea ce cred eu, dar de unde să iau altul mai bun, dacă altul nu am, dacă asta este, trebuie să-l accep așa cum este el și nu altfel".

-Deja am ajuns prea departe, zise Maria, ascunzându-și în felul acesta adevăratele gânduri pentru care se simți pentru câteva clipe vinovată că le are, dar asta simțea, nu avea ce să facă. Nu găsea altă soluție decât aceea de a se ascunde cu adevărat și de a nu pronunța tot ceea ce o doare. Se obișnuise de atâta timp să spună durerea doar în rugăciune, încât nu mai schiță nici un gest.

-Da, răspunse Mihai, o să se facă noapte și nu am chef să ne apuce întunericul pe aicea. Nu știu de ce îți plac ție sălbăticiile astea?

-Parcă ție nu-ți plac?!

-Ba da, dar nici chia așa.

-Mă atrage necunoscutul, tot ceea ce este secret, iar atunci când te afunzi într-un ținut ca acesta parcă tot ceea ce descoperi este o adevărată minune pe care o trăiești, pentru că într-un fel vezi atunci când ești departe și în altfel când calci cu piciorul.

-Ai dreptate, mi s-a întâmplat și mie asemenea lucruri, dar rămâne de văzut ce facem mai departe cu asemenea experiențe.

-Cel mai mare secret este sufletul nostru, noi suntem cel mai mare mister, cu ceea ce suntem și cu ceea ce simțim.

-Da, cel mai mare secret este puterea pe care vrem s-o găsim și să mergem mai departe ca să putem trăi, nu putem trăi la voia întâmplării.

-Ei, e bună și întâmplarea. Eu sunt un oportunist de felul meu, să știi.

-Într-un fel mi-am dat seama.

-Nu vreau să scap nici o șansă pe care o am, pe care mi-o oferă întâmplarea.

-Da, ai și tu dreptate, ca să putem trăi, da, așa este, ai dreptate ca întotdeauna.

Și Mihai cu Maria, erau de mână și făceau calea întoarsă printre rândurile de viță de vie care urma să fie săpată și îngrijită pentru a da un nou rod la toamnă. Acum era prea din vreme și ei aveau sub picioarele lor pământul uscat și bătătorit. Noaptea avea să fie furtună și să șteargă urma pașilor lăsată în țărâna din vie. În timp ce mergeau prin rânduri și se îndreptau spre păduricea aceea sălbatică care-i plăcea atât de mult Mariei, Mihai o strângea atât de tare de mână încât pe ea o durea, dar nu-i zise nimic, suporta

totul în tăcere fără să scoată o silabă. După un timp, când s-a mai obișnuit cu durerea își continuă gândul:” oare ce o avea băiatul acesta pe suflet de mă strânge așa de tare de mână, ce durere ascunde, ce suflet o fi având și la ce se gândește de are atâta nevoie de mine? Deși mă doare îngrozitor, trebuie să tac”.

În timpul acesta Mihai nici nu și-a dat seama cât de tare o ține de mână, pentru că lui îi era cumplit de frig. Nu pentru că ar fi fost așa de frig afară, ci din cauza somnului. Îi era frică, o frică de ceva neștiut și nedefinit, simțea o nevoie teribilă să se elibereze de frica asta, și frica urla în el așa de tare încât nu mai voia să știe de nimic. Se simțea îngrozitor de singur, dar percepția pe care o avea nu era a omului singur, acum o avea pe Maria în fața lui, conștientiza cât de singur fusese și cât de obosit. Îi era cumplit de frică de singurătatea pe care o trăise și voia să scape de această percepție, simțea că dacă se agață strâns de Maria scapă de această frică. Știa că în sinea lui era un fricos și o vedea pe Maria o fire foarte curajoasă, de aceea se simțea în siguranță față de ea. Maria se simțea singură și avea momente de vulnerabilitate, îl vedea pe Mihai invicibil, credea în frumusețea lui, chipul lui îi dădea un sentiment de siguranță, avea ceva mareț în el, îl vedea deosebit de curajos, puternic, se simțea minunat în preajma lui.

Dar ea avea și alte momente de singurătate cumplite pe care încerca să și le rezolve cu rugăciunea. Deși în acele momente se simțea așa de rău, tocmai atunci era sigură pe situație, avea în cine să-și pună nădejdea. Ei aveau sentimente de admirație unul față de altul dar nu și le mărturiseau, pentru că ei considerau că nu este necesar, nici nu prea și le conștientizau așa de tare. După ce frigul și durerea se mai calmaseră Maria îi zise lui Mihai.

-Vreau să-ți povestesc ceva. O pildă, vreau să ascuți o pildă pe care mi-a spus-o bunica când eram mare, adolescentă și eram foarte supărată pentru că bunicul murise iar ea se simțea aici foarte singură, fără copii lângă ea.

-Da, spune, că te aud, deși sunt foarte obosit, dar știi foarte bine că mie îmi plac lucrurile astea. Hai povestește-mi și să mergem mai încet, în timp ce tu povestești .

Maria îi vorbea lui Mihai, iar soarele își arunca săgețile pe sub pașii lor, prin drumul acela prin vii. Lumina devenea parcă punte de lumină ce-i trecea dincolo, într-o altă viață pe care ei urmau s-o trăiască. Soarele era teribil de strălucitor și le strălucea pașii, Maria nu vedea decât lumina ce se scurgea pe drumul ce-l traversa până la pădurice, până pe lângă lacul din vale, apoi până la bulevardul mare, Copou, și apoi strada mare a orașului, unde se pierdeau în mulțime fără ca cineva să-i cunoască. Numai Dumnezeu știe cât de mult se schimbaseră sufletul lor, cu plimbarea asta până la vie. Parcă se depărtaseră puțin de zgomotul orașului, dar cât de rapid vor intra în acest haos, căruia nimeni nu-i poate sta în cale, dar cine oare poate să-i facă față?

-Hai Maria, spune-mi povestea și promite-mi că nu mă contrazici dacă spun ceva.

-Nu, tu să nu mă contrazici!

-Bine, gata, îți zic!

-Spune, că te ascult, sunt numai ochi și urechi, acum că am ajuns aproape de oraș, am scăpat de sălbăticia aceea care ție îți este așa de dragă.

-Parcă ție nu? Și Maria se uită la el foarte ștregărește.

-Un om a dus o viață așa ca noi, mai greu și mai ușor și a murit. S-a înfățișat la Hristos, Dumnezeul nostru.

A avut așa o discuție, l-a întrebat Mântuitorul nostru:

-Cum a fost viața ta, bună, grea, ușoară, ți-a plăcut?

-Mi-a plăcut, dar am avut o viață grea, Doamne!

-Dar de ce ?

-Pentru că am fost tot timpul singur?!

-Ba nu-i adevărat!

-Cum pot ști asta!

-Privește spre pământ și spre viața ta!

-Da, privesc, sunt urme de pași, pe nisip, pe pământ.

-Câte urme de pași sunt?

- Sunt două.

- Da, pentru că eu am fost mereu în spatele tău și am vegheat.

-Chiar așa Doamne!!

-Da!

-Dar stai puțin.Uite, acolo, când am avut necazul acela cumplit, de care numai Tu știi câte de greu mi-a fost.

-Da!

-Da, acolo, nu este decât o singură urmă de pași. Atunci am fost singur. Cât mi-a fost bine, ai fost cu mine, dar când mi-a fost greu Tu unde ai fost? Când mi-a fost bine, ai fost în urma mea, dar când mi-a fost greu, m-ai lăsat singur , singur, am mers pe drum și numai eu știu cât am mers.

Atunci Mântuitorul Hristos ofterază și-i zice:

-Privește, e o singură urmă de pași, pentru că eu eram samariteanul care te căra pe tine în spate. Da, privește. Și omul se uită în jos uimit, fără să-i vină a crede.

-Cum așa, Doamne?

-Da, așa!!!

Mihai s-e uită la Maria cu atâta drag și cu atâta speranță, a strâns-o tare de mână și-i zice încet, abia șoptit:

-Acum, prin via asta , cred că sunt trei urme de pași, dar să nu ne uităm în urmă, să ne uităm înainte pentru că o să vină vremea când o să ne uităm îndărăt și atunci vom avea ce vedea.

-Da, zise Maria, în gând continuă:”ce bine ar fi fost să fi ajuns la bisericuță. Dar ajută-mi Tu Doamne, să fac voia Ta și să nu mă mai abat de la căile Tale! Este așa de important pentru mine să rămân cu Tine!”

Capitolul 14

Cei doi se peirdeau prin mulțime. Strada din Copou era supraaglomerată. Tramvaietele blocate pe linie și mașinile claxonau de-ți luau urechile. Lumea stătea în grămezi pe trotuare așteptând să se facă ordine. Era un ambuteiaj în toată regula. Mihai se pierdea de Maria, Maria fugea în urma lui să-l ajungă. Mihai voia să fugă cât mai tare și să scape de aglomerație . Voia să fie liber. Voia să mai păstreze din liniștea cu care se obișnuise și în care trăise de o jumătate de zi. Voia ca ziua aceea să o zăvorască în el și să nu o mai uite niciodată. Se temea ca nu cumva această fericire să se piardă pentru el și odată în viitor să plătească ceva și să plătească foarte scump.

Maria era foarte liniștită . Trăia ca și când o minune se petrecuse pentru ea și pentru sufletul ei, pentru Mihai mai ales vedea această minune. Nu-i venea încă să creadă și să se obișnuiască cu această schimbare. Era convinsă că Dumnezeu făcuse o minune cu Mihai și cu ei doi, cu iubirea care era în sufletul lor, cu iubirea care începea să se stingă dar înviase. Mihai fugea prin mulțime, parcă era tras de un fir nevăzut, era concentrat mai mult în sine și nu mai era atent nici la Maria și nici la oamenii din jurul său. Chiar s-a trântit în câțiva oameni. În mersul lui o femeie grasă, cu mai multe plase în mână l-a apostrofat:

-Dar mai uită-te dragă pe unde mergi, nu mai fi așa cu capul în nori! Golani!

- Ne scuzați, ne scuzați, zicea Maria, care mergea repede în urma lui, abia să-l ajungă. Ei nu mergeau de mână , pentru că era prea complicat prin mulțime, deși prin aglomerația aceea asta ar fi fost normal.

-Mihai, Mihai, stai, nu goni așa!

Mihai nu auzea, sau se făcea că nu aude.

-Mihai...

Și Maria l-a scuturat de mână.

-Ce este, întreabă Mihai uitându-se încruntat la ea?

-Hai prin parc, e mult mai puțină lume, e mai liber!

-Da, bine mai zici, sunt atât de amețit, încât nici nu am văzut parcul Copou! S-a oprit din alergare. Mergea încet, apoi a văzut o bancă liberă.

- Hai să ne așezăm puțin aici, să ne odihnim, sunt obosit.

S-au așezat pe bancă unul lângă altul, fără să se țină de mână, fără să se privească. Erau amândoi fericiți sau nu erau fericiți. Dar ce este fericirea? Cine poate să ne-o definească. Nimeni nu poate spune dacă ești fericit sau nu. Întrebarea care s-ar pune ar fi următoarea:” a fost Hristos fericit?”Iar noi am răspunde foarte repede:

-Da, a fost fericit!

-Dar chiar și atunci când a fost crucificat?

-Da, chiar și atunci, ar răspunde unii!

-Ba nu, atunci când a înviat, ar răspunde alții.

Iar un altul ar zice:

-Hristos nu a fost nicio dată fericit.

-Hristos este acum fericit.

-Ba nu, ar răspunde un altul care a tăcut până atunci, Hristos a fost fericit pentru că a dus planul Tatălui la îndeplinire, pentru că și-a îndeplinit misiunea până la capăt.

Iar altul ar răspunde:

-Nu poți fi fericit, dacă nu poți să suferi și nu-ți poți îndrepta suferința către Dumnezeu. Cei doi erau fericiți, dar câtă fericire nu capătă omul atunci când îl caută pe Dumnezeu, iar căile acestea, căutările acestea sunt nenumărate. Poate că cei doi au găsit darul lui Dumnezeu în ei înșiși , libertatea asta ca dar al Lui și rămâne să vedem cât de mult vor reuși ei să-L iubească pe Dumnezeu și pe ei înșiși.

-Știi, Maria, zise Mihai într-un târziu, eu acum sunt fericit, sunt fericit pentru că Dumnezeu mă iubește. Mi-a dăruit o ființă așa cum ești tu, mă iubește pentru că eu m-am schimbat atât de mult, deși eu sunt atât de tânăr. Ramâne de văzut cum îl voi iubi eu pe Dumnezeu pentru că aici mă cutremur.

-Da, aici e marea problemă. Să nu ne depărtăm. Tare mult aș vrea să nu ne îndepărtăm, să fim așa, în treimea asta, eu , tu și Dumnezeu.

-Da, foarte interesant, foarte interesant, râse Maria, nu m-am gândit la imaginea asta.

-Eu m-am gândit, și încă de multe ori.

-Da, frumos, foarte frumos.

-Și chiar sunt fericită cu adevărat.

După care a urmat o tăcere lungă și Maria s-a lipit ușor de el și a pus capul pe umărul lui și a închis ochii. Era foarte obosită și nu mai voia să se gândească la nimic. Ar fi vrut să doarmă împreună pe banca aceea, timpul să se fi scurs din ei și să se fi transformat în drum iar ei să plece undeva foarte departe de această lume, unde nu mai există nici tramvaie, nici mașini, nici lume, nici parc, nici aglomerație, nici școală , nici examene, nimic. Să fie fericiți împreună, să dispară pur și simplu într-o lume perfectă, în lumea iubirii lor, ce o purtau în suflet și în felul acesta să nu se mai întorcă nicio dată pe pământ printre oameni. Maria avu această imagine a unei dispariții miraculoase, unde ei ar putea ajunge într-o împărăție fără moarte și fără timp, s-a speriat de această viziune și a deschis ochii.

Prin fața lor treceau doi bătrâni, un el și o ea, care se țineau de mână și se legănau în mersul lor sprijinindu-se unul pe altul. Maria îl trase pe Mihai de mână și îi zise la ureche în șoaptă:

-Ia ui-te, privește în fața ta, ce frumos!

-Da, aș vrea să îmbătrânim împreună și să fim ca și ei la o sută de ani, și dădu emoționată din cap.

-Dar noi nu avem decât douăzeci și ceva, îți dai seama? Cât mai este până atunci?

-Nu mai este chiar atât de mult, îi răspunse Mihai. Numai că mai avem câteva lucruri de făcut și să lăsăm ca timpul să-și facă treaba.

Se uitau emoționați la cei doi bătrâni care se pierdeau prin aleile parcului, până nu i-au mai văzut.

-S-a făcut deja răcoare, zise Maria, după un timp.

-Dar și mie îmi este frig!

- Având în vedere cât de primăvară e !

-Postul Paștelui.

-Da, nu mai e mult până la Paști!

-Îți dai seama...

-Ce?

-Vom fi împreună de Paști!

-Da, asta da minune! Chiar e o minune de la Dumnezeu.

-Nici eu nu mă îndoiesc de minunea asta.
-Hai să plecăm , zise Maria.
-Te duc acasă?
-Mai vorbești? Sigur! Vreau să mă duci acasă și să nu mai pleci!
-O să vină și timpul acela, când n-o să mai plec de lângă tine.
-Nici eu de lângă tine.
-Hai să mergem.
-Hai!

Capitolul 15

Să fii om e un lucru foarte greu, iar doi care sunt împreună învață să fie oameni. Atunci când ești de unul singur îți este tot mai greu să lupți să devii în permanență imun și să nu deviezi spre o ființă sălbatică? Cred că asta încearcă Mihai și Maria acum, când sunt împreună, să devină oameni așa cum ne vrea Dumnezeu.

Dar în timp ce Maria și Mihai stăteau liniștiți pe bancă, trece un tânăr prin fața lor, singur cu o carte în mână. Acest personaj, aces domn, care trăiește ca un călugăr în lume și nu reușește să fie împreună cu nici o fată, pentru că toate fetele fug de el, va deveni la un moment dat omul cel mai important în viața Mariei. Până atunci le vom urmări destinele în paralel, fără ca ei să se cunoască măcar, deși de-a lungul vieții lor întâmplarea a făcut ca ei să treacă de mai multe ori unul pe lângă altul, fără să se remarce, fără să se știe unul pe altul, și fără să știe măcar că s-au văzut ori s-au întâlnit vreodată.

Voi vorbi despre Rafael, care este un băiat cu totul și cu totul special și o să vedeți de ce. El este student la matematică, dar în același timp trăiește foarte intens problemele existențiale. Meditează foarte mult la rolul nostru pe pământ și este foarte credincios. Pentru el Dumnezeu este totul. A dobândit credința de la o mătușă după bunică. Sora bunicii era călugăriță. A fost un elev foarte bun, a făcut școala de învățători într-un oraș din Moldova, Botoșani și a învățat matematică singur după care a dat la facultate și a intrat primul. Dar ajuns aici ceva s-a întâmplat cu el, ceva esențial, o ruptură. Revoluția l-a prins când era în primul an. El era student la Iași, deci putem spune că nu era în miezul faptelor, la București. Visul lui era să ajungă profesor de matematică în capitală.

Dar cum spuneam, odată ajuns în facultate, nu avea timp să cerceteze o teorie matematică. Trebuiau înghițite tone de material, mai mult memorate cu metode cu tot, spuse la examen și în afară de asta nimic. Or el nu asta voia, el își dorea foarte mult să pătrundă în esența unei teorii matematice și să cerceteze, să învețe cât mai mult. A fost dezamăgit când a stat toate zilele să studieze capitole întregi, pe lângă ceea ce preda profesorul pentru că era foarte atras de geometrie și de vederile lui spațiale, când a constatat că a ajuns să știe foarte multe despre domeniul acela, dar nu a mai avut timp să studieze la restul și s-a trezit că a picat două examene. La două a luat note mari, iar la altul a luat cinci. Ceea ce i s-a întâmplat în sesiune a fost foarte jenant, plus că și colegii râdeau de el și-și ziceau: ”ăsta a intrat primul, învață numai el știe ce învață, dar văd că de picat, pică.”

Și încet , încet, în loc să se ambiționeze să învețe tot mai multă matematică, s-a descurajat, renunțând la cercetarea lui personală. A părăsit geometriile, care prezentau pentru el o fascinație teribilă și s-a apucat să învețe toate cursurile , să le “prăsească”, cum ziceau colegii, în răs ca să treacă examenele. Era căminist, nu mai avea condițiile din liceu, când stătea la gazdă și avea camera lui, nu-l deranja nimneni și învăța de crăpa. Învăța tot timpul în bibliotecă, îi trecea os prin os, din cauza scaunelor rigide. Când ajungea seara în cameră, ceilalți băieți făceau răs din el. Ascultau muzică cu sonorul dat la maxim, aduceau fete în cameră cu care se culcau, făceau și amor cu ele, în timp ce el dormea în icnetele lor surde. Era atât de dezgustat, dar nu voia să plece din cămin. Ar fi putut să se mute la gazdă, dar nu voia să-și mai pună părinții la cheltuială, era și un fel de încăpățănare de-a lui de a nu-i mai chinui cu cheltuieli în plus dacă el se putea descurca așa . Mai avea încă două surori de liceu care stăteau și ele la gazdă, iar părinții lui nu erau decât niște amărăți de profesori de țară, care munceau de dimineață până seara să țină și animale, pe care le vindeau, să facă rost de bani să-și țină copiii în școli. Cu salariile de mizerie nu le ajungea la o familie atât de mare. Rafael încet, încet ajunsese să se izoleze de ceilalți și să fie un singuratic. În realitate era foarte

vesel, pus pe glume, pus pe râsete, pe bancuri, îi înveselea pe toți, dar în sufletul lui era un pustnic. Nu se putea lipi de nici o fată și era virgin. Faptul că era cast, îi dădea o notă de mister printre fete și părea să fie invicibil. Dar nimeni nu știa de suferința lui Rafael, pentru că lui îi era destul de greu să se țină departe de desfrâul care se lăfăia în voie chiar în camera lui. Ajunsese să fie atât de nesimțit încât dormea în cea mai mare gălăgie. Castitatea lui secretă, puritatea lui trupească și sufletească, îi dădea șansa unei libertăți teribile pe care ceilalți nu o înțelegeau și chiar își bateau joc, pentru că ei nici nu știau ce forță teribilă zace în Rafael de are el o așa de mare putere de detașare. Colegii de cameră și așa zișii lui prieteni făceau glume nesărate pe socoteala lui, că nu vine cu nici o femeie în cameră, măcar așa de distracție.

-Le duc la hotel, bă, le zicea Rafael în glumă, aproape ținând la ei și râzând cu gura până la urechi.

-Ai tu bani de hotel, ziceau tot ei în bătaie de joc, și râzând la fel de tare ca el.

-Nu eu, are ea, hah, hah, ha.....

După care zicea mai în glumă mai în serios:

- De ce să nu am, am bani, fac meditații!

-Ai și tu doi copii la meditații și te lauzi!

-De ce nu, sunt și aceștia bani, plus că în zilele în care dau meditații nu mai mănânc la cantină, pentru că mâncarea mea e gratis.

-Ei, ce să-ți spun, te pomenești că te pune și la masă.

-Ba să știi, am mâncat săptămână asta un pește prăjit cu mămăliguță!

-Cu mămăliguță, ha, ha, ha...făceau ei la mișto.

-Da, cu mămăligă și cu usturoi!

-A, cu usturoi, ce bun, ce bun, păcat că nu avem și noi la cantină, dar las că ajungem noi acasă, să vezi ce mâncări o să tragem și nu o să mai fim în pierdere față de tine ca acum.

-Așa mâncare nu am mâncat nici la mine acasă, făcută de mămica mea.

-Mămica, hai bă Rafael, mai spui și acuma *mămica mea*!

-De ce nu!!!

-Parcă ești copil mic.

-Poate că sunt!

-În unele privințe, chiar că ești.

-Taci bă, nu ne mai face și nouă poftă, zise un alt coleg care se culcase și până acuma nu zisese mai nimic.

-Ei, da, te lauzi cu meditațiile, zise un altul, lasă-ne în pace, noi avem bani de acasă, așa că nu ne mai chinuim atâta.

-Tu știi ce a făcut Aurel?

-Care Aurel?

Prietenul tău, teologul, ăla care a terminat fizica și e la teologie.

-Nu e bă chiar la teologie, v-a mințit pe toți, pentru că nu e la pastorală, e la restaurare și voi credeți că o să iasă popă.

-Da, e prieteunul meu, ce e, ce-a făcut?

-Daca-i ști ce a făcut ăla?

-Ce-a făcut, mie nu mi-a zis.

-Păi se ascunde de tine, dar în sinea lui te disprețuiește!

- L-am auzit noi cum te bârfea.

- Cum așa?

-Ne-a mințit pe totii că se face popă!

-Da, da, ce v-am zis eu.

-Da, nu mi-a spus.

-E la restaurare bisericească?

- Așa, spune ce-a făcut?

- Păi ce a făcut ăla cu una pe care o medita la fizică pentru facultate, la fizică, pentru politehnică.

-Ce-a făcut?

-S-a îndrăgostit de ea și chiar mai mult, s-a culcat cu ea și a lăsat-o însărcinată și a făcut aia avort.

-Dacă am fi într-o țară civilizată l-ar trage în toate tribunalele și ar intra la corupere de minori!

-Ce priten e ăsta dacă tu nu știi nimic de toate astea?

- Și-și mai bate joc și de alte fete, mai spune că e la teologie, face biserica de râs.
-Dacă-ți spun, mai spui de noi și ne critici că noi venim aici cu femei! Dar el?!
-Eu nu v-am spus nimic nicio dată deși ar fi trebuit să vă spun.
-Nu e, nu spui, dar de gândit tot gândești!
-Și eu ca tot omul, ce vrei acum?
-Tu, dacă nu faci ceea ce facem noi, normal că nu-ți convine, ai vrea să fim toți ca tine, uite că noi nu putem.
- Noi măcar venim aici cu femei care vor și ele, sunt prietenele noastre, o să ne însurăm cu ele, dar el, mare sfânt!
-Ca să ajungi sfânt, ajungi la bătrânețe, și așa de repede, noi greșim când gândim și considerăm lucruri care nu se cuvîin.
-Nu-ți mai spunem , că e prietenul tău.
-Am văzut eu că are ceva, nu prea am mai vorbit cu el, în ultimul timp, nu l-am mai văzut pe la biserică.
-Păi tu stai toată ziua cu matematica și cu rugăciunile în cap, în rest nimic nu vezi, nu auzi nimic. Nici pe noi nu ne auzi măcar când îți mai spunem de una de alta.
-Parcă am fi stafii pentru tine. Nici nu ne bagi în seamă!
-Dar nici rău nu ne faci!
-Dar ce e asta frate, un fel de tribunbal al vostru? Care este avocatul apărării?
-Păi tu ești cel mai bun avocat pentru tine însuși, oricum nu bagi pe nimeni în seamă.
-Haide-ți bă, nici chiar așa!
-Dacă îți spunem?
-Nu fiți răi, hai nu fi rău prietene.
-Să-l fi văzut pe Aurel cu ochii cât cepele când venea aia la facultate după el, spunându-i și miorlăindu-se :”nu pot să învăț, nu pot să învăț din cauza ta, pentru că mă gândesc tot timpul la tine și nu am să iau examenul de bac și nici pe cel de la facultate n-am să-l iau!”
-Dar voi de unde știți?
-L-am auzit!
-I-au făcut părinții fetei un scandal, fata a rămas traumatizată. Acum el spune la toată lumea că se duce la mănăstire, că se face călugăr, ha, ha, ha, așa călugăr!
-Doamne ferește, își face cruce Rafael. Lăsați-mă să dorm. Faceți ce vreți, dar dați muzica mai încet.
-Bine, bine,astă seară nu te terorizăm, pentru că plecăm la discotecă, te lăsăm singur, să-ți faci de cap.
-Îți aducem o femeie de la disco?
-Mai multe dacă vreți, nu primesc numai una , că mă plictisesc, zise Rafael.
-Știm noi câteva îndrăgostite de tine, lulea.
-Chiar, tu nu ești îndrăgostit de nici o femeie?
-Ba da, de Sfânta Paraschiva.
-Nu-i rău, dar nu știu la ce-ți folosește!
-Nici voi nu știți cât de mult îmi folosește, dacă ați cerceta mai mult. Haideți, plecați, că m-ați înebunit de cap.
-Oricum nu te înțeleg, așa că te las în banii tăi, spuse Dragoș și îi închise ușa. Și plecară cu toții.
Dragoș era prietenul lui cel mai bun, dar avea o paraulă, cânta la chitară muzică roock, era înebunit, obsedat de roock, și când se îmbăta își dădea cu chitara în cap. Se umplea de sânge, iar toți ceilalți când vedeau că se îngroașă gluma săreau să-i ia chitara din mână.
Tot timpul Dragoș îi zicea:
-Cum poți Rafael, să te duci la biserică și să te rogi lui Dumnezeu, lui Hristos așa al tău. Pentru mine este absurd, eu sunt om în toată firea, mi se pare o prostie, eu sunt student la mate, așa că nu-mi prea pasă de ceea ce este în rest.
-Cred , pentru că este absurd, de aceea cred, îi răspundea Rafael.
-Cu tine nu ajung la nici un rezultat, noroc că ești prietenul meu, căci altfel ce ti-aș face?
-Ce ai putea să-mi faci?
-Nu știu.
-Da, așa este, hai, du-te, distrează-te, distracție plăcută.

-De ce nu vii cu noi, ai mai fost la discotecă și ți-a plăcut.

-Da, am mai fost, dar acum nu am chef!

-Bine, bine, pa.

Capitolul 16

Rafael și Dragoș erau ca frații, iar Rafael spera în sufletul lui că într-o zi o să descopere libertatea lui Dumnezeu și o să meargă la biserică, cum se duce și el.

Lui Rafael îi mai plăcea ca în week-end să meargă pe la câte o mănăstire din afara Iașului și să fie acolo într-o izolare completă. De fiecare dată, pe lângă călugări erau foarte mulți oameni adunați la mănăstire, la slujbă și în felul acesta se simțea izolat de atmosfera din cameră, care îl sufoca. De multe ori chiar îi venea să plece la gazdă, dar erau prea mulți bani pe care trebuia să-i dea pe lună și prefera să și-i dea pe cărți. Îi era milă și de părinții aceia ai lui care munceau îngrozitor de mult, ca niște sclavi, pentru copii. Ar fi vrut să-i mai scutească de atâtea cheltuieli, dar vedea că nu are ce face. Nu mai voia să-i mai pună și la o altă cheltuială. Pentru el era foarte important că avea credință în Dumnezeu, credința asta în Hristos era cea mai mare forță de care nu putea să spună nimăniu nimic. Îi venea foarte greu să vorbească despre el și despre zbaterele lui, de fapt așa era mai bine, numai așa se simțea în siguranță. Pentru că nimeni nu-l asculta, toți îl credeau tâmpit și obsesia asta cu matematica, cu filosofia, cu teologia, nu prea o înțelgeau ceilalți. Era liniștit mai ales la vecernie, își potolea creierii obosiți de învățatură, o slujbă teribilă, iar călugării de la Golia, cântau atât de frumos, încât i se părea că este cel mai luminat loc de pe pământ.

Mai ales iernile erau teribile. De cum bătea toaca apăreau câteva stele pe cer iar o dată cu ele băiatul intra în biserică. Acolo asculta slujba, iar atmosfera din interior era atât de misterioasă, semi întuneric, miros îmbietor de tămâie dulce și oromată, doar câteva candelă cu lumini roșii din fața altarului dădeau lumina. Apoi un bec mic, ca o veioză lumina cărțile din strană ca să se poată citi, în rest întuneric. Închidea ochii și stătea în liniștea aceea teribilă apoi rugăciunea călugărilor îi mângâia sufletul și de multe ori câteva lacrimi știute numai de Dumnezeu, i se scurgeau pe obraz, apoi pe barbă până ajungeau la gât și intrau în cămașă și-l udau pielea. Dar atunci Rafael era fericit, se elibera. Câtă pasiune pune în toate, câtă bucurie avea după ce sufocările acelea interioare treceau. Era fascinat de viața lui Kant, care a ajuns un filosof atât de mare și a trăit toată viața în castitate, educat în austeritatea aceea germană. Voia să facă și el ceva asemănător, ceva mareț.

Rafael era un singuratic. Și tot timpul avea cu el o carte pe care o citea. Dar nimeni nu-i știa taina. El era măcinat de o iubire pentru o fată care s-a călugărit. O colegă de liceu, de clasă. Avea un sentiment foarte puternic pentru ea încă și acum, fuseseră foarte apropiați sufletește, ca frate și soră, nu erau maturi, trăiau copilăria aceea prelungită pe care marea majoritate a copiilor o pierd încă de timpuriu și devin maturi dintr-o dată, înainte de vreme.

Rafael era și acum copilul acela din liceu. Pe fata aceea o chema Dorana. Se hotărâseră amândoi să dea la facultate, învățau pe rupte, el a intrat și ea a picat și cum el a plecat, ea s-a dus la mănăstire, crezând că el o va uita. Dar nu a fost așa, el a rămas șocat când a aflat că ea s-a călugărit. S-a dus disperat la ea acasă și apoi la mănăstire, dar nu a mai putut să o întoarcă, a rămas acolo să fie călugăriță, o mireasă a lui Hristos. I-a spus că l-a iubit întotdeauna și tocmai de aceea, pentru că-l iubește atât de mult, rămâne călugăriță, vrea să rămână cu Hristos. El a rămas uluit de hotărârea ei, nici măcar nu a putut să-i spună cât de mult ține la ea, că nu contează, el o s-o aștepte, dar ea a plecat în chilia ei și nu a mai ieșit de acolo până ce nu a plecat el definitiv din mănăstire și a înțeles că ea era făcută pentru asta.

I s-a întâmplat un lucru foarte ciudat, s-a îndrăgostit și mai tare de Dorana după ce ea s-a călugărit și asta l-a făcut să se apropie și mai rău de Dumnezeu. Asta l-a făcut să și pună tot felul de întrebări cu privire la viață, la existența lui Dumnezeu și la sensul nostru pe pământ. El nu a mai spus la nimeni așa ceva, pentru că se temea să nu fie luat în râs și batjocorit. Nu suporta să fie lovit tocmai în cea mai ascunsă și mai tainică latură a lui, tocmai în ceea ce el avea mai de preț, această iubire tainică și tiranică pentru el, iubirea pentru cel neștiut care este marele Dumnezeu.

Suferea atât de mult încât nu-și găsea liniștea decât în studiu, în rugăciune și în plimbări de unul singur. Asta l-a împins să citească imens, să-și găsească liniștea prin lectură, prin gânduri și tocmai în jurnal scria cele mai calde poezii. Colegii râdeau de el și-i ziceau în bătaie de joc: ”poetul” dar nu râdeau de el într-un mod jignitor, ci într-o manieră ciudată de admirație. Toți îl iubeau și-l apreciau, iar el, pentru că trăia atât de mult în mintea lui, nu prea era atent la tot ceea ce făceau ei, plus că lui nu-i făcea plăcere să se certe.

Scrierile sfinților părinți îl modelaseră atât de mult încât el nu mai avea ambiția aceea exterioară a omului orgolios care se enervează din orice și nu mai are înțelegere pentru celălalt. El voia să-și educe răbdarea. Avea și el, ca orice copil disperările lui, neștiute decât de Dumnezeu. Atunci nu zicea nimic, plângea de unul singur și aștepta să-i treacă. Avea tensiuni hormonale provocate de ceea ce vedea și de visele lui, dar rezista, nu se lăsa bătut. Asta se petrecea în taină, pentru că toți îl credeau invicibil.

Rafael credea că dacă respectă cele zece porunci devii un om cu avedevărat liber și de neînvinș și asta voia să experimenteze pe pielea lui. Îl atrăgea religia ca un magnet și asta era salvator pentru modul atât de dur de viață pe care-l ducea. Și toate acestea de când dormea cu tratatul de dogmatică a lui Stăniloae sub cap, până l-a citit de mai multe ori, fascinat. Ajunsese să știe atât de bine Noul Testament, încât îl știa aproape pe de rost.

Capitolul 17

Într-o zi, după o beție lungă și insuportabilă, Dragoș l-a întrebat pe Rafael plictisit:

-Auzi, Rafaele, de ce naiba te duci tu la biserică?

-Pentru că-mi place.

-Dar ce-ți place acolo, măi frate!

-Nu știu, nu-ți pot explica, trebuie să mergi să vezi, să ascuți, e un anumit mediu care-mi face bine.

-Cum adică îți face bine?

-Pur și simplu îmi face bine la creieri, mă echilibreză.

-Cum adică?

-Păi uite, eu nu știu cum este, dar, de exemplu, ca la tine, când te duci la disco, nu-ți place, nu te simți eliberat.

-Ei, prostii, eliberat, cum să mă simt eliberat.

-Nu, nu te simți descătușat? Dacă dansezi acolo și mai bei o bere, te recreezi.

-Ei, prostii, din contra, sunt obosit, mă plictisesc îngrozitor deși, nu pot să nu recunosc că mă simt bine, dar această simțire e mult mai forțată, iar după aceea nu mă simt liniștit, ci mă simt plictisit, atâtea tipe pe care vrei să le agăți și care merg și cu tine și cu alții.

-...

-Tu chiar nu ai nici o femeie, băi Rafael, dar tu chiar nu ești bărbat, ai mai fost și tu pe la disco?

-Da, am fost, la disco mă simt bine, nu am ce zice, dansez, mă eliberez, fac sport, dar e adevărat că mă simt puțin cam obosit după aceea, nu știu cum să-ți spun, mai mult îmi place la biserică, sau într-o sală de concerte, ui-te, cum a fost la filarmonică în seara asta.

-Ai fost la filarmonică? Cu cine?

-Singur, cum cu cine?

-Ai, bă, am crezut că ai și tu pe cineva, măcar o babă!

-Nu, am ascultat simfonia a cincea a lui Beethoven.

-Și mai ce s-a cântat?

-A dirijat o femeie din Italia.

-Femeie dirijor?! Asta nu am auzit!

-Da, interesant, arăta superb tipa când dirija orchestra, am rămas fascinat. A concertat și Dan Grigore, arătau superb amândoi, muzica asta este într-adevăr ceva sublim, dar trebuie să faci un efort ca să te simți bine acolo. Într-o sală de teatru sau de concerte nu te simți bine oricum, ci trebuie să faci un efort, nu e o

chestiune întâmplătoare. Au fost și câțiva călugări, Marcu, francezul, a fost cu prietenul lui de la Trei Ierarhi.

-Ha, ha, călugăr, la concerte de muzică simfonică, cine a mai auzit, ăștia trăiesc într-o izolare toatălă, ce căuta ăla acolo?

-Căuta, trebuie să se mai relaxeze și ei.

-De ce nu?

-N-am mai auzit, călugării ăștia nu trebuie să fie izolați?

-Ba da, dar de ce să nu asculte muzică? Uite, Bach, toată muzica clasică nu poate decât să te apropie de Dumnezeu, toată creația ar trebui să te apropie de tot ceea ce este frumos și nu să te îndepărteze de frumusețea unei vieți trăită după Dumnezeu. Bach și-a scris muzica cu gândul la Dumnezeu, dar toată muzica lui este scrisă pentru a fi ascultată în biserică.

-Hai, bă, lasă-mă cu Dumnezeu!

-Te las, treaba ta, tu m-ai întrebat.

-Ce-mi vine să râd de tine, deși te admir foarte mult și să știi că toată lumea te admiră, chiar dacă nu o recunosc, tot îmi vine să râd de tine, de multe ori ești așa de naiv și de ridicol, parcă ai fi mereu un copil printre oamenii mari, ce Dumnezeu bă Rafaele, nu poți să te maturizezi și tu? Ți-o spun că suntem singuri în cameră și să nu le spui celorlalți ce ți-am spus ție, toți se întreabă ce-i cu tine, de-ți place la biserică așa de mult. Dacă nu ai fi bisericos, te-aș bănuși că ești homo, dar așa nu, pentru că ești omul lui Dumnezeu.

- Îmi place pur și simplu, îmi place și atâta tot! Nu știu, acolo mă simt în siguranță. Deși este impropriu, pentru că Dumnezeu este pretutindeni, și ar trebui să mă simt în siguranță permanent, dar nu știu, acolo, când merg la Mitropolie, unde e Cuvioasa Paraschiva sau la Golia, sau la Trei Ierahi, pur și simplu sunt niște spații atât de frumoase încât mă simt extraordinar de bine!

-Mă Rafael, dar ce înseamnă până la urmă credința asta în Dumnezeu, pentru că mie îmi vine să râd când te aud vorbind așa, cu ce te alegi din asta! Pentru mine este așa o plictiseală, toată ziua rugăciune, călugării aceia se roagă toată ziua, nu? Am văzut și eu acolo niște călugărițe pe la Mitropolie, unele erau atât de mișto, niște gagici, ce le-o fi venit să se călugărească?

-Ei, e foarte simplu.

-Eu cred că erau nefericite în amor.

-Unele da, altele nu, nu putem ști care cum sunt, numai Dumnezeu poate să știe asta, Dumnezeu are taina lui cu fiecare om în parte, noi nu prea putem să ne băgăm în treburile care ne depășesc. Nu știm.

-Dar tu de ce te duci la biserică?

-Pentru că sunt un om liber și pot face ce vreau eu, adică, așa cum tu ești un om liber și poți face ce vrei, așa și eu fac ce vreau și mă duc unde vreau, adică la biserică.

-Și unde te duci în seara asta, la slujbă? Nu ai cursuri? Nu?

-Nu, astă seară nu avem cursuri și dacă tot e postul mare...

-M-ai înebunit și cu postul ăsta. Ție nu ți-e foame? Te văd cu tot felul de mâncăruri. Te văd destul de solid. Ți faci tu de mâncare, numai zarzavaturi. Eu dacă nu mănânc carne sun tot timpul leșinat, parcă nu am mâncat nimic.

-Ei, postul, treaba asta cu mâncarea este o problemă de obișnuință, nu este așa de greu, eu rezist, nu mă plâng. Altele sunt grele.

-Ei, cum ar fi?

-Treaba asta cu gândurile!

-Da? De aceea te duci acolo? Ca să scapi de gânduri? Asta e foarța ușor, se rezolvă cu o sticlă de votcă.

-Ei!..

-Bine, mă. Dar tu nu vorbești de unul singur acolo în biserică?

-Nu, nu cred că vorbesc de unul singur, acolo am un sentiment că El, Hristos, Mântuitorul, mă aude.

-Până la urmă credința asta a ta ce înseamnă?

-Înseamnă o forță extraordinară pentru mine, am senzația că Dumnezeu îmi dă o forță spirituală extraordinară, ca să pot depăși totul, absolut orice greutate, orice suferință, să alung orice gând și orice pornire care-mi face rău.

-Păi înseamnă că ești tare, ești cel mai tare.

-Ei, ce să zici și tu!

-Și nu te plictisești? Nu prea vâd dacă te mai plictisești.

-Nu, eu nu mă plictisesc niciodată!

-Te lauzi.

-Nu!..

-Da, eu mă plictisesc și atunci simt nevoia să mă exteriorizez.

-Ei, de ce nu e bine? E bine că te exteriorizezi, eu nu prea fac asta.

-Cum nu te exteriorizezi? Pentru că ești foarte vesel și tot timpul ești pus pe bancuri, pe glume, pe râsete.

-Da, așa este, dar sunt anumite lucruri, de fapt cele mai importante lucruri ale mele, le rezolv așa, cu rugăciunea.

-Plângi?

-Mai plâng câte o dată.

-Păi ce fel de bărbat ești?

-Păi, sunt și eu acolo un om, ce pot să zic.

-Hai, mă Rafael, m-ai dat gata. Rafael să plângă! Și eu care te credeam invicibil. Eu nu plâng decât atunci când sunt beat.

Brusc așa s-a deschis și a intrat prietena lui Dragoș, iar Rafael s-a simțit puțin stânjenit pentru că cei doi aveau să rămână peste noapte în cameră, să facă dragoste, ei doi, ca "două animale", gândi Rafael, aveau să-i sufoce pe ceilalți trei care nici ei nu erau prea cuminiți, erau de toți, doar patru. Celalți doi colegi nu aveau prietene stabile, dar erau destul de stânjeniți când Dragoș și Claudia rămâneau în cameră peste noapte. Și asta se întâmpla destul de des, certuri între ei, se disprețuiau reciproc, numai Rafael rămânea indiferent, dar în interiorul lui nu se simțea prea bine, se apăra foarte repede cu niște lămuriri practice. Se considera stând cu niște animale în coteț care-și fac nevoile în prezența altora, iar disprețul pentru ei era așa de mare încât reușea să fie foarte deaparte de toți.

Claudia avea o atitudine servilă și le făcea mâncare, ca ei să nu mai zică nimic, dar se gândeau de foarte multe ori întrei ei, mai ales când erau beți se distrau și-și ziceau:

- Dacă tot ne face de mâncare la toți, ce-ar fi să o avem toți, cred că ne omoară Dragoș, deși cred că tipa nu s-ar da în lături, pe asta nu o satură un regiment întreg. Claudia făcea și curat în cameră, iar ei lăsau înadins urât și mizerie ca să vină să facă ea. Se simțea datorare față de ei și în felul acesta se mai elibera de reproșurile lor, era și ea utilă, făcea și ea ceva. Iar ei acceptau acest compromis în schimbul mâncării și al ordinii din cameră. Câte o dată cei trei mai plecau și dormeau pe la colegi când aceștia doi apăreau. Se întâmpla din când în când să mai plece câte unul acasă și aveau un pat liber unde să doarmă în liniște, dar nici în camera respectivă nu era posibil să fie chiar așa pentru că și aici mai era unul ca Dragoș care facea și el la fel. Cei doi plecau pe la fete, unde stresau la rândul lor pe alții, de nu puteau să doarmă noaptele, când reușeau să-și facă o prietenă. Treaba asta dura câteva săptămâni sau câteva luni după care rămâneau singuri și neliniștiți până la următoarea evadare sexuală, după care ruptura era inevitabilă.

Dar Rafael era departe de toate acestea. Mai avea și prostul obicei să se biciuiască atunci când avea obsesii sexuale și vise, în felul acesta trupul i se elibera de tensiuni și nu mai avea nevoie de nimic.

Capitolul 18

Rafael este genul acela de bărbat care nu cedează la primul impuls. El crede că un bărbat este cu adevărat liber dacă reușește să-și stăpânească impulsurile și instincetele nu dacă este cel care le trăiește deplin. Până la urmă ce înseamnă să gândești? Să gândești nu este tot una cu a te gândi la ceva anume. Pentru a gândi, asta înseamnă să-ți pui întrebări și în același timp să poți să găsești soluții. Cel mai important lucru pentru Rafael era să poți să gândești asupra ta însuși. Dar această gândire asupra ta nu trebuie să fie ruptă de ceea ce ești în exteriorul tău, în afara ta, nu trebuie să te izolezi de lume atunci când gândești în interiorul tău și apoi în exterior. Și asta făcea Rafael, gândea, gândea, gândea, mereu și toate aceste idei teribile pe care le trăia și le spunea lui însuși, i le spunea lui Dumnezeu în biserică, i le spunea lui Dumnezeu oriunde se ducea. Acest dialog purtat mereu în mintea lui cu Dumnezeu, era un dialog privitor la toate întrebările lumii. Trăia un fel de existență paralelă cu existența concretă. Încearca să trăiască și să scrie

în același timp o filosofie la persoana întâi. Dar nimeni nu știa ceea ce gândea el. Pentru că se izola foarte mult în rugăciune și în biserică. Locul unde-și scria foarte multe idei era chiar biserica. Scria mult și în bibliotecă. Dar în biserică îi plăcea foarte mult să-și scrie ideile și gândurile. Legase diferite prietenii cu călgării și discuta mereu cu ei, dar nu se lega într-o manieră emoțională de ei și față de părerile lor, de ideile lor. Era fascinat de sfinții din pustiu. El considera că trăiește în pustiu lumii așa cum sfinții trăiau în pustiu acela înfricoșat. Și de aceea încearcă să caute și să înțelegă ecuația acestei lumi care după părerea lui era o lume care trăia în haos. Haosul acesta credea că se datorează și este provocat de lipsa de gândire a ființei umane. Întâmplarea, este cea care îi guvernează pe oameni, pentru că întâmplarea este cea care exprimă gradul de negândire și de viață dezordonată a fiecăruia dintre noi.

-”Nu trebuie doar să gândesc, nu trebuie să-mi pun problemele astea care mă dor pe mine, am nevoie de mult mai mult, să găsesc soluții care să se potrivească cu existența mea, cu viața mea, cu modul meu de a fi, și mai este încă ceva, un lucru foarte, foarte important, trebuie să am puterea să fac să se și întâmple acele soluții pe care eu le găsesc cu mintea mea. Pentru că eu găsesc rezolvarea dar patima în mine este atât de mare, încât eu nu pot respecta această soluție, nu pot face cu puțință rezolvarea care mi-o furnizează rațiunea, gândirea mea. Logica mea trebuie să aibă putere în mine însămi, în ceea ce eu sunt. Or, la mine, de cele mai multe ori argumentele nu-mi sunt atât de puternice încât să-mi taie de la rădăcină pasiunea, patima, împătımirea care-mi îngrozește sufletul în suferință și de îndepărtare de Dumnezeu.

O, Doamne! Și cât de mult surfăr uneori! Da, dar Tu îmi dai putere să duc cu demnitate această suferință și să-mi fie mai ușoară această singurătate a mea. Până la urmă acesta este testul pe care eu trebuie să-l trec, testul singurătății, atât de pervers amestecat cu testul sexualității, care-mi înfierbântă creierii la orice pas. Dacă nu ar fi atât de multă pornografie pe străzi, pe cea de la televizor o mai pot ignora, pentru că nu deschid televizorul, sau îl închid atunci când sunt singur în cameră, dar cu pornografia de pe stradă! Cât de pervertiți pot deveni copiii și încă de mici. Cum o să mă descurc? Oare am să mă pot stăpâni? Oare chiar am să pot gândi până la capăt cu propriile mele gânduri și să nu mă las influențat de lumea în care trăiesc? Dacă aș putea să-mi tai această dependență a mea față de ceilalți oameni, de prieteni, dacă aș putea opune mereu rezistență în interiorul meu, aș rămâne în permanență o persoană liberă! O! Și cât de mult îmi place această libertate! Care nu-mi dă posibilitatea să trăiesc dependența aceea care mă sperie, mă îngrozește, dependența de o femeie anume, de femeia din închipuirea mea și pe care mereu mi se pare că o pot găsi pe stradă sau undeva aiurea! Sunt îngrozit! Sunt îngrozit! Doamne, ai grijă de mine? Ai grijă de disperarea mea, ai grijă ce faci cu disperările mele, să nu ajung la nebunie. Dacă nu ai fi Tu, aș înnebuni de atâta singurătate! Tare pustiu aș fi pe pământ. De aceea Tu trebuie să exiști în imina și în mintea mea, indiferent de ceea ce mi s-ar putea întâmpla în viață!

Capitolul 19

Cam acestea erau gândurile lui Rafael când mergea spre biserică, spre mănăstirea Golia, la slujbă. Afară era destul de rece, dar soare, s-ar fi putut spune că era soare cu dinți, era normal pentru vremea de început de primăvară. Nu a vrut să ia tramvaiul, a preferat să meargă pe jos, deși până la Golia, de sus din Copou, de unde erau căminele, făcea aproape o oră, dar prefera să meargă pe jos, pentru că stătea tot timpul tolănit în pat și citea până adormea cu cartea în mână sau până nu mai vedea și o pune sub cap. Subpatul era plin cu cărți, era biblioteca lui, de aceea era foarte incomod să faci curat, pentru că trebuiau urcate toate cărțile pe pat și atunci abia observa cât de multe cărți avea. Rafael era un student bursier și banii din bursă, jumătate sau trei sferturi îi dădea pe cărți.

Trebuia să-i ajungă doar de mâncare, restul nu avea în mintea lui decât cărți, cărți și iar cărți. Avea un obicei atât de prost că de multe ori dădea și câte o jumătate de bursă sau toată bursa pe cărți. O dată a cumpărat atât de multe că nu le mai putea duce în brațe. Dacă ar fi avut o plasă mai zdravănă, dar a fost prost inspirat să-și cumpere una din plastic și după o sută de metri plasa s-a rupt și i s-au împrăștiat cărțile pe jos, a avut noroc că nu era noroi. L-a ajutat o bătrână care i-a zis:

- De unde vii maică, ai devastat o bibliotecă?

El nu a zis nimic, i-a mulțumit foarte mult bunicuței care l-a ajutat, i-a dat și o plasă, a așteptat un tramvai și a ajuns cu vraf de cărți pe brațe la cămin. Îl dureau mâinile dar nu conta. Era fericit. S-a trântit în pat și a

început să le devasteze cu o sete și o satisfacție pe care nici un jucător împătimit de cel mai sofisticat joc de noroc, cu o sumă imensă de bani câștigată, nu putea trăi o satisfacție mai mare ca a lui, care citea carte după carte. Trei zile nu s-a mai dus la cursuri. A stat în pat și a citit non stop cărțile pe care și le cupărase. Ceilalți făceau zgomot, râdeau, dădeau muzica tare, înjurau, făceau dragoste, stăteau cu lumina stinsă, aprinsă, se purtau ca și când el nici nu exista în cameră. Iar el citea. Era în lumea lui. Când ceilalți dormeau, el își aprindea veioza lui mică care îi lumina doar foaia de carte. Ce cărți citea Rafael? Cărți de filosofie și de teologie ortodoxă. Era atât de fascinat de sfinți, de gânditorii aceia mari din perioada de aur a patristicii, a creștinismului, încât trăia un adevărat extaz citind. Era fascinat de tot ceea ce înseamnă filosofie, de la antici până la Heidegger. El nu-i deranja pe ceilalți și nu le zicea absolut nimic. Se obișnuise cu gălăgia, cu înjurăturile, cu sforăitul, cu gemetele de amor, cu muzica dată la maxim, nu-i deranja pe ceilalți și nu era deranjat, nu-i trebuia nici mâncare și nici apă. El care învăța altă dată la matematică în liniștea cea mai deplină acum gândea în cel mai mare haos provocat de ceilalți. Pentru că acestea erau condițiile de acolo de la el și el le depășise, ajunsese deasupra tuturor.

Cât a fost la liceu nu i-a lipsit nimic și s-a format o ființă de fier, iar aici a continuat această luptă cu el însuși. Așa au considerat părinții lui că trebuie să-l educe. Să-i ofere copilului cele mai bune condiții, pentru studiu, dar copilul a studiat și și-a ascuțit mintea. Și copilul a învățat să gândească. Ce lucru minunat ca un copil să gândească! Ce lucru fascinant ca un om mare să poată gândi! Ca gândul lui să aibă putere atât de mare încât să-l poată modifica pe dinăuntru, să-l transforme într-o ființă liberă. Dar la Rafael mai era ceva! Era credința aceea teribilă care-l elibera de orice încorsetare. Cât de liber era Rafael în mijlocul acestei dezordini. Cât de liber era în haosul lumii! Dar câtă luptă în credința lui pentru a-l învinge!? Cum arăta un om liber? Un om care luptă mereu să devină liber, pentru că el căuta o libertate interioară. Să fie liber în propria lui minte. Și asta încerca Rafael să facă. Și de foarte multe ori chiar reușea! Și culmea că acesta era un student la matematică. Rafael își dorea să ajungă profesor de matematică în București. Mai ales că surorile lui voiau să facă facultatea în București, una dreptul și cealaltă facultatea de Studii Economice. El trebuia să meargă acolo cu ele. Trebuia să dea examen pentru a ocupa un post de profesor acolo în capitală, să obțină o titlatură și să nu mai aibă grija serviciului iar pe lângă profesorat să mai facă și alte lucruri, meditații și un alt serviciu ca să câștige destui bani să se descurce, să-și cumpere o casă, să-și cumpere o mașină, să intre și el în rândul lumii cândva. Era marea lui ambiție asta. Să ajungă acolo. De multe ori s-a întrebat de ce nu a dat el direct examen acolo, în București, și să nu mai facă facultatea în Iași, dar s-a gândit că era mai bine așa, era mai aproape de casă și de ai lui. Surorile lui erau totul pentru el. Își dorea atât de mult să facă ceva ca să câștige bani și să scape de sărăcie și să-și țină surorile în facultate, să nu o mai ducă atât de greu. Avea el să găsească o soluție după ce va termina facultatea, deocamdată câștiga ceva bani în plus din meditații și e foarte puternic pentru că citește. Își dorea foarte mult o fată pe care s-o iubească, mai întâi ca pe o soră și apoi, încet, încet, ca pe-o iubită, ca pe o soție. Și să-i fie soție după ce s-or căsători nu înainte, nu-i plăcea să grăbească lucrurile, mai ales să inverseze ordinea firească a lor.

Rafael minte de matematician, ce Dumnezeu, avea un creier forte, se vedea în tot ceea ce scria, numai că nu arăta la alții. Îi era frică să nu fie descurajat. Și mai era încă un aspect foarte important pentru Rafael, ceea ce gândea și scria, voia să fie taina lui, considera că nu a ajuns încă atât de detașat de lume, încât să poată arăta și la alții fără a fi influențat, fără a fi intimidat, fără a fi distrus de părerea celorlalți din jur. Participa la cene, la conferințe, îi plăcea să ia atitudine, să discute, dar nu să-și citească gândurile. Și întotdeauna lua apărarea celui care era criticat. Critica aceasta distructivă, încât să-l descurajeze pe cel care a avut curajul să-și citească propriile idei, i se părea ceva exagerat, ridicol, și îi venea să râdă, și chiar făcea glume pe socoteala celor care criticau prea aspru. Dar în rest nimic, nu ieșea în evidență. Avea o viață normală, monotonă, seacă, neinteresantă pentru cei din jur, pentru că el era în perioada marilor acumulări și la vârsta în care își exersa libertatea interioară. Rafael nu avea decât douăzeci și trei de ani.

Capitlul 20

Ei, drumul acesta la slujbă pentru Rafael era o adevărată relaxare. Mersul pe jos era o eliberare de încorsetările trupului pentru că tot timpul stătea jos și simțea nevoia de foarte, foarte multă mișcare.

Iașul pe la ora patru seara era sufocant de aglomerat. Partea proastă, tramvaiele erau insuficiente și circulau atât de aglomerate încât erau cu ușile deschise iar oamnei se țineau ciorchine de uși. Și stăteau agățati de scări. De multe ori se întâmplau și accidente, mai ales tineri, copii de liceu care se aventurau și stăteau agățati de uși. Într-o țară civilizată nu s-ar fi putut întâmpla așa ceva, ar fi trebuit să nu pornească tramvaiul dacă nu e cu ușile închise, dar la astea nu era nimic interesant, plecau oricum, iar pentru bieții copii, asta era o adevărată probă de bărbăție, să meargă așa agățati de uși. Era distracție maximă uneori, dar cât de scump plătită de unii. Câte accidente nu s-au întâmplat în felul acesta. Aglomerația era atât de mare în stații, pentru că tramvaiele veneau atât de rar, încât lui Rafael pur și simplu îi era silă să mai aștepte. În centru oamenii aproape că se ștergeau unul de altul, iar el pătrundea cu greu prin mulțime, dar nu era nici o problemă, se ruga neîncetat. În mintea lui fremăta o altă realitate, paralelă cu cea concretă, era realitatea minții lui, și aici se ruga, gândea, cânta, își amintea câte o simfonie sau cântecele din timpul slujbei și chiar dacă în afară era atâta dezordine, haos, aglomerații și înjurături, în mintea lui era ordine, era frumusețe. El ducea o viață cu adevărat frumoasă, pentru că era fascinat de lucrurile minunate din lumea asta. Și era fascinat de matematică. Dar învăța cu pasiune și atât cât să nu-i știrbească din libertatea gândului, din libertatea de a citi și alte cărți de filosofie, teologie, literatură universală, era îndrăgostit ca de cea mai frumoasă realitate.

De aceea Rafael era un bărbat minunat, un bărbat cu adevărat puternic, un copil cuminte, de aceea Dumnezeu îi va pregăti cu timpul ceva mareț. Un dar cu totul și cu totul special la care el nici măcar nu se gândea că ar putea ajunge vreodată. Dar să fim liniștiți și să-l privim pe Rafael cum ajunge pe stradă la Golia și cum aude toaca într-un mod miraculos cum sună, bătută de băiatul de la lumânări care e fratele Gheorghiiță. Și își zicea în gând: "băiatul acesta bate toaca fantastic, cu o melodicitate pe care nu am mai auzit-o altă dată sau în alte locuri. Or fi lemnele acelea construite din ceva, dar din ce arbore oare, poate că am să aflu cândva. Muzica asta mă chiamă să mă duc la biserică. Dar slujba încă nu a început".

Oare chiar poți rămâne fascinat în fața unor realități pe care nu le cunoști? Rămâne să analizăm rugăciunea lui Rafael care este o realitate a sufletului insondabilă pentru ochii celui din afară. Realitățile gândului, realitatea minții poate fi mult mai fascinantă ca realitatea aceasta pe care noi o simțim cu pasul și vrem să o vedem cu ochii. Era unul din copiii acestei lumi pe care o trăiește altfel decât omul obișnuit, ce se lasă colpșit de întâmplare și de dependența de ceilalți oameni. Pentru că oamenii foarte mult se influențează unii pe alții și mai ales în rău. Or tocmai această lipsă de libertate încearcă Rafael să și-o controleze ca să nu o mai trăiască, voia să nu mai depindă în viața lui și în deciziile lui de nici un om ci numai de Dumnezeu și de propria lui minte. De aceea avea așa de mare nevoie de singurătate, dacă nu trăia singurătatea asta nu putea să experimenteze și să se întărească în această liniște și această măreție a rugăciunii. Pentru că omul este o ființă așa de slabă și tocmai cu această slăbiciune a noastră trebuie să ne purtăm noi permanent, să luptăm cu noi înșine, să ne întărim și să nu mai trăim în această lipsă de libertate. Pe Rafael această nelibertate a propriilor lui pasiuni inutile și a durerilor îl apăsa și voia să scape de ele și nu știa cum. Se vedea pe sine așa de neputincios, dar până la urmă avea să reușească în idealul lui de a fi om, de a fi cineva, de a fi un om mare.

Noi chiar îl vom privi și din interior și din exterior pentru că este o realitate fascinantă așa cum se va alcătui și construi el pe parcurs și cum va deveni o minte puternică și tăioasă, care schimbă destinele omenității și de ce nu, chiar paradigma acestei lumi prin ceea ce el va încerca să gândească, să spună, să participe, să sensibilizeze. Rafael va rămâne un bărbat puternic de-a lungul vieții, tocmai pentru că verticalitatea celor zece porunci îi dădeau o libertate fără margini.

Capitolul 21

Întrebarea fundamentală pe care ne-o punem atunci când avem în fața noastră o ființă umană este aceea a binelui și a răului. De ce persoana aceea face binele sau de ce face răul? Sau de ce face binele sau răul, dar într-o manieră amestecată? Este oare atât de greu de deosebit faptele rele de faptele bune? În existența unui om ce este mai important, doar ceea ce face, doar ceea ce realizează material și sufletește, altceva nu mai poate să conteze pentru viața lui? Dar la ce ne-ar folosi toate acestea? Pentru a învăța din existența lui, pentru a înțelege mai bine viața noastră. Întrebarea fundamentală pe care ne-o punem cu

privire la un om este de ce ființa aceea face răul? Sau face mai mult răul decât să facă binele? Sau de ce nu face binele sau nu ia atitudine atunci când se întâmplă lucruri rele în existența lui? Sau în jurul lui? De ce nu se opune la relele întâmplătoare din jur? Dar mai exact cum se întâmplă răul în existența unui om. Cum de se produce eroarea?! De ce eroarea pe care o comitem în anumite momente ale vieții noastre ne duce cu timpul la scădere spirituală, la scăderea forței de a lupta pentru a trăi mai departe, dar nu la întâmplare ci așa cum ți-ai dorit sau cum ai fi vrut să fie?! Trăită?! Putem construi frumusețea în interiorul nostru, în jurul nostru? Dar cum am putea construi această frumusețe, dacă mereu și mereu frumusețea la care am lucrat timp îndelungat se risipește într-o clipă? Ne dăm seama că frumusețea aceea devine ceva atât de superficial, efemer, de a ținut atât de puțin! Și atunci, nu putem face ca ea să existe în mintea noastră, ca să o avem permanent cu noi? Dar e chiar atât de greu ca frumusețea să existe în noi, în sufletul nostru, în ceea ce suntem noi, în ceea ce noi putem deveni?

Ce face ca urâtul să fie în jurul nostru? Oare e atunci când ne extindem instinctul de proprietate dinspre lucruri la ființele umane. Noi vrem să avem o ființă lângă noi pentru a o supune, iar această supunere se manifestă asupra ființei la care ținem. Atunci chiar vrem ca ființa aceea să fie a noastră, dar în realitate aceea intră în panică și nu se mai simte în siguranță. Asta nu-i plăcea lui Rafael, lipsa de libertate într-o relație, cei doi dacă se cunosc încearcă să fie proprietari unul altuia. Asta o simțea în el, în unele momente, atât de intens încât se speria și alerga la biserică să-l roage pe Dumnezeu să-i descopere lui acest înțeles. Îl agasau imaginile pornografice afișate peste tot. Imaginile din stradă, din ziare, imaginile oamenilor, îmbrăcămintea fetelor, a băieților, parcă totul era provocator, prea provocator. Și asta îl făcea să se simtă uneori vulnerabil și parcă vinovat că vede, că privește prea mult, mult prea mult dintr-o urătenie de care voia să scape. Se ferea să privească prea mult la chipul femeilor, fetelor, să nu aibă vise care să-l chinuie noaptea și să se scoale a doua zi tulburat și zăpăcit încât să nu mai poată face nimic. Când se întâmpla asta nu făcea decât să se roage și să plângă, atunci era așa de tulburat, de încordat, cu nervii la pământ, parcă îl apuca un fel de tremurat în tot corpul și nu mai știa ce să facă ca să scape. Se ascundea în colțul cel mai întunecat al bisericii, fără să-l vadă nimeni și plângea de singurătate, de stres, de amar, de nervi, de suferința trupului care-l chinuia și nu mai știa cum să scape și până la urmă le lua pe toate ca pe un fel de boală care-l lovea din când în când și aștepta să-i treacă până data viitoare când îl apuca din nou. Primea stările astea cu frică, cu spaimă, cu durere și cu o dorință teribilă de eliberare, pentru că el nu voia să cedeze, el își apăra fecioria lui, luptându-se cu animalitatea asta din el și așteptându-și iubirea aceea unică, singulară, care va fi o dată și o dată și el trebuia să se păstreze curat, atâta cât putea, pentru acea iubire care va fi viața lui și puterea lui, și forța lui, nu voia să facă nimic compromițător, pentru că în felul acesta se vedea cel mai slab om de pe pământ și el nu voia să fie așa, el nu voia să fie așa, el voia să fie cel mult prea puternic care nu cedează, care rămâne așa cum este el, cast, curat, chiar dacă era în fecioria asta așa de împroșcată de patimi. Pentru că nu trăia într-o feciorie albă, fără muncile trupului, se chinuia cumplit uneori.

Odată i s-a întâmplat ceva îngrozitor. De atunci și-a jurat că o să facă tot ceea ce-i stă în putință să se apere. Era spre primăvară, destul de frig afară. Dormea și dintr-o dată a avut un vis erotic cumplit, care l-a chinuit cu plăcerile acelea oribile de care treaz fiind te simți animal și te simți încărcat de ceva apăsător. Și s-a trezit speriat și înfierbântat, tremurând din tot corpul. Cum nici bine nu era trezit, i-a auzit pe cei doi, pe Dragoș și Cristina care gemeau în patul de deasupra lui, pentru că în cameră aveau paturi etajate ca să aibă mai mult spațiu. L-a cuprins deodată o frică și o stare de excitabilitate îngrozitoare, era pentru prima dată când trăia așa ceva încât l-a cuprins o spaimă cumplită de care nu putea să scape. Era ca un fel de reverie, de nebunie, parcă avea halucinații. S-a dus la baie, s-a spălat cu apă rece, a stat să se răcorească, când s-a întors cei doi nu terminaseră sau i se păruse lui că cei doi nu terminaseră, parcă îi auzea gemând. I s-a făcut frică și scârbă, că stările acelea ale lui ar putea să apară din nou și a fugit în parcul din curtea căminului și s-a culcat pe o bancă învelit cu o patură. Nu mai voia să vadă și să audă nimic și pe nimeni. Parcă în camera de cămin ar fi trăit într-un cavou, parcă se molipsea de visele acelea care îl chinuiseră așa de tare, totă noaptea. A doua zi era așa de oboist încât nu se mai putea ține pe picioare și nu s-a mai dus la cursuri. De oboseală dar și de nesomn, din cauza răcelii, de ceea ce putea să trăiască, se speriasse și nu putea să mai facă nimic, era șocat. Imaginile din vis îl chinuiau așa de tare, la nivelul obsesiilor, îi stăteau pe creieri încât nu știa cum să privească, și nici nu putea să se roage la Dumnezeu, poate că s-ar mai fi eliberat în felul acesta.

Ajuns în cameră s-a întins în pat și a adormit, dar după câteva ore de somn, rămas singur în liniște visă din nou vise chinuitoare, îl apucă o moleșeală de care nu-și putea închipui că ar putea să trăiască așa

ceva și se trezi din nou speriat. Se sculă și se atinse fără să vrea cu una din coapse de o masă și parcă luă foc. Nu mai suporta nici pătura moale din cameră pentru că îl moleșea, îi dădea o stare de tremur și de dorință, parcă înnebunise. I se părea că-și pierde mințile de dorințele acelea de plăcere și de a-și satisface nevoia trupească.

Își aduse aminte că îi dăduse un calugăr de la o mănăstire mai în glumă, mai în serios o funie: “poate ai să ai nevoie vreodată, nu se știe,” îi spusese. Se duse și o căută și nici una nici două, o prinse de un capăt și se biciui până simți cum îi tremură trupul de durere, dar în același timp simți cum se eliberează, cum scapă de tensiunea aceea oribilă care-l zăpăcea la creiri. Aproape că a căzut jos, tremurând, dar cu creierii eliberați. Simțea că merită această pedeapsă și că asta este singura lui soluție pentru moment. Știa că asta este o soluție nu prea ortodoxă, să te flagelezi, dar asta este, nu avea ce face, scăpase. Se duse la duș și se spălă, simțea nevoia să se elibereze de transpirația aceea oribilă a trupului și parcă i se părea că el mirosea din ce în ce mai urât. Îi era din ce în ce mai scârbă de el însuși, dușul îl întărise și parcă scăpase. Se puse în pat, de-a dreptul pe saltea, fără cearșaf, pentru că nu mai voia nimic moale care să-l învelescă și adormi fără să mai viseze ceva. Era pentru prima dată când trăia ceva atât de violent, de dur, de care nu știa cum să scape și-și zise după ce se sculă:” aha, de aceea a lăsat Dumnezeu taina căsătoriei, ca oamnei să nu mai trăiască așa ceva! Dar cei care nu se căsătoresc ce fac? Se chinuie așa, cum mă chinuiesc eu, m-o ajuta Dumnezeu să le trec pe toate! “ Și lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraji a eliberare. Plânse până ce se simți din nou parcă mai curat, mai elibarat, și acuma putea să vadă și să audă orice, nu-l mai durea așa de rău. Parcă îi dăduse Dumnezeu puteri noi și nu-i mai era frică de visele acelea scârboase de care se speria și îi era așa de silă.

Capitolul 22

De multe ori se întreba :”eu nu înțeleg , dar lumea aceasta parcă nu ar avea nici un chip. Oamenii se îmbracă într-un anume fel încât mă trimite cu gândul la faptul că ei nu mai au față, mai ales femeile se îmbracă de parcă acestea nu ar avea chip ci numai un trup. Ce ciudate imagini, oare nu se poate să existe și alte imagini? Oare literatura, arta, nu ar trebui să se ocupe de această problemă, oare artiștii nu ar trebui să lucreze la o altă imagine a lumii în arta lor pornind de la chipul omului îndumnezeit și de la chipul creației lui Dumnezeu? Dar chipul unde este? Fața fiecărui om unde este? Pentru că eu am nevoie de fața fiecărui om. E ca și când realitatea chipului ar fi mereu eludată ! Dar cum poți cunoaște un om dacă nu-i vezi chipul? Dacă nu-ți amintești chipul unui om, degeaba îi știi numele. Primul care se pierde pe ecranul memoriei este chipul. Oare aceasta să fie lumea noastră, o lume ce și-a uitata chipul omului și păstrează în ea doar o imagine deformată a trupului. E o contradicție ceea ce simt. Poate că ceea ce simt nu are nici o valoare, dar asta este, îmi vine foarte greu să merg mai departe în felul acesta. Trebuie să descopăr ceva! Trebuie să gândesc lumea aceasta. M-am obișnuit să vorbesc de unul singur dar poate că nu e bine. Mă simt prost să vorbesc așa, în singurătate. Mă aude bunul Dumnezeu în gândurile mele. Cât de mult îmi doresc să pot vorbi cu cineva, toate gândurile astea să le pot spune, să scap de ele, dar mai bine scriu, scriu acolo totul despre aceste neputințe ale mele pe care le știe doar El. Dar cum nu am cu cine vorbi și cui spune, îi spun lui Dumnezeu și scriu în caietele mele. De ce oare oi fi așa de singuratic? Chiar și acum, când merg la biserică, ce frumos ar fi să mă duc cu o fată.”

Și Rafael ridică ochii și vede în fața lui o pereche de îndrăgostiți, ea era de mână cu un băiat și el o duce pe ea de gât. Mergeau agale la pas, încet, parcă ar fi scăpat de ceva îngrozitor de greu. Erau Mihai și Maria care merseră pe jos de la grădina botanică, traversaseră aglomerația și acum se îndepărtau și ei spre biserică. Ajunseră în centru, în Unirii și voiau să meargă la Mitropolie , la Sfânta Paraschiva, să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru realizarea lor, atât de importantă pentru viitor.

Rafael i-a zărit pentru o clipă în fața lui și a zis fericit în glas: ”ce potriviți sunt acești tineri, chiar că seamănă între ei, parcă ar fi frate și soră. Și ce frumos le stă împreună. Ce frumoasă e fata și băiatul, ce frumos e! Chiar se potrivesc. Îți mulțumesc Doamne, că măcar pentru unii există fericire, dacă pentru mine nu există”.

Rafael se uită încă o dată la cei doi, Mihai se aplecă să o sărute pe Maria, iar Rafael și-a îndreptat repede privirile în altă parte, parcă înfricoșat că a săvârșit ceva nepermis. I se părea că nu-i este lui îngăduit să vadă așa ceva, pentru că pentru el sărutul era ceva cu totul și cu totul tainic și ascuns, acesta nu trebuia să fie văzut de oameni, pentru că ar fi pierdut din frumusețe și din sfințenie. I se părea că iubirea trebuie să aibă ceva tainic și ascuns de privirile oamenilor. Rafael a grăbit pasul parcă înfricoșat de ceva, poate de propriile lui dorințe pe care nu și le putea stăpâni chiar întru totul și nu putea să nu viseze la ele. Îi îngropă în uitare pe cei doi pentru totdeauna, pentru că de câte fețe omenești nu aveam noi parte de cele mai multe ori, pe care le uităm imediat ce nu mai avem contact cu ele. A grăbit pasul către Golia, iar Mihai cu Maria așteptau să treacă strada ca să meargă la Mitropolie, ei nici nu l-au observat pe Rafael, în schimb Rafael s-a gândit imediat la Dumnezeu și până să ajungă la Golia i-a uitat.

Slujba începea ca de obicei la ora cinci iar el a ajuns cu un sfert de oră mai devreme, așa că nu a intrat înăuntru ci a stat rezemat de zidul vechi al bisericii și inspira aerul curat de seară, de început de primăvară. Atmosfera era teribilă, cerul atât de albastru încât parcă putea cuprinde în el toate cuvintele oamenilor care se înălțau la Dumnezeu, ca o rugă fierbinte. Parcă cerul acela era atât de albastru, putea să zboare toate sufletele care se înălțau prin rugăciune la Dumnezeu. Cerul era explozibil prin lumina lui, primea parcă orice lacrimă inutilă, orice gând efemer. Așa i se părea lui Rafael. Tocmai se terminase toaca de bătut și Rafael se uită la fiecare om care se îndrepta spre biserică la slujbă. Nu se mai sătura să-i admire. Se uită la câteva femei atât de bătrâne, lui i se părea că erau trecute de optzeci de ani. Avea o admirație extraordinară pentru ele, pentru acest mers la biserică. Bătrâne veneau la Dumnezeu să se roage și erau atât de vesele în trupul lor atât de urât și de veștejit, asta îi dădu speranță de viață.

Rafael inspiră aerul rece și cald al serii. Se uită la copacii fără frunze care se înălțau până sus la cer, admira iarba care începuse să încolțească în curtea mănăstirii și aștepta să audă la microfon începutul slujbei. Se uită spre poartă, cum stătea rezemat de zid și nu-i veni să creadă. Îl văzu pe Dragoș cum se îndrepta spre biserică, spre intrare. Când ajunse la ușă veni spre Rafael, care se uită la el stupefiat și-i zise:

-Dar ce faci frate aici, pe mine mă cauți?

-Da, pe tine te caut.

-Vrei să-ți dau ceva?

-Nu, nu vreau să-mi dai nimic. Am venit și eu să văd ce este aici. Să văd ce este aceea o slujbă, de te lauzi așa de tare cu ea!

-Nu mă laud.

-De ce mergi tu așa de des la slujbă, la biserică și nu mergi la disco?

-Păi mai merg la disco, dar nu așa de des ca tine.

-Hai, las-o baltă Rafaele, că știi tu la ce mă refer.

-Sigur că știu. Păi, hai, că începe și dacă nu ai răbdare să stai până la sfârșit, poți să pleci, nu mă supăr. Pentru că slujba durează vreo două ore.

-Așa mult?

-Sunt slujbe care durează și patru ore.

-Dar de ce așa de mult? Ce faceți? Atâtea rugăciuni la Dumnezeu? Nu vă plictisiți?

-Dacă tu te plictisești, nu-i nici o problemă, șă știi că eu nu mă supăr.

-Ei, mă iei atâta cu plictiseala! Lasă că rezist eu.

-Mai ieși și tu afară!

-Mă crezi prost?

-Hai mă, fii serios! Numai că nu-i așa de ușor să stai atent.

-Dar la un curs așa de greu, ca la mate, la un curs de Precupanu, cum stau, chiar dacă nu înțeleg nimic?

-Dar înțelegi după aceea.!

-Când te apuci de prășit!

-Ha, ha, ha!

-Hai să intrăm, că începe.

-Da, hai să intrăm.

Rafael intră pe ușa bisericii și chiar de la intrare își făcu cruce. Dragoș se uită la el, îl imită în grabă, cu jenă, dar forțat, și-i zise în glumă:

-Sunt pe teritoriul tău!

-Ssstt...și Rafael duse degetul la gură, zâmbind.

Rafael era un tip vesel, fără șă-și complice prea mult existența, cu gânduri inutile. Intrară amândoi în biserică și se așezară într-un colț mai întunecat al bisericii, unul lângă celălalt.

Capitolul 23

Pentru Rafael, credința era o forță și după această forță umbla el mereu să o fortifice, să și-o mărească, să și-o crească. Era mereu fericit pentru liniștea pe care i-o dădea credința în Dumnezeu și voia mereu să fie un bărbat puternic, o ființă puternică și asta era cel mai important pentru el. Axioma lui Rafael era: nu există decât Dumnezeu, în rest oamenii nu sunt importanți pentru că pe ei nu poți conta, pe oameni nu poți pune bază, oricând te poți trezi că derapezi pe vorbele lor. De aceea el nu punea bază pe vorbele oamenilor sau ale prietenilor, știa că dacă se întâmplă ceva bun asta nu este decât ceva accidental și că e dorința lui Dumnezeu, nu pentru că asta ar fi vrut ei. Știa că orice ajutor primit de la cineva implica umilirea în fața lui până să-i fie silă. Ce oribilă era viața până la urmă iar această neîncredere în femei și în bărbați îl umplea de spaimă și de aceea se simțea tot timpul singur.

Dacă Dragoș în seara aceea a descoperit în slujbă ceva miraculos rămâne să vedem asta mai departe. A descoperit o liniște în muzica aceea a rugăciunii care-l va modifica radical și-l va transforma într-o ființă total opusă la ceea ce era până atunci. Dragoș a stat până la sfârșitul slujbei dar într-o formă ascunsă. -A stat puțin, după care a ieșit, făcu Rafael zâmbind, pentru că-l urmărise cu coada ochiului să vadă ce face.

A simțit nevoia să plece. A ieșit afară dar vocea calugărului din microfon l-a facut să se întoarcă. Dar nu a mai stat lângă Rafael care era deja în fața altarului ci s-a amestecat prin multa lume, undeva în colțul cel mai întunecat, ca să nu fie văzut. Iar când s-a terminat slujba a ieșit imediat afară și a plecat fără să-l mai aștepte pe Rafael, a făcut în felul acesta ca prietenul lui să nu știe că el a stat până la sfârșit. Rafael a stat cuminte, s-a închinat, a luat litie, s-a miruit, a rămas să vorbească cu părintele care a ținut slujba. Mai era și un prieten cu care s-a întâlnit și a rămas să discute cu ei probleme teologice din opera lui Stăniloae. Lângă ei s-au mai alăturat și alți studenți, iar discuția s-a prelungit în curtea mănăstirii multe ceasuri, până târziu în noapte. Rafael era voinic și bucuros, voinic, pentru aceste discuții și nu a mai așteptat tramvaiul, simțea nevoia să meargă pe jos, până sus la cămine, să gândească, să se roage, să mediteze la Dumnezeu, mult mai mult. Orașul era liniștit, mașinile nu mai circulau pe stradă, una și una, nu în maniera aceea sufocantă din timpul zilei. Rafael respira aerul serii, aerul nopții, și era cu rugăciunea lui Iisus în minte pe care o spunea foarte bine și ușor. Era fericit pentru slujba din seara aceasta. Totul i se părea atât de frumos în jurul lui, era fericit, singur și fericit, ca un pustnic, în pustiul lumii.

Dragoș, în schimb era foarte tulburat. A simțit imediat nevoia să iasă după terminarea slujbei, ca să nu se mai întâlnească cu Rafael, avea un fel de jenă, nu voia să știe nimeni că el a fost în biserică și s-a rugat în felul lui, poate pentru prima dată în viață, în mod conștient. Se simțea ciudat și avea o ușoară stare de vinovăție față de Rafael și nu-și putea explica ce are. Nu-și putea explica de ce se simte vinovat în fața lui Rafael pentru că nu se știa să-i fi greșit cu ceva. "La urma urmei, fiecare cu viața lui, își zicea. Eu am viața mea și el are viața lui."

Dar în același timp Dragoș era foarte nervos și indignat, se simțea prost.

- Eu, care am atât de multă muzică cu mine, mie care-mi place atât de mult muzica, cum de nu știu genul acesta. Este ceva nou, diferit de ceea ce știu eu, dar de ce m-am încăpățânat și nu am vrut să ascult nicio dată muzica asta cântată de călugări, rugăciunile astea șoptite, cântate atât de încet, aproape indescifrabil și cum se aud teribil la microfon, de ce nu le-am ascultat până acum? Și eu care le-am considerat o tâmpenie, ceva mic, ridicol, neînsemnat. Rugăciunile astea le-am considerat importante doar pentru oamenii simpli și proști nu pentru mine. Până la urmă și Bach s-a inspirat din muzica călugărilor și a compus muzica divinului.

Dar ce să mai vorbesc despre Bach! De fapt cred că mă complic. M-am lăsat copleșit de niște rugăciuni. Ce treabă am eu cu Dumnezeu, Dumnezeu are treaba lui, iar eu am treaba mea, fiecare cu treaba lui. Dacă i-aș spune asta lui Rafael cred că ar râde de mine, sau poate că m-ar contrazice sau poate că ar zâmbi. Dar de ce simt atât de mult nevoia să mă ascund de el? La urma urmei, treaba asta cu Dumnezeu, este doar treaba mea și nu-l privește pe el."

Dragoș s-a dus într-un bar de noapte și a comandat o bere și o cafea, și-a cumpărat un pachet de țigări. De cum a plecat din mămăstire și-a aprins țigara, a avut bunul simț să nu și-o aprindă în curte, deși a avut o tentativă dar și-a amintit:”nu!” Dragoș a băut câteva beri și a fumat țigară după țigară și se simțea trist și era cumva încurcat. A stat acolo mai mult timp până s-a amețit puțin și simțea un fel de dezgust dar nici el nu știa prea bine împotriva cărui fapt era acest dezgust, împotriva lui Dumnezeu sau împotriva lui Rafael? Sau al lui însuși. Când se uită într-un colț mai întunecat, vede pe cineva foarte cunoscut într-un grup de prieteni. E prietena lui. E ea, dar ce caută aici? La ora asta aici într-un bar, la ora asta, aici, în bar??. Dragoș o privi de departe pe prietena lui și nu-i venea să creadă pentru că ea se săruta foarte provocator cu un alt tip pe care nu-l văzuse niciodată. Cum sta, s-a uitat înțepenit la ea și-și zicea “așa ceva nu se poate!”.

- E ea, poate nu e ea, poate aiurez din cauza băuturii.

Și Dragoș se duce mai aproape să vadă, să se convingă. Da, era ea, nu mai avea nici o îndoială. S-a dus în dreptul lor și s-a așezat stâlp în față, privea la iubita lui amețit, uluit fără să spună nici un cuvânt. Ceilalți care erau foarte absorbiți de discuție și de gesturile fetei care erau prea puțin decente, se înțelege, era o oră târzie din noapte, l-au văzut pe Dragoș că stă ca o statuie în fața lor și unul îi zice:

-Ce vrei bă, de ce nu pleci? Ai treabă cu noi?

El nu a răspuns nici un cuvânt. Dar a continuat să stea așa în față lor, fără să se miște. Cel care l-a apostrofat s-a ridicat în picioare și era gată să se îndrepte spre el când fata se uită în spate și scoase un țipăt:

-Dragoș?

Iubitul ei nou o trage spre el și urlă la ea:

-Cine e Dragoș, nu mi-ai spus!

-Lasă-mă!

Dragoș s-a repezit la băiatul acela să-l bată, a făcut un pas, a ridicat pumnul, cât era el de înalt, avea cam doi metri, dar ceva l-a reținut, ceva din constituția lui a spus “nu!” Țigara îi era încă aprinsă în mână, și întorcându-se răzgândit a tras adânc din țigară și s-a îndreptat la locul lui. Când a ajuns acolo, mai avea doar o jumătate de ceașcă de cafea. Picioarele îi tremurau, îi tremura barba, dintr-o dată avu o senzație că-i dărdăie dinții, îi venea să scrâșnească, îi venea să trântescă cu pumnul în masă, și-și zice:”E a treia femeie care-mi face asta! Oare ce am?!”S-a așezat în scaun și îi tremurau genunchii parcă nu mai putea scoate nici un cuvânt coerent, simțea cum nu mai poate gândi, nu găsi nici o logică în tot ceea ce trăiește, ce simte, ce vrea să facă. Își aprinse o nouă țigară, o fumă până la jumătate. Când se uită în locul unde era iubita lui cu altul, locul era gol. Toți, cei de acolo pleaseră și atunci înjură, dar își înghiți înjurătura. Țigara îl calmase, mai comandă o cafea amară și fierbinte pe care o bău încet și fumă acolo în bar o jumătate de pachet de țigări până se liniști cât de cât.”O iubesc pe femeia asta! Dar ce să iubești! Și pe cine să iubești?!” Când își termină cafeaua, îl apucă o durere de cap și o senzație de sufocare îl cuprinse, voia să ștergă totul din minte, așa cum ai șterge totul dintr-un computer, dar nu reuși să facă asta, pentru că o singură imagine se repeta la intervale scurte de timp: “ea sărutându-se obscen cu acel bărbat, pe care nici măcar nu-l văzuse, atâta apucase să vadă, că bărbatul avea plete și barbă și pe el care stătea ca o statuie în fața lui și în spatele ei. Imaginea aceasta i se repta în minte ca o obsesie. Chemă chelnerul și plăți, avea portofelul în buzunarul de la blugi și vru să se îmbrace dar constată că haina din piele cu care era îmbrăcat nu mai era, parcă intrase în pământ. S-a uitat pe jos, pe sub masă, pe sub scaun. Nu a găsit-o. A chemat chelnerul și i-a spus:

-Îmi lipsește haina de piele!

-Am văzut pe cineva că a ieșit cu o haină de piele pe mână și chiar mă miram de ce nu se îmbracă cu ea și mi-am zis că o fi cumpărat-o.

-Era haina mea.

-Și acum ce-o să faceți? Stați departe?

-Nu, stau la cămin. O să ajung repede. Într-un sfert de oră o să ajung.

Capitolul 24

Dragoș scârbit se îndepărtă spre cămin, a vrut să fugă pentru că l-a luat frigul, dar încă era puțin amețit așa că a renunțat și a mers la pas mai agale, mai încet. Asta era, nu putea face mai mult. A ajuns până la urmă la cămin. În cameră toți ceilalți dormeau, afară de Rafael care citea tolănit în pat, la veioza lui mică

ce nu lumina decât o pagină de carte. Când Dragoș intră în cameră, Rafael ridică mâna și-l salută. Dragoș ridică și el mâna scârbit și se culcă în pat trântindu-se în el. Rafael nu observă nimic, se concentrează mai departe în lectura lui și astfel era cât se poate de rupt de realitate. Până la urmă el era un căminist care supraviețuia intelectual. Cam după o oră când Rafael era cât se poate de încins la lectură, Dragoș care nu putea să doarmă îl întrebă șoptit:

-Rafael, tu o cunoști pe Corina?

-Da.

-Ce părere ai despre ea?

-Nici o părere.

-Cum nici o părere! Tipa se îmbracă tot timpul în negru. De ce ?

-Vrea să meargă la mănăstire.

-Da? Se duce la mănăstire, așa a spus ea? E o tipă interesantă!

-Și o iubești?

-Nu!

-Dar de ce nu o iubești?

-Nu pot, o văd ca pe o prietenă foarte îndepărtată.

-Dar vă întâlniți la biserică.

-Da, ne întâlnim, dar rar. Fiecare e cu treaba lui.

-Dar o respecti.

-Cum să nu o respect, îmi place de ea, e o fată extraordinară, dar are înclinație de măicuță.

-Dacă-ți place de ea, de ce nu o iubești, de ce nu te îndrăgostești de ea și să nu o lași să plece la mănăstire?

-De ce mă, dacă asta e alegerea ei, ca să-și închine viața lui Dumnezeu, pentru mine este extrem de frumos, este chiar minunat, pentru cine poate să facă asta.

-Să vă îndrăgostiți mă și să vă căsătoriți.

-Nu știu, nu simt că ea ar putea fi soția mea.

-Știi ce mi-a zis odată Corina, eu m-am îndrăgostit de ea de mai multe ori:

”Dragoș, nu te îndrăgosti de mine, că eu vreau să mă duc la mănăstire!”, eu am înghețat și stupefiat i-am zis:”bineînțele Corina, cum să mă îndrăgostesc de tine”, dar în clipa aceea am simțit că o iubesc și că-mi doresc să fie a mea, dar să fie a mea ca femeie.

-Nu te lega de ea , că ai să suferi, las-o să fie curată!

-Ce vrei să spui, că sunt murdar?

-Nu, dar ea nu știe prea multe, nu știe mai nimic de tine și să știi că dacă ei i-a intrat asta în cap, asta va face!

-Chiar crezi asta?

-Sunt convins!

- Auzi, în seara asta am intrat într-un bar și am văzut-o pe ea sărutându-se cu altul, cu un bărbat, cu un bărbos.

-Pe Corina?

-Nu mă, pe a mea, pe iubita mea. Pe femeia mea.

-A, cu pictorul!

-Deci știi!

-Nu, nu știam, dar am văzut-o de mai multe ori în compania lui, am crezut că sunt doar prieteni, am crezut că știi și am zis că de ce să mă bag eu. Am bănuț că ei ar putea să...știi tu...mi s-a părut o dată că mergeau de mână dar am crezut că mi se pare, că mă halucinez eu. Dar cum sunt cu capul în nori, am crezut că mi se pare.

-Rafaele, deci știi?!

-Într-un fel, da.

-Deci așa, și nu mi-ai spus.

-Nu, nu știam , am bănuț doar, știi că eu sunt paralel cu multe lucruri, mai ales cu asta.

-Dar poți să vezi.

-Da, se pot intui, nu e greu.

-Și pictorul? Îl cunoști?

-Pictorul e însurat, are trei copii, nevastă-sa tocmai l-a născut pe al treilea.

Dragoș între timp a venit la patul lui Rafael și stătea în genunchi.

-Cum, e însurat? Și câți ani are?

-Aproape patruzeci.

-Și ce face?

-Păi e student și la restaurare, la teologie și arte plastice, prin ultimul an.

-Și umblă așa cu fete tinere?

-De ce nu, dacă se poate.

-Dar ce cată la teologie?

-El știe, să ducă lumea în eroare.

Deja Dragoș simțea că nu mai poate, nu putea să-și explice, simțea nevoia să afle lucruri pe care el nu le știa.

-O să-l omor.

-Ei, cum să-l omori, el nu e de vină, ea este cea care a încurcat bărbații.

- A încurcat bărbații, că bine spui! Te felicit pe tine că stai deoparte. Tu ești fericit, ești ferit de asemenea sufocări.

-Nu se știe până când. Și Rafael a oftat și a zâmbit amar.

-Tu chiar nu iubești nici o femeie!?

-Nu încă, nu am găsit-o pe aceea unică de care am eu nevoie!! Încă nu mi-a trimis-o Dumnezeu! Poate că trebuie să mă rog mai mult pentru ea, ca să o pot întâlni într-o zi.

-Ai s-o întâlnești, pentru că ești un om bun.

-Nu sunt convins! Trebuie să ascult de Dumnezeu, cum va vrea El, așa să fie cu mine! Dacă vrea El să mă căsătoresc, mă voi căsători, dacă vrea să rămân singur, călugăr în lume, voi fi așa, totul este să ascult de El. Sunt pregătit să fiu singur până la o sută de ani. Important este să fiu liniștit și să nu-mi mai pierd liniștea asta!?

-Și cum îl ascuți pe Dumnezeu?!

-Te lași în voia Lui și nu te mai lași distrus de faptele oamenilor și încet, încet, cu El, devii o ființă puternică.

-Îmi ești ca un frate adevărat Rafaele, acum pot să dorm!

-Noapte bună! Eu mai citesc puțin și mă culc și eu.

Dragoș s-a trântit în patul de deasupra lui Rafael și a adormit repede pentru că a început să sforăie. Berea pe care o băuse, șocul suferit și răceala din spate, pentru că nu mai avea haina de piele, l-au răpus până la urmă. Rafael a zis în gând:”Doamne, ajută-mă”, și și-a continuat încă două ceasuri bune de lectură, a adormit și el într-un târziu fără să fie stingherit de sforăiturile celor din cameră. Rafael era fericit și somnul lui a fost unul extrem de profund și de sănătos, somn fără vise, cum spune el!

Capitolul 25

Maria era în stradă și-l aștepta pe Mihai.

“Viața este cea care trebuie prețuită pentru că ea rămâne cu un sens ascuns și de neînțeles pentru noi, rămâne un mister pe care mereu și mereu încercăm să îl descoperim dar nu știm cum, pentru că este foarte greu, trebuie să gândim în permanență și a gândi este foarte, foarte complicat. Ne punem probleme pe care nu le putem rezolva, dar toată viața noastră rămâne o întrebare pe care nu putem să ne-o punem și ne e frică în permanență să ne gândim la ea. Oare de ce suntem așa de slabi și de neputincioși în a înțelege ceea ce ni se întâmplă. Ceea ce trăim rămâne ascuns înțelegerii și noi avem tendința de a considera ca fiind extrem de plictisitor și de neimportant ceea ce facem.

Da, de ce considerăm noi ca fiind de neînchipuit și de neînțeles ceea ce ni se scurge prin fața ochilor și noi numim asta viață? Și pentru că nu putem să înțelegem și să ne explicăm, considerăm că ceea ce trăim

este lipsit de importanță și banal. Atunci nu ne mai gândim și mergem așa ca și când suntem nemuritori, noi chiar trăim cu acest sentiment al nemuririi, al autosuficienței și al stăpânirii de sine dar care se dovedește a fi până la urmă unul extrem de fals.

Oare ceea ce facem în fiecare zi este cu adevărat important, oare ceea ce facem în fiecare zi nu este hotărâtor pentru ceea ce vom deveni mâine și în zilele care vor urma? Eu cred că viața noastră este foarte importantă, este foarte important ceea ce fac astăzi, acum și aici, pentru ca viața mea să fie frumoasă. Dar frumusețea este plictisitoare pentru foarte mulți, este mult mai bine să trăiești la voia întâmplării decât să-ți pui mereu problema frumuseții vieții tale și să rezolvi zilnic această problemă.

Fericirea noastră cred că este mai mult o problemă a minții, este o stare a minții noastre și mai puțin e legată de ceea ce ne înconjoară sau de bogăție. Și totuși veselia și bucuria nu poate ține și de altceva decât de ceea ce trăim noi zilnic? Dar de ce trăim așa, la voia întâmplării și mai ales de ce punem atât de mare bază pe întâmplare? Parcă totul ar depinde în viața noastră numai de întâmplare. Noi mereu așteptăm să ni se întâmple ceva, care să ne scoată din monotonie, întâmplarea să fie cea care să ne scoată din starea de zi cu zi. E ca și cum stările mele interioare trebuie să depindă de întâmplare, numai și numai de întâmplare, de ceea ce mi se întâmplă zilnic. Oare de ce să fim așa de slabi sau de neputincioși, oare de ce suntem așa? De ce nu putem fi fericiți, oare de ce nu ne putem dori lucruri tainice care să nu se piardă și care să dureze veșnic? De ce stările acestea de bucurie durează așa de puțin, dar de ce nu sunt eu fericită pentru că nu pot face ceea ce îmi doresc, dar ce să fac, să lupt? Dar să lupt pentru ce și pentru cine? Ce trebuie să fac pentru a fi fericită? Oare fericirea poate să depindă numai de mine, dar de ce eu fericirea mea o leg mereu numai și numai de întâmplare? Pentru mine întâmplarea este cea care îmi poate aduce fericirea, este de fapt doar o iluzie. A mă lăsa doar dusă de întâmplare este o iluzie, este o lipsă de maturitate și suferința este cea care mă duce la disperare, la stări de care vreau să scap. Oare ce poate fi fericirea, este oare puterea aceasta de a mi stăpâni gândurile care mă macină pe dinăuntru. Dar nu știu cum este în această viață, mereu omul trebuie să sufere, să pătumească, să ispășească un blestem permanent al acestei vieți. Dar există în această lume și momente de relaxare, în care te mai odihnești din suferință, după care o iei de la capăt”.

Cam asta gândea Maria în timp ce mergea pe stradă să se întâlnească cu Mihai. Ei încercau să fie fericiți și chiar reușeau asta, uneori fericirea lor era deplină pentru că ei încercau să și-o construiască împreună. Asta era adevărata fericire, viața cu cel pe care îl iubești și pe care încerci să nu-l uiți niciodată în tot ceea ce faci tu, în tot ceea ce ești. Maria se întreba de multe ori: ”oare chiar este posibilă această fericire în doi, oare chiar aceste stări și aceste sentimente pe care eu încerc să mi le conștientizez acum, oare le voi avea veșnic față de el, față de cel cu care mă voi căsători? Îl văd de multe ori că se uită cu atâta sete la unele femei frumoase încât îmi este frică să-l privesc, dar de ce sunt eu așa de rea, oare chiar e corect ca eu să devin stăpână și pe gândurile lui. Am momente când îmi este cu adevărat frică, e posibil ca într-un anumit moment aceste sentimente să se termine și să nu ne mai iubim, oare chiar trăirile astea sunt așa de puternice? Mă pot încerde în ele? Dar eu sunt vulnerabilă de multe ori. Adesea cred că aceste stări sunt mult mai puternice decât rațiunea mea, dar mă pot încrede în ele? Oare chiar pot să fiu așa, oare chiar sentimentele mele pot dura veșnic și pot trece peste tot și-l pot accepta pe Mihai așa cum este? Dar dacă va veni un timp în care nu mă va iubi și va iubi o altă femeie, oare chiar iubirea aceasta e acea iubire pe care și Dumnezeu o vrea ca eu să o pot trăi? Dar e foarte frumoasă această iubire și o simt ca pe darul lui Dumnezeu, pentru că mă înalță pe mine însămi. Simt că asta trebuie să fac, să mă căsătoresc cu Mihai, numai să dureze această iubire. Am uneori această frică, această fobie, care mă macină, o stare de neîncredere în el, mi-e frică să nu mă îndrăgostesc și să mă părăsească, să-mi frângă inima și sufletul. Îmi este tare teamă de suferință, îmi este foarte frică de durerea trăită inutil, îmi este silă de ea. Suferința îi face pe oameni nefericiți, îi face urâți, îi face neglijenți, nu mai sunt atenți la ei înșiși, nu mai sunt atenți la ceea ce ei ar putea deveni, sunt atât de copleșiți de suferința lor, de starea aceea de durere încât nu mai văd nimic altceva. Asta nu am înțeles eu la oamenii care suferă. Când sufeream, nu mai vedeam nimic altceva în jurul meu, eram atât de obsedată de ceea ce eu simțeam, de ceea ce eu voiam să se întâmple și mai ales de dorința de a scăpa de suferință, încât nu mai știam ce se întâmplă cu mine. Suferința este o obsesie insuportabilă.

Oare de ce a permis Dumnezeu suferința pe pământ? Am așa o ușoară stare de vină față de starea mea de fericire, o stare de vină că eu sunt fericită și că foarte mulți oameni pe pământ sunt foarte nefericiți. Eu sunt fericită, parcă fericirea mea ar fi ceva anacronic, parcă nu aș putea să mă bucur când acești oameni suferă și mă gândesc, oare eu chiar sunt așa de vrednică pentru fericire? Oare chiar eu merit această fericire?

Starea mea de fericire este determinată de această dulce bucurie a gândului pe care-l am tot timpul la Mihai. Ar fi teribil să mă iubească până la capăt și să fim fericiți. Îmi doresc atât de mult să mă duc în București, pentru că acolo eu trebuie să fiu până la urmă, nu mai este mult până ne luăm împreună licența, plecăm la mama, o să stăm o perioadă la ea în apartament, după care o să facem tot posibilul ca să avem casa noastră și când o să fim cu totul aranjați o să facem și copilul nostru.

Doamne, cât de mult îmi doresc să am un copil, îmi doresc enorm acest lucru, dar nu i-am spus asta încă lui Mihai, pentru că el nu prea vorbește despre copii. Am aflat un lucru foarte urât despre el, dar parcă nu-mi vine să cred că este adevărat. A avut o prietenă cu care mai ieșea din când în când, dar mai ieșea și cu alte fete, a lăsat-o însărcinată și a dus-o la doctor. I-a plătit consultația și avortul, i-a mai dat și bani ca să se îngrijească, a dus-o acasă la părinți, tatăl ei ar fi aflat. După ce s-a întâmplat toate acestea l-a dat afară și i-a zis că nu mai are ce căuta în casa lui. Iar el s-a despărțit de tipă și i-a zis că nu vrea să o mai vadă. Cred că a suferit din cauza aceasta sau, a ieșit cu orgolul și fionat. Mie îmi este frică să deschid subiectul, pentru că e foarte enervant, se supără brusc și nu mai vrea să mai vorbească cu nimeni. Pe undeva am așa o frică, el ar putea să facă asta și cu mine, de aceea știu că trebuie să am mare grijă. Asta este, ce pot să fac, dacă îl iubesc, trebuie să-l iubesc și cu defectele și cu calitățile lui? Dar are calități? Are! Pentru că el ține la mine și îl simt cum s-a schimbat. S-a schimbat foarte mult din cauza mea și asta mă bucură, asta îmi dă o stare de liniște și de satisfacție, că el este o altă ființă, o altă persoană. O, iubirea asta pentru mine ne-a schimbat pe amândoi. În fond ce este iubirea, iubirea este această mare forță de a ne schimba pe amândoi, de a ne schimba încet, încet unul pe altul, pentru a deveni unul pentru altul, așa cum ar trebui să fim ca să fim niște ființe perfecte, și chiar noi suntem, devenim încet, încet, niște ființe perfecte unul pentru altul. Ce frumos, iubirea este o forță teribilă. Abia aștept să mă întâlnesc cu el, poate că este un băiat cuminte, mai am unele îndoieli în privința lui, dar asta este, asta sunt eu, asta este el, nu trebuie să-mi fie atât de frică, trebuie să am curaj și să fac ceea ce trebuie și să las ca timpul să le rezolve pe toate.”

Capitolul 26

“Oare chiar putem fi fericiți? Oare nu cumva fericirea constă în simțul măsurii, în ordinea și echilibrul vieții noastre? Poate că fericirea rămâne cel mai frumos dar al vieții noastre pe care ni-l face Dumnezeu, iar noi nu putem primi acest dar pentru că nu merităm asta. Poate că noi trebuie să facem ceva pentru fericirea noastră și nu să trăim într-o permanentă stare de ratare. Oare ce înseamnă ratarea ființei umane. Tot timpul îmi pun aceste întrebări față de Dumnezeu și cred că El până la urmă îmi va da unele înțelesuri, nu cred că mă va lăsa așa fără nici un răspuns. Dar aceste înțelesuri îmi pot veni tot din această lume. Gândind mereu și mereu la această realitate pe care eu o străbat cu piciorul, cu gândul, cu ceea ce eu pot fi și cu ceea ce eu pot deveni zilnic, adică oră de oră, ceas de ceas, an de an, pot descoperi ceva minunat la ceea ce ar trebui să fac eu pentru a ajunge la fericire, pentru că fericirea asta este un scop. Nu trebuie să las totul la voia întâmplării, pentru că întâmplarea nu poate lucra decât în defavoarea mea, la ratarea mea și nu la devenirea mea spirituală. Dar ce poate fi până la urmă această ratare, ce este această ratare în existența mea?

De ce suntem mereu așa de slabi și ne cramponăm de această slăbiciune, chiar nu putem face nimic împotriva acestei stări care ne omoară zilnic existența? Oare cum putem fi ființele lui Dumnezeu? Oare ce este Dumnezeu pentru existența noastră, oare noi chiar suntem așa de singuri în această lume, în această realitate? Noi chiar suntem la mâna propriilor noastre aberații și la voia unei întâmplări oarbe pe care nu o putem controla? Vorba unui om poate conta foarte tare sau nu poate conta deloc. Unii oameni pot fi foarte înșelători, sau chiar aiuritori în tot ceea ce fac ei. Sunt așa de speriați de tot ceea ce văd și de toți oamenii pe care eu îi întâlnesc!

Oare chiar viața noastră este întâmplătoare? Oare chiar noi suntem lăsați la voia întâmplării în această lume? Oare chiar noi nu avem nimic de spus și de hotărât, oare chiar nouă ne poate fi atât de frică de ceea ce simțim și facem încât nu putem face nimic pentru existența noastră, pentru ca ea să poată deveni altfel? Oare chiar Dumnezeu ne lasă la mâna propriilor noastre aberații? De ce noi nu putem lucra cu El la desăvârșirea creației Sale? Pentru că mintea noastră este foarte pervertită și nu avem cum lucra cu El pentru că suntem departe, suntem făcuți pentru altceva, mult mai înalt, dar preocupările noastre zilnice nu

sunt pentru a fi cu El, ci pentru a fi cu noi înșine și pentru a ne preocupa de o existență efemeră. Pentru a ne face cât mai dorite instinctele noastre și dorințele noastre, în rest nimic. Cum să putem lucra cu Dumnezeu la desavârșirea creației Sale dacă suntem ființe așa de pervertite? Privind la celălalt, putem vedea până unde se poate îndrepta păcatul din noi și până unde poate ajunge, pentru că noi devenim pe nesimțite ființe pervertite.”

Capitolul 27

“Existența noastră este dominată de haos, dar acest haos este mai întâi al minții și apoi al lumii în care trăim. Oare de ce suntem așa? Pentru că suntem ființe pervertite și păcatul ne pândește pretutindeni. Când văd pe un om cum păcătuiește mă apucă groaza că așa putea face și eu la fel. Oare de ce sunt eu așa, oare de ce suntem toți așa, pentru că nu putem merge mai departe, dar unde să mergem? Eu tot timpul am încercat să dau sens existenței mele gândindu-mă la Dumnezeu, că El este cel care coordonează existența mea și El este cel care face ca eu să fiu ceea ce sunt. Dar răul, faptele mele rele mă înspăimântă, mă fac să mă cutremur că așa putea săvârși lucruri și mai mari și mai insuportabile decât acestea pe care le aud și nu mi pot explica în ce constă această forță care mă împiedică pe mine să nu săvârșesc răul? În puterea rațiunii, în puterea de a mă opune pornirilor mele de tot felul. Acestui instinct de a mă lua după ceilalți, cum să mă opun? Îi imit cu atâta patimă pe cei care nu pot să însemne nimic pentru mine, dar în același timp au o forță teribilă de a mă face să-i urmez în pornirile lor tocmai, pentru că și în mine există aceste deprinderi pătimase, și slăbiciunea asta pe mine mă îngrozește. Porniri împotriva firii, împotriva a tot ceea ce este mai frumos în această lume le surprind în mine și mă sperii, atunci nu-mi rămâne decât să mă rog lui Dumnezeu și atâta, numai așa scap.

Eu caut mereu explicații pe care nu mi le pot da singură dar în același timp sunt foarte nemulțumită de mine, de tot ceea ce eu pot gândi și pot face. De ce există atâta perversitate în mine și în lume? Eu nu pot fi fericită pentru că nu-mi pot găsi liniștea și pentru că nu am un anumit simț al măsurii și alerg după himere. Oare de ce sunt o ființă pentru care eu nu pot să fac mare lucru. Parcă așa avea un material cu care mereu trebuie să lucrez, să fac lucruri minunate, dar nu fac decât proiecte și constat că sunt mereu la început și nu se întâmplă nimic cu mine însămi. Atunci ce mai pot face?

Păcatul, păcatul este cel care ne rupe de ordinea lumii, este cel care ne rupe de ordinea pe care noi nu o putem sesiza, nu o putem ști, nu o putem cunoaște. De aceea noi suntem undeva atât de departe de centru, de ceva esențial de existența noastră și nu putem să mergem mai departe. Oare acest mai departe, noi îl știm care este? Noi știm ce putem face ca să putem merge mai departe, avem această proiecție al lui mai departe? De obicei pentru mintea noastră această vorbă *mai departe* nu este decât voia întâmplării. De ce oare viața noastră este atât de mult legată de întâmplare și nu o putem coordona? Și mai rău decât atât, această întâmplare se dovedește a fi de cele mai multe ori rea și nu ne face bine, dar o acceptăm așa cum este și nu ne putem opune. De ce suntem ființe care ne mulțumim cu lucruri întâmplătoare și credem că întâmplarea poate fi atât de importantă pentru noi. De fapt unde trebuie să ajungă omul? Și de ce această lipsă de perspectivă a ceva cât mai înalt. Oare această lume nu poate fi și altfel decât ceea ce este. Iar dacă noi încercăm să înțelegem ce se întâmplă cu noi, de ce nu putem ști și ajungem de cele mai multe ori la înfundături din care nu mai putem ieși? Mintea noastră nu poate înțelege întâmplările care se desfășoară în împotriva noastră, pentru că suntem extrem de neputincioși, dar în ce constă această neputință.

Suntem foarte departe de un adevăr esențial pe care nu-l putem găsi și atunci ne place să ne azvârlim într-o existență precară ce nu înseamnă mare lucru dar care este foarte legată de concret. Trăim foarte mult în prezent și avem o scurtă memorie a ceea ce a fost ieri. Și atunci chiar fugim de realul care se descoperă într-o lume a minții care este mereu și mereu reflectată și gândită. Ajungem la a percepe realitatea printr-un act de gândire. Dar gândirea este o activitate foarte grea. Nouă ne este frică de propria noastră gândire, de ceea ce am putea descoperi, dar gândirea poate fi o activitate foarte plictisitoare pentru că nu apare nimic nou, nu este prezent spectaculosul, senzaționalul. De obicei minciuna este cea care fabrică senzaționalul ca să dea bine peste tot și să atragă privirea. Asta este lumea în care trăim, o lume a minciunii și de aceea simt așa de mult nevoia să mă feresc de ea, dar cum, pentru că oamenii fabrică minciuna și o comercializează la preț de informație.

Poate că cel mai important este gândul nostru, care ne poate speria, ne poate înspăimânta, care ne poate duce la iluzii insuportabile și trăim înșelări foarte mari pe care le putem înțelege ulterior dacă mai avem vreme să reflectăm. Sau pur și simplu gândul ne poate duce la pierzanie dacă nu suntem atenți cu el. Gândul este o realitate care trebuie mai mult studiată, mai mult analizată pentru că ele, aceste gânduri, aceste imagini ne pot copleși și ne pot înnebuni sau pur și simplu ne pot duce la eliberare, și avem atât de mult timp pentru gândire dar cât de puțin timp petrecem în orizontul ei. Dacă trupul este cel care desfășoară o anumită activitate, mintea este folosită destul de puțin și ea este mai mult într-o stare de visare. Oare de ce suntem așa, să ne folosim mintea atât de puțin, și să nu se întâmple nimic în rest?

Pot spune că sunt tristă în urma acestor reflecții de una singură în stradă, așteptându-l pe Mihai să vină și văd că nu a mai venit. Ce s-o fi întâmplat cu el de nu mai vine, ori a uitat, ori s-a întâmplat ceva! Dar uite-l că vine, tocmai când mă pregăteam să plec!”

Capitolul 28

-Dar ce faci, ai venit, de ce ai întârziat?

-M-am întâlnit cu cineva și nu mă m-ai lăsa să plec.

-Cu cine?

-Cu Mihaela.

-Cine e?

-O să-ți spun altă dată, acum chiar nu am chef.

Dar Maria știa de cine este vorba și s-a albit la față, fără ca el să observe asta. În sinea ei s-a bucurat pentru că el a avut un moment de sinceritate față de ea și poate că odată, cândva o să-i spună. Ea avea răbdare și putea să aștepte oricât de mult până când el va putea să vorbească. Frica era însă în sufletul ei.

Mihai și Maria mergeau de mână fără să-și spună nimic, dar erau fiecare cu gândurile lui, ce nu puteau să și le mărturisească, pentru că nu aveau cum și nu aveau nici curajul. Dacă ar fi știut fiecare ce gândește celălalt, relația lor ar fi fost un dezastru, e un mare noroc că celălalt de lângă tine nu-ți poate și gândurile și nu i le poți spune. E un mare noroc, altfel ar fi îngrozitor. Cei doi mergeau unul cu celălalt dar niciodată nu vor ști ceea ce au gândit ori ceea ce ar fi vrut să-și spună. Cât de repede trece clipa pe lângă noi, cât de intense sunt gândurile nerostite și cât de triști suntem sau putem deveni unerori că nu putem spune celuilalt ceea ce ne doare, ceea ce ne frământă tocmai din această frică de a nu-l pierde, de a nu-l mai avea. Dar cât de mult ne însingurează în noi înșine aceste stări și aceste trăiri? Cât de singuri putem deveni în propria noastră iubire. Și atunci are sens să mai iubești, are sens să poți să mergi mai departe cu o iubire care te limitează în trăirea ta sinceră? Numai că toate iubirile sunt la fel, o dulce iluzie la început, care te frământă și te chinuie apoi toată viața, și o trăiești prin neînțeleșul ei. E neputința unei trăiri mult mai înalte decât ceea ce ai trăit acum și aici. Uneori iubirea cea mai mare poate fi în același timp cea mai mare durere, în a nu putea să iubești mai mult decât ceea ce iubești acum.

Mihai era trist pentru că Mihaela îl chinuia, iar el nu-i putea spune Mariei că el încă se mai întâlnește fata asta, că el nu poate renunța la ea. Nu știa ce-l mai lega de Mihaela, poate copilul acela avortat, spitalizarea ei, copilul acela îl mai chinuia uneori, mai ales atunci când nu putea să doarmă. Se gândea că ar fi fost foarte frumos dacă era însurat și l-ar fi văzut pe lângă el cu mânuțele lui mici și parfumate că-l înconjoară. Apoi dintr-o dată parcă devenea fiară sălbatică cu el însuși. Este uluitor cât de brutali putem deveni cu noi atunci când suntem singuri, cât de seci și cât de lipsiți de imaginație suntem cu propria noastră persoană. Ne lipsește acel ceva atât de frumos, încât să ne facă să ne simțim bine.

Noi avem această iluzie a simțirii numai atunci când suntem în preajma cuiva, în rest nu trăim bine și ne lăsăm cuprinși de tot felul de gânduri care ne înrăiesc de la un timp și nu ne mai recunoaștem sălbăția în care am decăzut. Mihai era uneori chinuit de gânduri pe care le alunga cu atâta brutalitate încât reușea ca o perioadă de timp să nu le mai aibă și atunci era foarte confuz. Îi plăcea această stare în care nu-l mai chinuia nici o imagine și nici un gând. Atunci se simțea cât se poate mai bine. Dar după ce-și anestezia sufletul prin brutalizarea gândurilor care-l oboseau atât de mult, redevenea irascibil și nesuferit cu alții, pus

pe ceartă și tot timpul în contradictoriu în primul rând cu el însuși. Tot ceea ce făcea celălalt nu mai era bun, nu se vedea decât pe el cât de bun este și cât de vrednic de laudă. În felul acesta își putea mângâia orgoliul și se mințea pe sine. El era de multe ori foarte brutal cu el însuși și tot așa se purta și cu Maria, o făcea să plângă, dar lui nu-i prea păsa de asta. De multe ori se gândea cum de este așa de insesnsibil, își spunea că poate nu o s-o mai facă să sufere. Când Maria începea să plângă el tăcea brusc, măcar avea această decență.

Când se întâlneau din nou încerca să se poarte ceva mai bine, știa că Mariei îi trecuse, era sigur pe iubirea ei. Dacă se încredea în ceva era tocmai această iubire a ei care i se părea pentru el cel mai frumos dar pe care îl putea întâlni. Mai ales se simțea în siguranță, avea acest sentiment că putea să facă aproape totul și că Maria l-ar fi iertat, dar bineînțeles că nu avea curajul să spună niciodată ceea ce simțea sau ceea ce gândea cu adevărat, îi era frică să nu o piardă. De multe ori se întreba:” oare de ce este așa de bună Maria, oare chiar este bună cu adevărat ori se preface, după care își spunea, trebuie să mă încred în bunătatea ei, pentru că numai așa eu mă simt bine”. Asta îl atrăgea la ea, siguranța și curățenia ei, mai ales că ea i se dăruia cu totul.

Acum se gândea la Mihaela. S-a întâlnit întâmplător pe stradă cu ea și s-a făcut că nu o vede, a vrut să o ocolească dar deja era prea târziu, ea îl văzuse și a venit direct ca o săgeată.

-Ce faci Mihai, cum îți mai merge, cam care mai este viața ta, m-ai uitat, ca și când niciodată nu ne-am fi cunoscut!

-Hai, Mihaela, iar începi, brusc s-a enervat foarte tare și a vrut să plece dar ea nu l-a lăsat. Nici nu putea să o lase acolo fără să-i spună ce are de spus ca ea să îl înțeleagă.

-Tu nu înțelgi că eu nu te mai iubesc.

-Dar ce, m-ai iubit vreodată?

-Am avut niște sentimente!

-Dar copilul, ce, este numai al meu, al tău nu este, am păcătuit amândoi.

-Puțin îmi pasă mie de păcatul tău.

-Dar este și al tău.

Și Mihaela a început să plângă.

-Ar fi trebuit să trecem împreună prin asta. De ce m-ai lăsat așa acolo la spital? Măcar să fi rămas cu copilul, toată noaptea îl visez, a trecut deja un an de atunci și îl visez și acum, îl văd și ziua!

-Înseamnă ca ești nebună.

-Pe tine nu te muștră conștiința de ceea ce ai făcut?

-Nu trebuia să fi făcut dragoste cu tine, trebuia să mă fi dus cu o altă femeie, dar dacă te-ai ținut după mine. Și până la urmă chestia asta cu copilul este treaba ta, pentru că tu nu ai fost atentă, tu trebuia să ne protejezi pe amândoi, trebuia să-ți iei măsuri de precauție, nu să faci ceea ce i-a făcut.

-O să-i spun Mariei tot ce mi-ai făcut!

- Maria știe.

-Chiar știe tot.

-Da, știe tot, că eu i-am spus.

-Nu te cred.

-Poți să nu mă crezi dar i-am spus.

-Și ea ce a zis, te-a acceptat așa, nu te-a trimis la mine.

-Nu, Maria mă iubește cu adevărat.

-Dar tu o iubești pe ea?

-Asta e treaba mea dacă o iubesc sau nu, ce te interesează pe tine.

-Mă interesează și pe mine, pentru că dacă o iubești și pe ea la fel ca și pe mine atunci vai de capul ei.

-Te rog foarte mult să nu te mai amesteci în viața mea, vreau să te uit! Și așa a fost o greșală că ne-am cunoscut, și mai este ceva, treaba cu copiii să știi că e numai treaba ta, e numai treaba voastră a femeilor, nu e treaba bărbaților, asta să știi și ai grijă ce faci pe viitor să nu te mai ...cu oricine îți iese în cale.

Mihaela a rămas plângând și nu i-a mai putut adresa nici un cuvânt. Arăta atât de uluită de brutalitatea lui, încât i s-a făcut rău și mergea clatinându-se pe stradă. De ce oare sunt femeile atât de slabe și se lasă atât de mult atrase de bărbat, dar mai ales atrase de bărbatul din mintea lor și trăiesc într-o permanentă stare de iluzionare? Dar ce este până la urmă felul acesta de iubire dacă nu o dulce iluzie și o nesfârșită durere. Femeia este atât de diferită de bărbat și bărbatul este atât de diferit de femeie.

Când se opunea gândului, mai tare o strângea pe Maria de mână și se uita le ea și îi zâmbea, dar își continua gândurile, iar Maria zicea în sinea ei: ”dacă îmi zâmbește tot e bine, oare omul acesta chiar așa de mult s-a schimbat după cum spune, este oare omul cu care urmează să mă căsătoresc?”

Mihai făcea un pas tot mai mare și mai apăsător și gândea: ”abia aștept să scap de Iașul acesta, vreau să scap de el, o să mă căsătoresc cu Maria pentru că o să plec în București cu ea și o să-mi fie și mie mai ușor. Oricum ea mă iubește, eu o iubesc, pentru că din cauza ei m-am schimbat, dar m-am schimbat și din alte motive, prea mă săturasem să am tot felul de legături. Uite, cum e proasta asta, auzi, să mă acuze pe mine că a făcut un avort, păi e treaba ei, de ce nu a avut grijă, și mai și plânge, vrea să mă impresioneze, ca să o las pe Maria și să mă duc cu ea, dar ce crede că eu sunt prost. Eu o să fiu în București, ea ce-mi poate oferi mie, nu-mi poate oferi mare lucru și oricum este o femeie săracă. Or eu, vreau să fiu bogat, dacă nu reușesc să am propria mea firmă, cel puțin să dețin o funcție importantă la o firmă pentru că asta este cu adevărat important, să am carieră și să progrezes, să înaintez, să fiu fericit, să fiu un om important, nu unul din acesta care nu știe ce vrea de la viață. Nu vreau să fiu un om care nu muncește, nu-și propune să fie mai bun, să fie cel mai bun și se mulțumește cu puțin. Eu nu pot fi așa, iar Maria este foarte potrivită pentru mine pentru că și ea este foarte ambițioasă, are o voință mult mai mare decât a mea și mă va ajuta, poate ne facem amândoi o firmă, sau fiecare cu firma lui, mai văd, să ajung în București și acolo toate or să fie numai și numai așa cum vreau eu. Nu trebuie să mai las ca totul să fie la voia întâmplării. Trebuie să forțez ca această întâmplare să fie de partea mea.

CAPITOLUL 29

”Noi percepem fericirea ca aparținând întâmplării, noi suntem foarte interesați de ceea ce trăim ca spectacol și nu de ce muncim și gândim zi de zi, pentru ca asta să ne schimbe. Noi avem nevoie de ceva mult mai înalt decât noi care să ne scoată din această monotonie. Acel ceva măreț avem tendința să-l considerăm a fi legat numai și numai de oportunitate. Asta este ceea ce ne duce să ne înșelăm, sau trăim la nivelul întâmplării foarte bine și de aceea nu vedem mai departe de ziua de mâine și de ziua de ieri. Suntem foarte limitați în gândire, în gesturi, în activități, suntem și nu suntem așa cum vrem să fim pentru că suntem așa cum vrem să arătăm și nu putem să fim. Trebuie să avem o percepție lucidă a realității, dar ce este această realitate, este oare atât de bine ca noi să reducem totul numai la ceea ce simț și ce fac alții, numai la ceea ce noi trăim ca fiind bun și adevărat? Oare nu avem nevoie de cineva mult mai presus de noi la care să ne raportăm? Dar la cine să ne raportăm? La cel care ghicește viitorul?” Și Maria zâmbi ironic ciuva din imaginar.

Cam astea erau gândurile Mariei, în timp ce mergea de mână cu Mihai spre Copou, la cursuri.

”Sunt tristă pentru tot ceea ce eu simț și ceea ce eu gândesc, dar trebuie să merg mai departe și să-mi văd de viața mea. Am multe îndoieli în privința lui Mihai, am atâtea neliniști, îngrozitor de multe pentru că nu știu dacă este cel cu care eu aș putea să fiu fericită. Dar oare de ce gândesc așa, de ce zic că această fericire a mea poate depinde de un om anume, când fericirea mea trebuie să depindă numai și numai de mine, de felul cum eu voi reuși să mă echilibrez și să fiu o ființă puternică. Trebuie să fiu o ființă puternică și mai ales să nu mai fiu așa de dependentă de ceea ce trăiesc și simț alții, de ceea ce fac alții, mereu îmi este frică ca nu cumva să fiu ființa ratată. Îmi este frică de acea ființă care ar purtea să se rateze, pentru că nu poate iubi destul, pentru că nu se poate sacrifica destul. Parcă tot ceea ce trăim aici sunt doar niște încercări pentru ceea ce va urma, dar când va urma, nici noi nu știm așa de bine”.

Și Maria se uita la Mihai și îi zâmbea și își zâmbeau amândoi. Poate că în această furtună a gândului, pentru că el avea o furtună și ea o altă furtună, ei încercau să-și construiască încet, încet propria lor fericire care va dura puțin sau va dura mult, asta tot de ei depinde și de forța cu care vor fi încercat să meargă mai departe. Dar și acest mers nu se întâmplă oricum pentru că noi trăim foarte mult prinși de val, pentru că suntem neputincioși și trebuie să găsim mereu această putere ca să ne opunem.

Maria își continuă gândurile de mână cu Mihai.

”De ce să nu putem mai mult, pentru că nu suntem liberi, pentru că libertatea nu este aceea că eu pot face absolut orice. Libertatea nu este aceea care mă absolvă de urmări. Dacă eu fac un lucru iar acel lucru are

consecințe negative asupra existenței mele este mai bine să nu fac ceea ce-mi vine să fac, este mai bine să mă opresc. Îmi este frică de urmările unei fapte, dar mai ales de consecințele lipsei mele de făptuire. Dacă nu fac, dacă îmi lipsește fapta, este posibil ca mai târziu să fiu mai rău pentru că nu am făcut ce trebuia să fac cândva. Nu atât fapta cât lipsa unei fapte în existența mea poate să mă ducă în situații nedorite. E grav, pentru că nu este bine nici să nu faci și nici să faci lucruri obișnuite sau neobișnuite.

Mihai se simțea incomod în preajma Mariei pentru că s-a întâlnit cu Mihaela. Prezența ei în mintea lui îi dădea un stres atât de mare pentru că nu mai însemna nimic pentru el. Nu prea mai avea chef să se gândească la ea și mai mult ar fi vrut să se gândească la el. Pentru Mihai, el era cel mai important în clipa asta iar pentru Maria, Mihai era cel mai important în clipa asta. Era trist și voia să scape de această tristețe. Maria chiar începea să se bucure de faptul că Mihai a venit la întâlnire și că vor putea să vorbească și să fie fericiți, să fie bucuroși și să stea alături unul de altul. Asta era pentru Maria cel mai important, să fie lângă Mihai, dar ea nu știa că tocmai această ședere împreună putea să fie cel mai mare pericol și cea mai nebanuită capcană. Celălalt vrea să stea alături de tine pentru a scăpa de propriile lui neliniști și găsește în tine un reazem la frica lui și nu pentru că se bucură împreună cu tine. El stă cu tine tocmai pentru a-i fi bine lui și nu ție, tu poți să stai și să aștepti până când el îți va adresa un singur cuvânt de mângâiere pe care nu ți-l mai adresează atunci când tu îl aștepti cel mai mult.

Fericirea, toți o căutăm, chiar dacă o spunem sau nu o spunem. Tocmai în asta stă secretul, în felul cum ne raportăm noi la fericire, cum vedem noi fericirea, o vedem legată de noi înșine sau o legăm mereu de altul și de o întâmplare miraculoasă. Vrem să întâlnim mereu pe cineva care să ne facă fericiți? Asta este dilema, pentru că noi chiar vrem să fim fericiți dar vrem ca cineva să ne facă fericiți, aproape că nici nu putem gândi o fericire trăită de unul singur, singurătatea este cea care exclude fericirea, nu poți fi fericit decât în doi. Dar nu e chiar așa, fericirea este până la urmă darul lui Dumnezeu, este un scop în sine nu este un mijloc al vieții.

Oare chiar așa să fie, nu poți fi fericit dacă nu este cineva care să te facă fericit, și dacă acel cineva nu există, înseamnă că nu ai să fii niciodată fericit, înseamnă că fericirea nu te va atinge niciodată. Și atunci, dacă fericirea mea depinde de altul, sunt o ființă ratată pentru că eu nu pot găsi pe acel cineva care să-mi dea fericirea și s-a terminat cu totul. Oare fericirea nu constă în liniștea mea zilnică și în ceea ce eu pot realiza mereu și mereu ? Oare fericirea mea nu poate să depindă de mine și numai de mine? Dar atunci așa trăi o fericire egoistă! Nu pot fi decât într-o fericire iluzorie și totuși egoismul e bun pentru că este îndreptat spre propria mea persoană. Egoismul poate că are și laturi bune ale existenței, nu mă lasă să sufăr așa de mult, mă mai gândesc și la mine. Oare chiar este esențială suferința pentru existența mea, oare chiar eu nu pot înțelege nimic de la viață dacă trăiesc în afara suferinței. Mereu am impresia că acesta este testul cel mare al vieții, cantitatea de suferință pe care eu o pot duce, cât de rezistentă sunt la suferință și la umilințele altora. Dar oare toți oamenii suferă pe pământ? Oare toți oamenii suferă. Dar de ce suferi așa de mult când ai un gând , o dorință și acea dorință nu se poate realiza, nu se poate împlini. Oare de ce nu ești cu adevărat împăcat cu tot ceea ce ți se poate întâmpla? Pentru că nimeni nu poate suferi de bună voie. Suferința este ceva pe care nu ne-o dorim dar știm că dacă trecem prin ea, devenim oameni adevărați, puternici, fortificați pentru ceva din viitor. Suntem în felul acesta altfel de oameni, ne modificăm , ne transformăm, gândim altfel. Doamne, dar trebuie să mai fie ceva dincolo de tot ceea ce eu văd , de ceea ce eu pot înțelege!

Nu, trebuie să fie în viața noastră ceva mult mai presus de noi și în noi . Încă nu putem să înțelegem de ce ni se întâmplă ceea ce ni se întâmplă. Dar ceea ce facem astăzi contează pentru ziua de mâine, nu se poate altfel. Important este ca ceea ce facem să nu ne determine să devenim răi. O, și cât de mare poate deveni această răutate, cât de mare poate deveni această urâtenie! O simt de multe ori cum îmi sufocă conștiința, dar ce pot face și unde pot eu să privesc? Cât de mult trebuie să mă detașez de tot ceea ce mă înconjoară ca să pot merge mai departe ca să fiu ceea ce eu sunt. Uneori chiar vreau să înțeleg ce sens are ceea ce eu trăiesc și de ce vreau atât de mult să fiu ceea ce eu chiar vreau să fiu, da! Dar ce vreau eu să fiu? Vreau să fiu o ființă bună, mi se pare mie că bunătatea este ceva esențial pentru existența mea, bunătatea de care ne-a vorbit Mântuitorul chiar este o forță a minții și a inimii pentru viața mea, nu este bunătatea asta pe care o înțelegem noi zilnic și ne batem joc de ea și ne vine să râdem. Nu știu de ce tot ceea ce este atins de concretul înțelegerii omenești este pervertit și înjosit, parcă își pierde din măreția înțelesului unui cuvânt dat de Dumnezeu. Pot fi fericit mai ușor dacă sunt o ființă bună, bunătatea este un principiu al fericirii, dar cât de mari trebuie să fie încercările vieții ca eu să nu pot abdica de la principiul bunătății.

De multe ori m-am întrebat de ce oamenii buni nu sunt băgați în seamă, sunt ridiculizați și chiar neimportanti, nu sunt observați de ceilalți, decât într-un târziu al existenței. Trebuia să treacă un timp foarte lung pentru ca bunătatea lui să fie remarcată și verificată.

Eu vreau să plec din acest teritoriu alunecos al întrebărilor și al căutărilor de înțeles”.

Capitolul 30

Fericirea mea este să-l fac pe Mihai fericit. Dar oare mă va lăsa, mă va lăsa? Pentru că trebuie să facă și el ceva, trebuie să facă și el ceva pentru asta. Dacă un om nu vrea el însuși să fie fericit, nu-l poți face fericit cu forța. Mihai se pare că-și dorește să fie fericit, pentru că, dacă vrei să ajungi la fericire, trebuie să-ți dorești foarte mult. Cât de bine este să stăm unul lângă celălalt, cât de bine este să fim așa pur și simplu unul cu altul, fără să ne spunem nimic. Să fim unul în preajma celuilalt și atât. Cred că de aici începe fericirea și am să-i spun acum cu glas tare:

-Știi , Mihai, eu cred că de aici...

-Ce vrei să spui? Lasă-mă acum , zise el răstit, lasă-mă, nu-mi spune nimic, îmi aruncă o privire atât de rea , o străfulgeră, după care brusc zâmbi.

Prima reacție a Mariei era aceea de a îngheța, și uită brusc toate ideile și toate cuvintele ce voia să i le mai spună. Dar când l-a văzut că zâmbește îl iertă pentru acest comportament și se gândi mai departe: ”Săracul, e foarte neliniștit, cine știe ce răni are pe suflet, a suferit și el atât de mult. Nu-i ușor totuși să fii cu mai multe femei, cred că într-un fel Mihaela l-a făcut să sufere destul, comportamentul tatălui , dacă era și ea mai atentă , nu se întâmpla asta. Și la urma urmei, cine îmi asigură mie dacă nu cumva ea a încercat în felul acesta să-l forțeze pe Mihai să se căsătorească cu ea? Mihai nu este genul acesta de bărbat, pe el trebuie să-l lași liber, să-l lași să facă absolut ce vrea, dacă vrei să te accepte, altfel tu devii un pericol pentru libertatea lui și nu mai poți face nimic pentru a-l recuceri. El nu este genul care să se lase condus, pentru a face alegerea cea bună trebuie condus din umbră și să-l lași pe el să decidă , să aibă el ultimul cuvânt. Asta dacă îmi reușește, Maria râse puțin incomodată la acest gând și se uită la Mihai, fără să spună nimic. Mihai simți că se uită la el, îi zâmbi pentru a doua oară, după care se uită tot înainte zicându-și:”Ce vrei , acum ce te mai uiți așa de critic la mine, parcă tu ai fost ușă de biserică, ei, asta-i bună! O să-ți spun ție acuma tot ce am făcut sau nu am făcut. Parcă tu îmi vei spune vreodată totul, fiecare are secretele lui, unele lucruri nici nu e bine să le știe femeia, pentru că nu mai ai liniște în casă cu ea. Doar n-oi fi prost să-i spun acuma ce-am făcut!” Se uită din noi la Maria și-i zise de data asta cu glas tare pentru că-i întâlni o privire atât de blândă și simți nevoia să se elibereze de starea aceasta, de sentimentele acelea de vinovăție față de ea, de tot ceea ce ar fi trebuit să trăiască frumos și nu au putut trăi împreună:

-Știi, că eu și cu Mihaela, am avortat un copil?

Maria s-a uitat în pământ și nu a scos nici un cuvânt, a înclinat puțin capul după care s-a uitat tot înainte.

-...

-Dar să știi că eu n-am știut nimic, eu nu i-am promis niciodată că o iau de nevastă. Să știi că eu nu am iubit-o , am avut așa un sentiment față de ea, dar nu a fost ceva serios. De ce nu s-a protejat, să mă fi protejat și pe mine. I-a fost atât de rău la chiuretaj, am crezut că moare, doctorii ăștia...

-....

- Nu știu ce analize nu i-au făcut, că nu i se încheaga sângele și din cauza asta a avut hemoragie mare, cred că a fost și infectată, oricum, a fost ceva așa de urât încât mie îmi era silă să mă duc la spital, îmi era așa de greață de ea încât nu mai suportam să o văd. I-am dat banii și nu am vrut să mă m-ai văd cu ea, am vrut s-o șterg din memorie, îmi era așa de silă. Numai când mă gândesc la ea îmi vine să vomit.

-...

- Nu spui nimic?

- Ce să spun Mihai, sunt încercările tale, îmi pare foarte rău că ai trecut prin asta, îmi pare rău și pentru ea.

- E așa de prostă!

-....

- Ei, îmi mai fac eu atâtea muștrări de conștiință, la urma urmei, un avort este un avort și cu asta basta, nu e ea prima și ultima din lume. Spune că nici acum nu m-a uitat și că vrea să mă întorc la ea, dar eu nu vreau să o mai văd, ea tocmai asta nu înțelege, a început să plângă și am lăsat-o plângând, ce femeie slabă, să plângă!

Maria s-a intimidat la aceste afirmații ale lui Mihai, dar nu a putut să spună nimic, era înspăimântată și o tristețe o cuprinsese dintr-o dată, tristețe pe care nu și-o putea explica. Era pur și simplu tristă și nu se mai simțea așa de bine în prezența lui Mihai. Nu mai spunea nimic, își zicea că așa trebuie să fie și nu-și mai pune nici o întrebare. Ea nu a mai avut aproape nici un gând, o bucată bună de mers, se simțea tristă, iar Mihai își continua gândurile: ”Dacă vrei să mă accepți așa cum sunt, bine, dacă nu, ai să mă pierzi. Asta-i bună! Eu ce să-i fac ăle’ia, ia uite dom’le, să-mi fie mie milă de o femeie fără minte, să se descurce, ei lasă, că s-a descurcat destul de bine. Dar tot pe mine mă vrea, eu nu am nici o vină că s-a îndrăgostit de mine, e problema ei și nu e problema mea, o să-i treacă. Sentimentele astea sunt foarte trecătoare, nu durează. Ei, dar văd că la asta a durat cam mult, e cam un an și ceva și să nu-i treacă, vrea să pună mâna pe mine, așa, știe că am bani, că tata e bogat, dar ea nu știe gândurile mele. Iar dacă asta nu mă acceptă, n’are decât”. Și se uită cu frică și cu îndoială la Maria, se gândi că ea l-ar putea lăsa, l-ar putea părăsi. Dar Maria se uită în altă parte și nu-i văzu disperarea. Ea, de data asta, îl strângea foarte tare de mână și îi dădu garanția că este a lui pentru totdeauna, adică atâta cât va fi bine își zise brusc, pentru că nu se știe ce se va întâmpla pe viitor.

Capitolul 31

A, Mihai și Maria se plimbau prin oraș, se plimbau de ceva vreme, se simțeau obosiți, erau mai mult obosiți din cauza căldurii dar mai ales de furtuna gândului din ei înșiși. Erau terminați de ceea ce puteau trăi, de ceea ce puteau gândi, uluitoare plimbare în doi, în care ei nu-și spun mare lucru, dar se simt atât de eliberați de tot ceea ce au trăit până acum. Au renunțat să mai meargă la cursuri. Așa cum mergeau de mână unul cu altul, parcă se purificau cu fiecare pas pe care-l făceau împreună. Parcă se rupeau bucăți din suferința trăită de fiecare și se evapora în vântul acela de primăvară-vară care le înconjură privirea și gândul.

Plimbându-se cu Mihai de mână, Mariei îi trecea încet, încet teama și spaima, spaima aceea de ceva necunoscut și rău care te terorizează de cele mai multe ori fără să știi că ești capabil de o asemenea spaimă. Maria se elibera încet, încet de ea. De multe ori se simțea înspăimântată în preajma lui Mihai și nu știa de ce, era o spaimă de viitor, de ceea ce ar putea să li se întâmple, de ceea ce nu vor reuși să facă și să simtă fiecare, o teamă fără cuvinte, o teamă față de ceva pe care nu o poți descrie în cuvinte.

Iar cu Mihai se întâmpla altceva, el avea o foarte mare îndoială față de Maria, că ea ar fi femeia nu cea care să-i stea alături, de asta era absolut sigur că nu-l va părăsi, ci de faptul că ea îl va putea înțelege în toate privințele. Faptul că ea tăcea acum îi dădea puterea să creadă în ea. Se plimba cu ea de mână și cu fiecare pas îndoielile se spulberau și-și zise: “Da, asta e femeia care-mi trebuie mie să nu mă m-ai despart niciodată de ea, pe ea o iubesc cu adevărat, are ceva ce m-a fascinat întotdeauna, frumusețea și cumințenia asta care e teribilă la o femeie. Eu nu sunt așa, eu sunt un laș în comparație cu ea, dar sunt un om puternic în alte privințe, sunt puternic prin ambițiile și prin dorințele mele și am să fac tot ce-mi stă în putință să le îndeplinesc, nu mai am starea aceea de îndoială din cauza ei. Acum parcă sunt terminat, parcă sunt eliberat, ce lucru atât de frumos să pot să am asemenea gânduri în prezența unei femei. Cu nici o altă femeie nu m-am simțit atât de liber, atât de frumos, atât de plin de sentimente, și zise cu glas tare:

-Maria, hai să mergem în grădina botanica, știu că ești obosită.

-Nu sunt obosită.

-Hai să mergem până acolo, trebuie să fie tare frumos, nu am mai fost de anul trecut.

-Pai, dacă am avut atât de mult de învățat, ne pregătim și noi pentru licență.

-Maria, vreau să mă căsătoresc cu tine , vreau să nu ne mai despărțim niciodată și vreau să nu mai fiu așa de singur.

-Tu nu ești singur, ești cu mine!

-Da, dar mă simt uneori așa de singur încât nu mai știu ce să fac.

-Ei lasă, că asta o să treacă.

Capitolul 32

Cum am putea vedea toate aceste stări și aceste trăiri ale celor doi, cum le-am putea înțelege, dacă nu i-am putea vedea ca pe niște ființe puternice care știu ce vor de la viață. Care știu ce vor atunci când se angajează în ceva foarte important pentru viitorul lor. Acești doi erau studenți foarte buni, Mariei îi plăcea foarte mult să studieze, era atrasă de toate cursurile și își însușea tot ceea ce era important și din această cauză avea note foarte mari. Mihai însă avea o altă metodă de învățare, care o practicau foarte mulți studenți care își propuneau să învețe, învăța numai ceea ce i se părea ca fiind important. Unele cursuri erau atât de învechite că se și distra de foile galbene cu care veneau profii să le citească în fața lor , lui i se părea jenant să învețe așa ceva și îi disprețuia foarte tare pe asemenea profesori. Or Maria nu proceda așa, ea învăța tot , indiferent de materie și de profesor, nu avea preferințe pentru că ea avea cultul notelor mari, dar nu putem spune că nu era o fată descurcăreață , avea uneori un simț practic că îi uimea toți. Maria era fericită atunci când avea satisfacții și asta îi dădea o nouă putere ca să fie și mai competentă și mai valoroasă, ea trebuia să fie o profesionistă, nu-și putea permite să fie altfel, iar Mihai își dezvolta extraordinar un simț practic, căuta pe internet tot felul de teorii pe care putea să le aplice la el, voia mai mult să se considere un student din afară care învăța de la distanță în Occident, avea avantajul că știa foarte bine limba engleză, au avut grijă părinți de asta și pentru care le mulțumea mereu.

Noțiunile pe care le deținea erau cu mult peste facultate, era uneori mai bine pregătit și de cât unii profesori care erau plictisiți și nu mai erau atât de motivați ca să predea bine și să se pună la curent cu tot ceea ce apare, însă el voia să se pregătească pentru ceva mult mai bun și mai valoros. Era conștient că deschiderea pe care o avea România spre Occident putea să ia o amploare nebănuită în viitor iar el pentru acest viitor se pregătea și nu putea să se lase bătut. Dorința românilor de a trăi ca în Occident era la el ceva foarte viu, își dorea foarte mult să fie la o firmă foarte mare în București, să ajungă în posturi cheie, în posturi importante, să ajungă șef de companie, să ajungă în vârf, nu putea să accepte faptul că el trebuie să fie pe ultimul loc, sau pe locuri inferioare. Și de aceea se potrivea atât de bine cu Maria pentru că erau în același domeniu și își doreau amândoi același lucru și se puteau ajuta și se puteau completa unul pe altul.

Visul lui era să aibă o vilă foarte mare, așa ca în filmele americane și în reviste, să călătorească foarte mult în străinătate, să cunoască lumea, dar asta după ce se va fi pus la punct cu toate acestea. Bineînțeles că voia să aibă un copil, dar copilul trebuia să vină după ce va avea toate acestea gata, așa era pentru el fericirea și nici nu voia altceva de la viață. I se păreau toate acestea realizabile și mai ales că depindeau de el și numai de el și de Maria. Simțea o fericire foarte mare când se gândea că poate face toate astea împreună cu ea, se simțea mare, puternic, de neînving, iar Mihai se considera pe sine și se vedea pe sine mereu un om foarte important. Maria îi dădea acest statut pentru că tot timpul îi spunea că el trebuie să ajungă șef de companie pentru că el are structură de lider și până la urmă vor avea propria lor firmă.

Nu se putea altfel, vor sfârși prin a avea propria lor afacere, vor vedea cum vor proceda, dar fiind tineri se simțeau foarte puternici și de neînving. Se indentificau mereu, cel puțin Mihai, cu personajele de la televizor, din filme sau chiar de la desenele animate. Când era copil se uita destul de mult la desene și acum când era foarte obosit mai trăgea cu ochiul la ele. Mai ales în sesiune, din cauza examenelor, se uita la desene ca să se relaxeze și asta îi dădea o forță foarte mare și o bucurie, pentru că într-un fel el se simțea un copil.

Capitolul 33

Grădina botanică era aceeași, neschimbată , cu aceeași copaci verzi pe care nu-i puteai uita și care te făceau să te simți bine. Mihai o luă de gât pe Maria și-i zise:

-Știi Maria, eu nu mai am răbdare, nu mai am răbdare să aștept până se termină facultatea, parcă acum aș vrea să am seriviciu, să fiu omul acela foarte impotant care câștigă foarte mulți bani, tot timpul mă gândesc la bani.

- Ei, te mai gândești și la mine, nu numai la bani.

-Ba nu, de multe ori mă sperie visurile mele megalomane, oare este chiar atât de rău să-mi doresc să am foarte mulți bani?

-Nu, de ce să fie rău, este chiar foarte bine, atâta timp cât banii aceia îi câștigi cinstit și te străduiești pentru ei și îi meriți , nu vād de ce ar fi așa de rău.

-Da, dar eu trebuie să mă m-ai gândesc și la altceva, or eu numai la ceea ce voi face, cum voi deveni un om important într-o firmă, asta îmi doresc.

-Păi, tocmai asta și trebuie să-ți dorești ,de ce să-ți fie rușine de dorințele tale.

-Uneori mi se pare că dorințele mele sunt prea mari pentru mine și îmi este frică de ele că aș putea să mă dezamăgesc pe mine însumi, oare de ce sunt eu așa?

-Așa și trebuie să fii, nu trebuie să-ți fie rușine de visurile tale, trebuie să fii un om puternic și să nu te mulțumești cu puțin, nu trebuie să te mulțumești cu puținul acesta zilnic, trebuie mereu să urci și să devii cât mai mare poți, nu trebuie niciodată să te mulțumești cu ceea ce ai.

-Adică să fiu toată viața un nemulțumit?

-Nu, dar până la un punct da, până la un punct ar trebui să fim nemulțumiți cu noi înșine , dar la un moment dat trebuie să ne oprim. Lasă, că o să-ți spun eu când trebuie să ne oprim, zise Maria zâmbind.

-Nu mai spune, întotdeauna tu îmi citești gândurile.

-Pai, tocmai de aceea sunt și lângă tine.

-De asta nu mă tem eu. Vezi , grădina asta a rămas neschimbată, așa cum suntem și noi, nici noi nu prea ne-am schimbat de data trecută, suntem mereu la fel, ăsta este un lucru bun, pentru că perseverăm în ceva, măcar nu mai suntem așa de singuri. Știi că eu aveam foarte multe femei pe vremea aceea când nu eram cu tine, dare eram foarte singur, ce paradox, cu cât ești mai înconjurat de femei cu atât ești mai singur.

-Nu degeaba a lăsat Dumnezeu o singură femeie și un singur bărbat, tu crezi că astea sunt prostii?

-Nu sunt prostii, dar îți trebuie o anumită maturitate ca să poți înțelege asta, nu poți înțelege acest lucru dacă nu te izbești de tot felul de situații și mai ales nu gândești puțin, adică mult mai mult trebuie să gândești și să suferi.

- Se pare că nimic bun nu se poate întâmpla fără suferință, măcar puțin!

- Sunt atât de liniștit cu tine. Nu mai am răbdare până la nuntă, aș vrea să ne căsătorim mai repede.

-Dar noi suntem ca și căsătoriți, de ce să ne temem atâta!

-Nu știu, mi-e frică uneori că am să te pierd, îmi este foarte frică pentru asta și nu prea știu ce am de făcut!

- Nu trebuie decât să aștepți până ce terminăm cu licența asta care mă seacă pe creiri.

-Hai, nu mai spune așa, pentru că o să treacă, ai să vezi, o să trecă, nu mai este mult până atunci, mai sunt doar câteva luni.

-Da, dar e prea mult, eu vreau să câștig bani mai mulți chiar acum, în clipa asta.

-Cred că ar fi trebuit să ne găsim ceva de muncă din timpul facultății.

-Da, dar nu mai puteam învăța așa de bine, nu mai aveam timp și de una și de alta, și le-am fi făcut pe amândouă prost.

-Da, ai și tu dreptate, ca întotdeauna.

Capitolul 34

E sfârșitul anului universitar, mijlocul verii, căldură, studenții abia așteaptă să plece acasă pentru că nu mai pot de oboseală dar și de bucurie că au terminat încă un an, l-au dat la spate și au scăpat. Nu trebuie decât să se odihnească și să se distreze. Pentru unii însă acest an este ultimul din viața de student și este trăit ca pe cea mai mare eliberare. Gata cu orice examen, gata cu licența aceea care într-un fel e dată inutil, mai dai o dată examen pe o materie la care te-a examinat în trecut, să verifice dacă ai învățat, dacă mai ții minte ceva din ceea ce ai înțeles o dată. E și acesta un argument, dar un student sătul de examene nu mai vede rostul unei alte reexaminări. Facultatea o termini cu o satisfacție teribilă, te simți un supra om, nu mai este nimeni ca tine sau foarte puțini, dacă ești absolvent al unei facultăți asta este ceva extraordinar, pentru că ești cel pregătit să faci ceva pentru tine, să ajungi cineva, te simți invicibil. Ai toate atuurile să te crezi cel mai puternic și cu cele mai mari șanse de reușită. Pe parcurs însă, când dai cu capul de pragul de sus, vezi însă că nu e așa și te trezești dintr-un vis foarte frumos, într-o realitate pe care nici măcar nu o bănuiai, pentru că una e în facultate și alta este în câmpul muncii.

Dar haideți să ne bucurăm împreună cu visurile celor care au terminat facultatea și care au aspirații foarte mari, dorințe teribile și naive, ei se cred super oameni, până la prima probă a vieții. Dar nu e frumos să ai capul plin încă de visuri, să fii încă student, proaspăt absolvent, de douăzeci și trei de ani. Vârsta asta e teribilă pentru fiecare dintre noi.

Gara din Iași arată oribil pentru că este într-o mega reparație. Nu ai loc unde să te așezi, decât dacă te înduri să stai pe propriul bagaj, dacă nu ți se întâmplă nimic cu ceea ce ai acolo. Schele peste tot, moluz până și pe liniile de tren, pe peron sunt câteva bănci dar și acelea ocupate de oameni care nu mai au loc în sala de așteptare, care e ticsită de oameni, de fapt de studenții care abia așteaptă să ajungă acasă. S-au săturat de cămin, de distracții, de examene, de restanțe, de învățat, de decepții, de dragostea pierdută sau găsită, pe undeva este cam tot aceea, dacă nu o ai, îți dorești să fie, dacă o ai asta te plictisește și nu mai vrei nimic.

Tot felul de țigani care se preumblă prin gară furnizându-ți semințe și alte dulcęgării de care oamenii nu au nevoie. Unii însă cumpără din lipsă de ocupație și din plictiseală și pe asta se bazează țiganii când fac comerț, știu să întoarcă plictiseala oamenilor în favoarea lor. O aglomerație de-ți ia toată bruma de liniște pe care abia ai reușit să te bucuri de ea astă noapte. Multă lume în aglomerația asta care așteaptă "Săgeata albastră", intersiti de Craiova.

"Atât de multă lume la expresul ăsta, și eu care credeam că nu are lumea bani, speram că o să găsec locuri, să stau singură numai eu cu Mihai în compartiment, dar la câtă lume este se pare că nu am nici o șansă. O să fie super aglomerat, toată lumea asta oare merge la București?" își zise Maria în gând.

Se înființase nu de mult, cam de jumătate de an o linie de tren de la Iași până la Craiova, care să treacă prin București, cu o staționare de o oră în capitala României și asta era cea mai scumpă linie de tren. Erau și condiții ca în Occident în trenul ăsta și Maria spera că va fi mai puțin populat și ea va merge în condiții normale. Dar cât s-a înșelat. Fiind în mijlocul verii, trenul chiar dacă era așa de scump, fiind la cea mai potrivită oră de circulație, toată lumea îl prefera, mai ales că erau acum și oameni care mergeau la mare, în străinătate, studenții care se duceau acasă. Toți aveau câte bagaje puteau să care, le târau după ei de ziceai că toată lumea asta merge în exil. Pe studenți, se înțelege, având în vedere că-și cărau tot ce aveau în cămin, dar pe ceilalți, nici că se poate.

De fapt fiecare cu treaba lui, dar în aglomerația din gara care nu avea ce-i trebuie, și nici măcar un bar de unde să-ți sumperi apă, trebuia să-ți cari sarsanalele până undeva în spate ca să-ți cumperi un suc sau ceva. Maria era dezgustată și pentru prima dată parcă avea un sentiment de părere de rău că nu a rămas în Franța atunci când a avut ocazia, aici parcă e prea multă gălăgie, prea mult prost gust, parcă prea multă lipsă de civilizație, oamenii nu sunt educați și multă sărăcie și multă prostie, parcă involuntar vrei ceva mai bun și mai cald, mai liniștitor.

Mihai era absent, nu-l interesa nimic și nici nu voia să știe de nimic, nu vedea toate astea și îi era sete, văzând că nu are de unde să-și cumpere ceva îi zise Mariei:

-Soțioara mea scumpă, nu te duci tu să-mi iei și mie niște apă, promit că nu mă ridic de aici, de pe bagaje, le păzesc foarte bine să nu ni le fure careva.

-Cum să nu, soțiorul meu, las' că mă duc eu să-ți cumpăr din spate ceva de băut, oricum și mie îmi este destul de foame, că văd că ăștia nu au tras trenul pe linie. "Oricum sunt așa de plictisită și abia aștept să plec din orașul acesta de care nu mă mai leagă nimic și promit că nu o să mai trec niciodată pe aici, doar

așa, peste foarte mulți ani la cuvioasa Paraschiva. Da, pentru ea, da, aș veni, dar pentru altceva, pentru nimic în lume, pentru că restul frumuseților pe care le-am trăit le am cu mine în creierii mei și în sufletul meu”, mai zise Maria în minte.

Când ajunsese la chioșcul cu pricina, singurul de prin zonă, de unde puteai să-ți cumperi ceva, pentru că totul era în reparații, în fața ei era Rafael și cu Dragoș care-și cumpărau și ei ceva de ale gurii pentru drum. Mergeau amândoi la mănăstire, undeva prin apropierea Brașovului, era mănăstirea din munți unde voia să se stabilească Dragoș definitiv. Rafael mergea cu el de plăcere, să se relaxeze în mănăstirea aceea, după ce învățaseră amândoi pentru licență de le săriră capacele. Munciră pentru tot, ca să scape de toate și să iasă foarte bine, să nu mai aibă griji. Amândoi luaseră licența cu zece. Rafael voia să se stabilească în București și trebuia să dea examene pentru asta, pentru un post de profesor, și apoi după ce se va fi stabilit acolo, voia să-și mai caute ceva de muncă pe la o firmă și de acolo să câștige bani ca să-și cumpere o casă. Era conștient că altfel nu se va descurca, avea să se orienteze la fața locului. Erau amândoi fericiți și bucuroși. Dragoș abia aștepta să se ducă din Iași, să ajungă la mănăstire, îi plăceau așa de mult la subje, totul începuse din seara aceea de la Golia, când a venit după Rafael din curiozitate.

Apoi a mers încet, încet în vizită pe la câte o mănăstire pe unde-l ducea Rafael, iar Dragoș a prins dragoste de viața de mănăstire și de călugărie, și-a zis că asta este cel mai potrivit pentru el, și gata, avea să se facă călugăr pentru totdeauna. Așa cum era Cristina, așa va fi și el, dacă tot pe ea a iubit-o cu adevărat fără să o atingă măcar, aveau să se întâlnească în ceruri alături de Mântuitorul Hristos, dar nu numai de asta, așa voia el, așa simțea el, să se facă călugăr, asta era pentru el cea mai frumoasă viață.

Rafael nu simțea chemare pentru viața de călugăr, el voia să fie în mijlocul oamenilor, voia să fie ceva, să lucreze, era un tip de acțiune, el nu putea să stea zăvorât într-o mănăstire, orice s-ar fi întâmplat. Dragoș se înscriesese la facultatea de teologie la București, avea să o facă de la distanță, de acolo din mănăstire și să stea la Rafael când trebuia să-și dea examenele. Erau amândoi ca doi frați și se împăcau foarte bine, vorbeau numai despre Dumnezeu. Rafael nu mai avusese frați, avea doar surori. Dacă se întâmpla să fie cineva cu ei, nu făceau decât asta, să vorbească, numai și numai despre Hristos, încât respectivul ori pleca dezamăgit de nebunii aceștia, ori se apuca de citit Noul Testament.

Era o adevărată încântare să stai să-i ascuți cum comentau amândoi din părintele Stăniloae. Nu aveau decât un ruxac în spate și unul și celălalt, Dragoș avea doar câteva lucruri, vorbea cu starețul despre hotărârea lui de a se face călugăr și acesta îi zisesse că nu trebuie să vină cu nimic. Va primi totul de aici de la mănăstire. El nu trebuia decât să se roage și să facă ascultare, asta era esențial într-o mănăstire, ascultarea de duhovnic și de Hristos și rugăciunea neîncetată. Părinții lui Dragoș nu erau de acord ca el să se facă călugăr, mai ales că era singurul lor copil, dar nu aveau ce face, nu se puteau opune. Mama lui într-un fel era fericită pentru asta, dar nu avea să spună pentru că îi era frică de soț sau de ceilalți oameni. Se simțea în siguranță că el se dăruie lui Dumnezeu în felul acesta, i se părea că este ceva cu totul și cu totul nespus de frumos.

Cât de eliberați se simțeau amândoi, într-un fel scăpaseră de Iași, scăpaseră de tot ceea ce trăiră bun sau rău până acuma, aveau să fie în alte locuri, în alte situații, în alte ținuturi, aveau să fie cu adevărat liberi, pentru că liber nu poți fi decât dacă îl iubești pe Dumnezeu și numai așa poți fi fericit. Așa se simțea Dragoș, se simțea cel mai fericit și mai liber om de pe pământ, era ca un rege peste toată această frumusețe a lui Dumnezeu în care el ne-a lăsat să trăim. Și Rafael se simțea fericit și liber, voia să scape de Iași, nu avea nici un fel de regret că se duce de aici, abia aștepta să fie în București, acolo avea o gazdă unde stăteau surorile lui, pentru că ele făcuseră facultatea la București. Acolo erau studenți, au reușit să închirieze o garsonieră tip apartament și se descurcau.

După ce îl va lăsa pe Dragoș la mănăstire se va duce la București să dea examenul de titularizare, pentru un post de profesor, după care o să se întoarcă în mănăstire unde o să stea toată vara. Pentru că așa voia el să se recreeze, voia să stea în mănăstire, să muncească acolo alături de frați și să se roage lui Dumnezeu, acestea îi erau proiectele. Pentru că Rafael voia să fie un călugăr în lume, tot așa de valoros ca și Dragoș care era călugăr în mănăstire.

Ei își luară apă, sucuri, biscuiți și plecară, Maria îi aștepta să-și cumpere ceea ce aveau de cumpărat și-i auzi cum vorbeau de Dumnezeu și de mănăstire, înțelese că ei doi se duceau acolo, că Dragoș voia să se facă călugăr și inima îi sălta de bucurie și se rugă și ea la Mântuitorul Hristos tot așa de frumos cum se rugau și ei. Îi veni rândul, cumpără ce avea de cumpărat pentru ea și pentru Mihai, se întoarse pe peron

alături de soțul ei. Cei doi călugări o laură în altă direcție, pe linia de tren, unde știau că vine expresul, undeva unde să fie mai la margine și să nu fie atât de multă lume. Ei voiau să fie singuri, să nu fie deranjați și să comenteze mai departe un alt pasaj din Biblie. Singura carte pe care o avea Rafael cu el era Biblia, de care nu se despărțea niciodată. Ori de câte ori avea timp liber, o deschidea și mai citea câteva din ea, ca să aibă la ce medita.

Capitolul 35

Mihai stătea călare pe bagajele pe care le păzea cu atâta strășnicie și avea așa un sentiment de regret că avea să părăsească Iașul, avea să-și părăsească părinții, prietenii de gașcă cu care făcuse atâtea nebunii, atâtea prostii dar cu care se simțise atât de bine, acum avea să se ducă în București și să facă nici el nu știe ce. Avea o strângere de inimă când pronunța cuvântul București, îi era într-un fel teamă pentru că avea de a face cu un oraș complet necunoscut.

Mihai era trist, nu avea chef să facă nimic, era enervat de această aglomerație de pe peronul gării, i se părea așa de stupid totul, avea și o stare de nostalgie față de tot ce trăise până atunci, se vedea acum însurat cu Maria și asta îi dădea o stare de siguranță și de statornicie dar și o stare de încorsetare. Ar fi voit ca Maria să facă totul, să care bagajele până sus în tren, când o să tragă în gară. El doar să se așeze pe fotoliul acela așa de comod și să doarmă, dar după aceea avu așa o tresărire, cum să care numai ea? El trebuia să care, îi veni somn, și-și zise:

“Nu mai vine femeia asta o dată, că m-am plictisit, îmi e așa de sete, se vede că acolo e aglomerat, să se fi băgat și ea în față. Dar ea nu face asta, are mereu un respect prea mare față de ceilalți, asta mă enervează la ea, nu se bagă nicodată înaintea cuiva. Mai bine mă duceam eu, dar așa, am lăsat-o pe ea și acum trebuie să aștept. Dar uite-o că vine! Dar ce încet mai vine și mie îmi e așa de sete! Așa de somn, sunt obosit, de ar veni mai repede trenul acela ca să dorm, până la București o să dorm de-a binelea și nu o să scot nici o vorbă.

Maria zâmbea, era fericită că îi auzise pe cei doi tot sporovăind despre Dumnezeu. Cu Mihai nu avea privilegiul acestor discuții, de fapt majoritatea femeilor nu pot vorbi despre Dumnezeu cu soții lor, pentru că Dumnezeu se trăiește nu se discută, asta ar fi replica lor. Maria era una dintre ele, în timp ce ea mergea duminica la biserică să se roage pentru toți ai casei, Mihai dormea până ce venea, ca să pună masa și să mănânce. El se scula din pat exact la masă. Maria nu-i zicea niciodată să meargă cu ea la biserică pentru că lui nu-i făcea nici o plăcere, nu voia să-l forțeze, mai știa că nu trebuie să fii cu Dumnezeu de obligație pentru că asta înseamnă că nu ești cu El.

Și apoi Maria nici nu voia să facă scandal în casă sau să se certe cu el, pentru că asta era, nu voia nici un fel de umbră în căsnicia ei, se împăcau destul de bine. Mihai era una peste alta un copil bun. Maria ajunsese între timp lângă Mihai, îi dădu apa, biscuiții, prăjiturile și el le desfăcu, mâncară împreună cu mare poftă. În timp ce erau pe terminate, trage trenul pe linie. Toată lumea se înghesuie să se suie în trenul acela de lux, deși era destul timp să încapă toată lumea. Era mare grabă ca să se așeze fiecare pe locul lui. Mihai răsufală ușurat, abia aștepta să doarmă, nu mai voia nimic. Maria era așa de liniștită când văzu trenul că vine, parcă ar fi scăpat de cele mai cumplite apăsări, parcă scăpase de ceva așa de greu din viața ei și avea un sentiment de eliberare, de relaxare, de zbor.

În sfârșit pleacă trenul din Iașul acesta de care se săturase, nu-i mai suporta parcă nici pe oameni, nici străzile și nici magazinele, deși orașul nu avea nici o vină, pentru că tot ce era aici era deosebit de vechi și de valoros, încărcat de atâta spiritualitate. Ea avea un sentiment de eliberare și de mulțumire că plecă de aici, pentru că i se părea că totul este urât și nu este pentru ea. Dacă era să compare cu Parisul unde fusese, Iașul nu era decât un cartier mărginaș de care ea voia să se îndepărteze și să nu mai calce niciodată pe aici.

Câte aspirații, câte idealuri nu avea Maria în cap. Cât de puternică nu se simțea legănată de tren. Parcă lăsa în urmă ceva lipsit de importanță și abia acum se îndrepta spre adevărata ei viață pe care abia aștepta să o trăiască. Își făcea atât de multe planuri de viitor, abia aștepta să-și cumpere mașina, să câștige bani, să se angajeze la firma aceea mare pe care o visa în mintea ei, și să fie cea mai bună, abia aștepta să caute undeva unde să dea examene, trebuia să găsească, trebuia să se intereseze, tatăl ei o s-o ajute, dar ea

prefera să se descurce singură fără ajutorul nimănui. Îl vedea și pe Mihai cel mai puternic om de pe pământ. Pentru ea nu conta că era așa de aglomerat în tren și era gălăgie. Era ca în trenurile acelea personale cu multă lume necivilizată, cu țigani care vindeau semințe, venită din ăștia și aici în trenul acesta de lux. Oamenii vorbeau tare, chiar dacă ușile compartimentului erau închise, tot se auzea ceea ce vorbeau celălalt de afară. Plus că se fuma îngrozitor de mult, toată lumea de pe culuar fuma și când intra cineva din afară fumul pătrundea înăuntru și ei i se făcea rău pentru că nu suporta așa ceva .

“Oare de ce nu interzice fumatul acesta în locurile publice, de ce trebuie să înghit eu mereu mirosul de tutun, când ar fi foarte bine dacă s-ar fuma doar în anumite locuri. Pe de altă parte la un drum așa de lung, de opt ore, normal că mai și fumezi pentru că te plictisești”.

Mihai era obosit și voia să doarmă, dar în poziția în care era nu avea nici o șansă, stătea așa înghesuit în el însuși și spera că se va liniști. Îl enerva așa de tare zgomotul de afară și vorbele acelea așa de murdare, înjurăturile și scuipatul celor din jur, încât parcă își spusese că niciodată nu o să mai meargă cu trenul. De acum în colo o să merg numai cu mașina mea personală și atât. De ce oare nu mi-am luat eu mașina mea, era prea lung drumul și a zis tata că mi-o lasă el când vine la mine peste o săptămână. Nu a avut curajul să mă lase să fac un drum așa de lung, plus că Maria încă nu și-a luat carnet. Așa că asta este, când o să aibă și ea o să conducem împreună.”

Capitolul 36

Dragoș abia aștepta să ajungă la mănăstire, aglomerația asta îl sufoca, îl supăra, îl enerva, îi strivea creierii, nu voia decât liniștea aceea a munților de unde știa sigur că nu va mai pleca niciodată. Voia parcă să se facă cât mai repede un pustnic desăvârșit și să se gândească numai și numai la Dumnezeu și la o viață de retragere totală din lume. Stătea cu ochii închiși și nu mai voia nimic, se lăsa legănat și abandonat de mersul acela al trenului care alerga pe nesimțite pe linie, parcă fără să se mai oprească și nu mai voia să audă atât zgomot, atâta gălăgie. Ar fi vrut să vorbească cu Rafael despre unele lucruri la care medita dar în compartiment era așa de mare gălăgie încât asta îl enerva și mai tare și ei doi nu s-ar mai fi auzit. Prefera să stea cu ochii închiși ca să nu mai vadă pe nimeni și să nu mai audă absolut nimic, lucru imposibil de altfel. Avea totuși noroc că nimerise locul de la geam și putea să tacă. Tăcerea asta îi dădea o stare cât de cât de relaxare că altfel se simțea foarte încordat. Când se uita din când în când la oameni i se făcea milă de fiecare dintre ei și de necazurile lor. Era îngândurat și de felul cum arăta fiecare și de chipurile lor obosite.

Se gândi brusc:”oare tot așa era și Mântuitorul înconjurat de oameni, de simțea nevoia așa de mult să se ducă în munți, de unul singur, să se roage?” De multe ori se consemnează în evangheliile cum Iisus se ducea să se roage de unul singur. Tot așa simțea nevoia și Dragoș să facă, să fie singur și să se roage. Cum toată această aglomerație îl enerva și-l disturba de la nevoia lui de rugăciune își zise:

-Nu se poate să fii și cu Dumnezeu și cu lumea, de aceea există mănăstirea, în mănăstire ai cu adevărat liniște să te rogi și să meditezi. Săracii oameni, cât de departe sunt ei de liniștea vieții, eu nu vreau o astfel de existență, la mine o să fie altceva, și eu o să mă rog pentru toți acești oameni care o duc greu. Cât de fericit voi fi în această retragere a mea, cât de fericit voi fi cu Dumnezeu meu.

Dragoș închise din nou ochii și încercă să zică din nou rugăciunea inimii fără să mai privească la nimeni și la nimic. Se chinuia așa în sinea lui să se gândească numai la Dumnezeu și atât.

Rafael în schimb avea o altă stare. Pe el nu-l incomoda absolut nimic, se simțea fericit în această aglomerație. De fapt era singurul care se simțea relaxat din cei patru care sunt în atenția noastră. Era singurul căruia îi plăcea aglomerația. În acest vacarm de sunete, de voci, de figuri, de zgomote, de drumuri, avea o ocazie unică de a vedea cât mai mulți oameni adunați la un loc și în felul acesta putea să-i cunoască. Pe lângă faptul că nu scotea nici un sunet, nici o vorbă, se uita cu atâta lăcomie la oameni, la fiecare în parte, parcă le pătrundea gândurile și stările, nu scăpa absolut nici o vorbă de-a lor. Parcă voia să-i cunoască pe fiecare și să le facă radiografia. Când văzu că nu mai poate să afle nimic de la ei, se băgă în vorbă cu fiecare în parte și-i trăgea de limbă ca să poată afla cât mai multe de la ei, de la viața lor, de la ceea ce ei vor să facă sau nu au reușit să relizeze.

Simțea cum are nevoie de fiecare experiență în parte, parcă să consemneze câte ceva secret într-un caiet. Asta îi dădu impresia lui Dragoș când îl analiză, îl vedea cu câtă poftă, cu câtă lăcomie sorbea fiecare cuvânt de la oameni și cu câtă delicatețe le punea tot felul de întrebări și voia să afle de la fiecare ce reprezintă Dumnezeu în viața lui. Dragoș văzu ceva deosebit în Rafael și-și zise în gând:

-Băiatul acesta trebuia să se facă preot sau poate că va ajunge un mare scriitor al lui Hristos, că prea mult îi plac oamenii. Eu știu că el mai scrie câte ceva dar nu prea m-am interesat de ceea ce scrie, dar cred că el cunoaște oamenii foarte bine. Eu nu sunt așa, eu vreau să mă retrag. Mie îmi place foarte mult rugăciunea și singurătatea, îmi place asta. Sunt atras ca de un magnet când e vorba de călugărie, numai în singurătate mă simt eu fericit și mulțumit.

Dar cu Rafael e altfel, e un altfel de om, el nu ar putea să fie zăvorât într-o mănăstire, lui îi place comunitatea, mie îmi place singurătatea. Tare bine ar fi dacă ar face ceva pentru literatura română, să scrie și el ceva cu adevărat valoros, poate că luăm și noi un premiu Nobel, dar eu cred că tot ceea ce este legat de Dumnezeu ar trebui el să scrie, căci numai ceea ce ne leagă de veșnicie poate prezenta interes pentru toată lumea de pe glob, dar să nu fie ceva închisat în niște canoane ci să exprime libertatea noastră de zi cu zi.

Asta trebuie să fie adevărata literatură! Și mai ales că el nu se plictisește să-i asculte pe oameni, asta este extraordinar. Asta este o vocație de duhovnic, nu ar fi rău să mă molipsesc și eu de la el, pentru că marii noștri duhovnici aveau mare aplecare către sufletul omenesc. Când o să am răgazul, când o să ajung la mănăstire, o să discut cu el câteva probleme foarte serioase cât privește această vocație a lui de mare scriitor. Cine mai știe pe viitor, noi o să fim ca frații, o să mai vină și el pe aici pe la mine, pe la mănăstire, Dumnezeu e mare și trebuie să ne încredem în puterea Lui și în purtarea Lui de grijă. Până ce vom ajunge la mănăstire eu trebuie să închid ochii și să dorm ca să mă pot ruga. Pe el să-l las să-și facă treaba pentru că numai așa văd că se simte bine! El mai mult tace și ascultă dar soarbe fiecare cuvânt de pe buzele oamenilor. Foarte interesantă această înclinație a lui.

Capitolul 37

Trenul era lung, drumul și mai lung. Mihai nu mai avea răbdare să ajungă până acasă. Voia să se termine odată pentru totdeauna acest drum, să fie acasă la București, în apartamentul părinților ei și să doarmă. Știa că-i va aștepta cineva la gară și-i era silă că trebuia să care cu el atâtea bagaje, să care cu el geamantanele astea. Maria cărase toată casa cu ea, nu înțelegea de ce a trebuit să-și ia atâtea genți când firesc ar fi fost să le lase, să le aducă tatăl lui cu mașina. Dar nu, Maria avea toate cele care țin de tabieturile ei și nu voia să se despartă de ele. Asta era, ce putea să mai facă, nu avea încotro!

Când a ajuns trenul în București, lui Mhai nu-i venea să creadă, îi venea să sară în sus de bucurie. A ajuns în orașul viselor lui, aici își dorea, și-a dorit să trăiască din totdeauna, aici era acasă pentru el. În același timp voia să ajungă cât mai repede acasă, să treacă noaptea, să ajungă a doua zi, când avea să o ia de nebun pe străzi. Își dorea să se plimbe pe străzile Bucureștilor să le cunoască, să știe cât mai multe despre ele, să vadă teatrele. El se vedea așa de important când intra în ele. Voia foarte mult să meargă la cafenele, în baruri, astea erau pentru el magnifice și pline de promisiuni. Aici simțea că poate trăi adevărata viață și voia chiar de a doua zi să-și caute un serviciu. Își dorea să se piardă prin mulțime și pe străzi, simțea o satisfacție extraordinară când putea să se rătăcească pe străzile Bucureștilor și în felul acesta să fie cel mai fericit. El se considera un anonim dar în același timp voia să cunoască tot și să știe tot, ca un anonim împărat, pentru că asta era cel mai important pentru existența lui, să știe cât mai multe și să cunoască viața.

Maria se simțea liniștită. Visa în trenul ce se apropia. Se simțea acasă, în sfârșit acasă, cum nu mai fusese de câțiva ani buni. Voia să intre în camera ei și acolo să-și pregătească toate cele ce avea să le împartă cu Mihai, care era un partener excelent, niciodată nu făcea nazuri. Se vedea stăpână pe situație și voia să-și ia în cea mai mare liniște, înainte de culcare, o carte, să citească și să adoarmă liniștit.

Trenul a oprit în gară și cei doi au luat bagajele le-au cărat unde îi aștepta tatăl Mariei. Le-au încărcat în mașină și s-au pierdut prin străzile aglomerate ale Bucureștilor.

Capitolul 38

-Dumnezeu este magnific, de aceea mă duc eu la mănăstire. Dacă nu aş fi convins de asta cred că aş înnebuni. Tu nu vezi că viaţa aceasta nu are sens? Tu nu vezi că tot ceea ce facem noi este lipsit de semnificaţie, că tot ce încercăm să realizăm şi depinde de oamnei, se duce pe apa sâmbetei mai devreme sau mai târziu?

-Da, așa este, ce să-ți mai spun, asta este, eu sunt întru totul de acord cu tine, numai că mie îmi plac oamenii.

-Și mie îmi plac oamenii și tocmai de aceea mă duc la mănăstire, ca să mă rog cât mai mult pentru ei. Îți dai seama cât de multe aş putea face, dacă ajung un duhovnic adevărat, să mă pot ruga pentru toți cei care vin la mine! Îți dai seama câți oameni necăjiți și amărâți sunt pe lumea asta care au nevoie de ajutor? Dar nu numai de ajutor bănesc, ci de ajutor spiritual, pentru că un om trebuie să aibă un spirit tare ca să poată să fie așa de puternic încât să poată trece peste toate încercările. Această putere numai bunul Dumnezeu ți-o poate da și nimeni din lumea asta nu te poate ajuta decât El cu puterea Lui. Dacă aş fi un duhovnic bun aş putea să le spun asta oamenilor și aş scrie o mulțime de cărți. O să fac teologie să știi, în felul acesta o să pot face foarte mult. Abia aștept să am timp să studiez din nou tot mai mult și mai multe, despre tot ceea ce au scris oamenii despre Dumnezeu, pentru că asta este cea mai fascinantă preocupare. Eu nu știu cum de am putut să fiu atâția ani așa de amețit și să mă dedau la tot felul de prostii?

-Hai să nu mai discutăm despre asta, tu știi că eu nu prea le am cu așa ceva și nu cred că e momentul. Tu nu vezi ce mare și frumos este drumul acesta pe jos la mănăstire și eu mă simt minunat. Abia acuma parcă este Dumnezeu mai aproape de noi. Tu ai auzit de drumul Emausului cu Ilie și Cleopa, cum se întâlnesc ei cu străinul acela și cum vorbesc despre Mântuitorul Hristos. Străinul acela intră cu ei în vorbă și le spune despre înviere și despre toate câte avea să facă Dumnezeu despre și pentru oameni și cum ardea inima lor de cuvintele pe care le rostea străinul.

-Da, și străinul acela era Mântuitorul! Când a frânt pâinea la masă cu ei, abia atunci li s-au deschis ochii lor și au putut să vadă ce aveau de văzut.

-Ce frumos, ce frumos! Este magnifică toată această încercare de a reda faptul că Mântuitorul este prezent de fiecare dată cu noi, oriunde ne-am duce și oriunde am umbla.

-Am această senzație că pe drumul acesta așa de pustiu este prezent Mântuitorul Hristos.

-Hai, nu mai spune asta că mi se face frică!

-Ei, eu spuneam așa de prezența lui, pentru că Dumnezeu este omniprezent.

-Da, în felul acesta, dar noi nu suntem vrednici să-l vedem pe Hristos, suntem așa de tineri și aveam așa de multe idealuri în minte iar pentru mine viața asta de călugăr este totul.

-Dar să știi Dragoș, că eu tot ca un călugăr în lume sunt!

-Așa este, dar eu vreau mai mult, eu vreau să-I dau lui Dumnezeu toată viața mea .

-Așa este, tu faci mult mai multe decât mine, viața ta este superioară față de a mea, numai vezi tu că eu am altă chemare!

-Poate că mai târziu ai să te căsătorești cu o fată tot așa de frumoasă și de cuminte ca tine, pentru că tu tot timpul ai fost așa, ți-ai văzut de treaba ta și te-ai izolat de alții. Nu prea ți-a plăcut distracția, ție ți-a plăcut cel mai mult și mai mult cartea și cu asta ai și rămas. Poate ajungi un mare scriitor, cu atâtea manuscrise pe care le ai.

-Nu, Dragoș, eu nu am să public nimic niciodată. E adevărat că eu vreau să cunosc oamenii și lumea, mă atrage tot la oameni, dar eu nu voi publica niciodată nimic pentru că vreau să studiez mai întâi și după aceea să fac alte lucruri. E atâta lume care scrie și cum scrie câte ceva repede, repede să arate la altul și să se fălească cu asta. Și mai este încă ceva, atât de mult se scrie încât oamenii s-au plictisit de asta. Trăim într-un timp în care nu prea mai e ceva de văzut în cărți. Ei văd totul la televizor, televizorul acesta îi înnebunește.

-Măcar tot e bine că eu nu sunt terorizat de televizor la mănăstire. O să fac tot felul de munci, cele pe care le voi face, care vor fi de făcut, voi încerca să fiu foarte ascultător și în rest mă voi ocupa cu rugăciunea. Cât de mult îmi place această rugăciune. Îți dai seama că de rugat te poți ruga permanent și oriunde!

-Eu aş putea să scriu cărţi despre cum se roagă oamenii prin tramvaie, la serviciu, am un personaj de genul acesta care se roagă permanent şi are numai şi numai gânduri bune şi curate. De fapt are tot felul de gânduri care îi vin în minte, dar el le alungă cu rapiditate pe cele rele şi în felul acesta reuşeşte să fie în armonie cu cei din jurul său.

-Asta este cu adevărat magnific, îmi vine să repet de o mie de ori această stare şi acest cuvânt “magnific”!

-Păi repetă-l, de ce să nu repeţi, e un cuvânt teribil.

Şi uite aşa din vorbă în vorbă cei doi care dezbatteau cele mai înalte idealuri ale vieţii lor, scurtau din drumul lung prin muntele care nu se lăsa escaladat. Ei trebuiau să meargă cam zece kilometri pe jos, pentru că până acolo în vârf nu se putea urca decât cu geepul, or ei nu aveau aşa ceva. Plus că erau aşa de mândri încât nu acceptau să fie luaţi pe sus de câte o maşină. Ei voiau ca acest drum să îl facă pe jos. Parcă acest drum la mănăstire era pentru ei unul purificator şi deveneau altfel de persoane, oameni care cu adevărat aveau ceva de făcut cu viaţa lor care li se părea că era cea mai importantă şi nu-şi permiteau să o piardă aşa aiurea. Erau aşa de fericiţi împreună cum urcau către Dumnezeu. Parcă cerul se sprijinea pe capul lor, aveau să ajungă spre seară la mănăstire pentru că drumul acesta aveau să-l străbată cam în trei ore, mai ales că erau aşa de tineri şi de puternici, nici nu aveau să se simtă cu atâta mers. Erau cei mai puternici oamnei de pe pământ.

-Da, Rafaele, Dumnezeu este magnific, simt asta şi de aceea mă fac eu călugăr! Dar îţi spun eu că omul este în esenţa lui un călugăr, eu vorbesc de omul care-l caută pe Dumnezeu şi trăieşte împreună cu El, nu poate fi decât un pustnic care trăieşte în acest pustiu al lumii. Şi eu aş vrea să mă retrag, să am o viaţă de schivnic, măcar de câţiva ani, şi să ştii că dacă tu ai să te căsătoreşti, în pustnicia mea eu o să mă rog pentru tine.

-Dar şi eu o să scriu despre tine şi depre pustnicia ta.

-Ai să scrii despre un personaj magnific!

-Da, pentru că tu ai să fii unul din personajele mele reale, de acolo din cărţile mele, tu nu vezi că idealurile astea ale noastre sunt vizitate de milioane de oameni, de tineri! Ce, tu nu vezi cât de puternici şi de avântaţi suntem în viaţa aceasta a noastră pe care nu vrem să o trăim aşa la întâmplare, să treacă aşa pe lângă noi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă noi nici nu am conta?

-Viaţa, viaţa, trebuie să-i dăm noi un sens şi trebuie să luptăm ca ea să fie aşa după cum vrem noi şi nu după cum iese aşa, cum o fi.

-O să mai vorbim despre asta .

Cât de frumos era drumul prin munţi, ei ştiau o potecă mai pe scurtătură dar trebuiau să urce mai greu şi în felul acesta nu mai ocoleau, dar aveau şi aşa o ambiţie ca să nu se mai întâlnească cu nimeni şi cu nimic, cu nici o maşină. Lui Dragoş nu-i plăceau maşinile, le considera excepţionale pentru acest timp, dar pentru el nu, pentru ceea ce voia el le considera inutile. Pentru el era foarte important că poate să meargă prin munţi şi că este fericit cu asta . Atâtea prăpăstii putea să întâlnească pe drumul acesta unde ei încercau parcă să se identifice cu acest munte care este al lor care este casa lui Dragoş de acuma , până ce el o să se ducă la Dumnezeu. Nu-şi dorea decât să trăiască într-o peşteră ca un pustnic.

-Îţi dai seama ce fericit voi fi atunci alături numai şi numai de Dumnezeu. Am descoperit eu asta , mă voi sfătui cu duhovnicul meu pentru că şi el a stat mai mulţi ani într-o peşteră singur şi nu a fost uşor, dar cu ajutorul lui Dumnezeu s-a descurcat.

Dragoş simţea cum pe muntele acesta a locuit dintotdeauna şi aici voia să se stabilească şi să nu mai plece. Îi plăcea foarte mult această singurătate, era atras de ea, era ca un fel de pustnic în interiorul minţii sale. Urca muntele şi parcă înainta pe o scară la cer. În felul acesta se asemena cu Hristos care se ducea în munţi de unul singur să se roage pentru mântuirea lumii. Asta voia şi el să facă, să-l urmeze pe Hristos.

Dar şi Rafael era tot un fel de pustnic care să fie în această căutare a lui Dumnezeu, numai că la el era o altfel de izolare, era o izolare de această lume în propria lui minte. Asta făcuse parcă dintotdeauna, această izolare o trăise de mic. Şi acum parcă nu se implica prea mult în tot ceea ce vedea şi auzea. Încea să se țină cât mai departe şi să nu se amestece în păcatele oamenilor. Dacă era cineva care voia să-l ajute imediat, îl ajuta, dar atât şi nimic mai mult. Nu cerea nimic în schimb, nu voia nimic pentru că el se vedea cu Dumnezeu şi asta îi dădea senzaţia unei realităţi care transcende această lume şi această realitate. Se simţea deosebit de puternic cu Dumnezeu alături, şi tocmai pentru că practica rugăciunea inimii permanent, asta îl făcea să se izoleze tot mai mult, de tot ceea ce i se întâmpla plăcut sau neplăcut. Şi avea o forţă teribilă în el de a se detaşa de tot ceea ce îl înconjura, de toate prostiile oamenilor, nu se gândea decât la

Dumnezeu. I-a zis o dată cineva care era într-un fel credincios dar felul cum vorbea el despre Dumnezeu îl speriasse și-i zise:

-Tu ești obsedat de Dumnezeu.

-Da, da, așa este, eu sunt obsedat de Dumnezeu, așa este. Și de aceea pot să fiu așa de liber, pentru că numai în felul acesta poți să fii liber, numai cu Hristos găsești libertatea supremă și știi când reușești să fii cu adevărat liber, numai după ce ai suferit, ai învățat câte ceva din asta și ți-ai îndreptat suferința către Dumnezeu.

Drumul prin munți era atât de liniștitor, traversau mai multe creste de munți care se legau lanț unul de altul. Cât de frumos este atunci când această măreție a creației lui Dumnezeu este în inima ta și tu nu pângărești această măreție cu tot ceea ce faci sau gândești. Cum de s-a putut produce această ruptură fantastică de tot ceea ce este veșnic, cum de omul nu a putut să stea în acea stare de ordine de început și trebuie să traverseze această stare de haos în care parcă nimic nu are sens de a fi, de a exista. Ceea ce se întreba Rafael era faptul cum de omul acum, nu caută să facă calea întoarsă prin toată viața lui, cum de nu caută în modul cel mai tainic al existenței lui, această întoarcere? Era așa de fascinat de părinții pustiei, cât de mari au fost ei că au căutat să cunoască adâncul așa de nepătruns al sufletului omenească și cum de acum noi nu învățăm nimic de la oamenii aceia ca să ne cunoaștem pe noi. De ce este oare așa de greu să fim în această armonie cu cel care ne-a creat? De ce există această prăpastie între noi și El? Ce s-a produs așa de grav și de ce ființial noi respingem acest drum al întoarcerii spre casă și de ce Hristos în acest timp în care noi trăim nu mai are credibilitate, pentru că ceea ce și-a asumat El devine de neînțeles pentru aceste timpuri și pentru mintea omenească, care e tot mai îndepărtată de centru și de frumusețea acestui timp. De ce suntem așa de departe de El, de marele El? De ce prăpastia asta, de ce noi în interiorul nostru Îl respingem și Îl considerăm pe El vinovat de toate abaterile noastre, de tot ceea ce noi nu putem să realizăm, de tot ceea ce noi nu putem face?

Capitolul 39

Drumul pe jos până în vârful muntelui era extraordinar. Cei doi se simțeau departe de lumea asta în care parcă numai oamenii contează cu faptele lor, în rest absolut nimic. Dar ei nu mai aveau o așa de mare nevoie de oamenii lumii, voiau să fie cât mai departe de tot ceea ce este rău și urât. Nu voiau să fie decât într-o lume perfectă în care tot ceea ce era departe de perfecțiunea lui Dumnezeu să nu mai conteze.

Dragoș era purificat de toate dorințele inutile din trecut iar Rafael voia să fie cel mai puternic om, care să înceapă o nouă viață acolo, în București, unde să facă ceva pentru el și pentru alții. Meseria asta de profesor era cea mai frumoasă și curată. Voia să fie aproape de puritatea unui copil, care este cea mai înaltă stare a unui artist. Drumul era lung, dar unul purificator, care îi elibera pe fiecare de toate aberațiile pe care le făcuseră în trecut.

Dragoș mergea și vedea cerul și zăările printr-o poiană, care îi desfăcea de pădure și-i făcea să zboare parcă pe înălțimi. Își aminti brusc ce rău a putut să facă atunci când era mai tânăr, cu doi ani în urmă, când îi plăceau distracțiile și toate lucrurile acelea mai puțin ortodoxe pe care le trăia. Beat fiind, s-a uitat în oglindă și nu-i venea să creadă când s-a văzut. Pentru prima dată a avut atunci o străfulgerare de conștiință, că nu este bine ceea ce face și ar trebui să schimbe ceva sau câte ceva din viața lui. Dacă el va continua așa, o să moară cu totul. Avea obiceiul, după ce se îmbăta foarte tare, să cânte la chitară și să-și dea cu ea în cap, mai ales în frunte, până îi venea sângele și în felul acesta râdea de Mântuitorul, zicând că seamănă cu El. Când s-a dus la baie așa beat cum era și s-a privit, a avut o tresărire. Pentru o clipă i s-a părut că-l vede chiar pe Mântuitorul răstignit pe cruce și el batjocorește acel chip al durerii. S-a cutremurat! Poate că asta l-a făcut să se gândească la mai multe, că nu ar trebui să mai râdă de asta.

Acum oftă. După care căzu pe gânduri și începu să se roage: “Doamne, Te rog, dacă se poate, să nu mai fac niciodată așa sau ceva asemănător, pentru că vreau să duc o viața prea frumoasă pentru mine și pentru Tine, dar mai ales pentru mine. Dă-mi putere să merg mai departe așa cum vrei Tu și să nu mai păcătuiesc, să mă feresc de păcatul acesta care-mi chircește ființa interioară și nu mă lasă să trăiesc liber, pentru că eu trebuie să fiu așa cum vrei Tu. Eu vreau să Te urmez Iisuse cu tot ceea ce am eu mai bun în sufletul meu, dar nu știu cum să fac asta. Ai să-mi arăți Doamne, încet, încet am să merg pe acest drum”.

Într-un fel Dragoș se simțea eliberat de tot ceea ce trăise până atunci rău sau bun iar acum voia să fie altfel. Nu mai zicea nimic nimănui, se simțea o ființă liberă și asta îl făcea să fie cel mai fericit om, pentru că adevărata fericire nu se poate trăi decât în cea mai mare libertate. Dar libertatea ca dar al lui Dumnezeu și nu libertatea ca trăire a tot ceea ce-mi vine să fac după bunul meu plac și fără să mă intereseze de alții.

Pentru că au ajuns seara la mănăstire și era vecernia, s-au dus direct în biserică. Drumul a fost așa de greu, se simțeau obosiți. Au intrat în lăuntru pentru că așa simțea Dragoș, care avea o emoție foarte mare când a pus piciorul în locul sfânt. Dar și Rafael voia același lucru, să fie la slujbă. S-au așezat acolo, în cel mai întunecat loc, din fundul bisericii, unde nu-i putea vedea nimeni, lângă o icoană a Maicii Domnului și se rugau, odihnindu-se de atâta drum. Dragoș simțea că s-a oprit pentru totdeauna aici, iar Rafael voia să meargă mai departe către infinitul acestei vieți, pentru că nu se poate fără nemărginirea lui Dumnezeu, citită în această lume prin tot ceea ce ar fi trebuit să facem. Și Rafael mai avea o dorință, voia atât de mult să fie un călugăr adevărat, stare prin care să-l iubească pe Dumnezeu, și în același timp voia să fie un om de acțiune care să facă ceva în mijlocul oamenilor, voia puritatea aceea a unui monah care se izolează de tot și de toate și în același timp voia să fie omul care face extraordinar de mult pentru toți oamenii de pe pământ. Simțea în el o forță teribilă prin care putea să schimbe lumea prin ideile lui. Voia să schimbe toată arta și toată cultura din timpul lui și să o facă să meargă mai departe printr-o altă manifestare a măreției lui Dumnezeu.

Rafael voia să creeze o operă care odată, cândva, să o arate oamenilor și să schimbe paradigma lumii, așa ca Brâncuși. Nu putea altfel să gândească. Atunci când se raporta la Hristos și la această dorință, că ar putea să-L urmeze în felul acesta, cu scrisul, simțea cum crește în el puterea aceea, forța aceea lăuntrică prin care putea să realizeze acest lucru împreună cu Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu era magnific și asta voia să descopere în tot ceea ce făcea, această măreție a Lui, prin care să fac ceva, prin care să facă tot ceea ce nu a putut să facă până acum. Voia să fie măreț, voia să fie cel mai mare om, dar asta numai pentru Dumnezeu și pentru a schimba lumea. Credea cu atâta intensitate în vorbele acelea ale lui Brâncuși: “priviți până ve-ți vedea, cei care au fost aproape de Dumnezeu au văzut!” Asta voia să descopere el, această vedere a lui Dumnezeu, această măreție a Lui prin care noi să fim ființele acelea care putem trăi frumos și să ne ducem viața la măreția pe care ne-a cerut-o Dumnezeu. Asta voia să realizeze Rafael, printr-o operă, pe care chiar voia să o creeze, dar toate acestea trebuiau să fie în ascuns. Și-și zicea că el face totul și totul în taină, pentru că trăiește numai și numai în viitor și atunci când va veni ceasul, o să publice câte ceva din tot ceea ce el a făcut până acum.

Stăteau în biserică și ascultau slujba și parcă voiau să nu se mai termine niciodată această stare, parcă voiau amândoi ca în această frumusețe a ei să trăiască veșnic și să nu se mai teamă. Și aici, în casa lui Dumnezeu ei nu mai puteau să se înfricoșeze sau să mai fie singuri.

Slujba se termină iar Dragoș abia aștepta să se ducă la părintele stareț să-și ia în primire chilia, abia aștepta să se facă călugăr, să se îmbrace în hainele acelea de frate de mănăstire pe care le adora, adora negrul acela care atrăgea lumina în el și în felul acesta parcă era mai aproape de soare și de căldura lui. Se formase o legătură teribilă între el și părintele stareț care îi era și duhovnic.

Parcă îi descoperea taine pe care nu putea să le înțeleagă. Iar el cu viața lui așa de puțină nu avea destulă experiență pentru sufletul omului, pentru zbaterile și zbuciumul lui. Stând așa cu fața la cer, se simțea așa de mic și de neînsemnat în fața lui Dumnezeu, nu avea curajul să intre pe ușă la stareț ca să-i dea binețe. Părintele îl văzuse de la început cum a venit cu Rafael cu ruxacul în spate, i-a urmărit cum se așează fiecare la slujbă cuminți și nu zicea nimic, dădea slavă lui Dumnezeu pentru această stare a celor doi care erau așa de cuminți și care nu voiau să caute decât această bucurie a rugăciunii și această satisfacție a liniștii din mănăstire.

Deși, atunci când ești chinuit de tot felul de gânduri, nici o liniște parcă nu-ți mai ajunge și ai vrea să pleci, să fugi undeva departe, cât mai departe de tot ceea ce este în tine însuși, dar tocmai asta este problema cea mare, că de tine nu poți să fugi nicăieri. Numai pe tine te ai și de tine nu poți să te lepezi, de tine nu poți să fugi, poți să te refugiezi de tine numai atunci când ești în fața lui Dumnezeu, numai în fața lui poți să fugi de tine și de tot ceea ce este rău în lumea asta. Starețul îl aștepta pe Dragoș, stătea în rugăciunea lui zilnică, dar de fapt el avea o rugăciune permanentă și era foarte liniștit. Acum nu mai avea așa de multă lume cu care să vorbească și la care să dea sfaturi și abia aștepta să-l vadă pe Dragoș, cam care îi mai este starea de spirit, avea unele îndoieli în privința lui, că el ar putea fi bun de mănăstire până la capăt, pentru că foarte mulți

tineri vin în mănăstire dar se zintesc de multe cele care le văd și pe care le aud și renunță, pleacă , nu pot să reziste luptelor care sunt aici. Și nu e chiar vina lor, pentru că asta este, fiecare face atâta cât poate și cât reușește să ducă din această cruce.

El nu se supăra pe tinerii care plecau dar nici nu îi descuraja pe cei care veneau în mănăstire pentru că el credea că Dumnezeu are taina lui cu fiecare om și el nu trebuie să se amestece prea mult ci doar atunci când i se cerea ajutorul. Dar îi placea de Dragoș, pentru că-l vedea un bărbat puternic și călit pentru mănăstire și pentru viața aceasta grea de călugăr. Dar unde nu este foarte greu, pentru că în toată viața aceasta a noastră trebuie să renunțăm la câte ceva, dar cei de aici renunță la tot, sunt foarte puțini cei care reușesc asta pe o perioadă nedeterminată.

Dragoș era emoționat și în același timp puțin speriat, parcă încerca să conștientizeze pasul acesta atât de important pe care-l face aici, pentru a rămâne pentru totdeauna închis într-o mănăstire și asta îi dădea și o stare de satisfacție că face ceva unic, ce fac foarte puțini, dar pe de altă parte îi era frică pentru că vedea asta ca pe cel mai greu lucru de pe fața pământului. Dar își zise:”cu ajutorul lui Dumnezeu o să rezolv toate astea!”Își făcu cruce și puse mâna pe clanța ușii de la chilia duhovnicului. Avu senzația că se aruncă într-o prăpastie!

Capitoulul 40

Rafael nu voia să se ducă imediat la Părintele stareț pentru că urmărea să-l lase pe Dragoș să vorbească cu el. I se părea că ceea ce vorbeau ei doi era ceva cu totul și cu totul sacru,sfânt și nu trebuia să asiste la această taină, când Dragoș își ia în primire călugăria. Voia ca în acest moment sfânt pentru Dragoș, el să fie în munți, în pădure, între copaci și să privească stelele. Avea așa o senzație că dacă se duce până în vârful muntelui, în poenița aceea unde se ducea el singur, când se desprindea de mănăstire, dacă ar fi întins mâna ar fi atins stelele și cerul.

Nu îi era frică de noapte sau de singurătatea pădurii. Abia aștepta să stea rezemat de tulpina unui copac și să se gândească la Dumnezeu și la măreția lui. Parcă ar fi vrut ca acolo, în noapte, sprijinit de tulpina lui, să lege un legământ cu Hristos pe care să nu-l mai încalce niciodată. Pentru el Dumnezeu era teribil de viu și se rapoarta la El ca și un copil. Nu putea să fie decât un copil de douăzeci și trei de ani, un copil care ține cu toată puterea din el de această puritate pe care nu voia să și-o piardă . Voia să se păstreze așa cum era, în modul acesta tainic și să nu se mai schimbe niciodată. Cerul era așa de aproape de capul lui, de trupul lui, de ceea ce el era, parcă sufletul lui cu mintea lui și cu dorințele lui putea să zboare.

Acum se putea odihni cu adevărat după atâta drum. Parcă îi era greu să fie și cu călugării aceia pe care îi adora și-i iubea așa de mult și cu el însuși. Îi considera ca pe niște zei de au lăsat ei totul și stau acolo numai și numai într-o permanentă stare de rugăciune, numai așa cum pot ei.

Cum stătea el așa și se uita la primele stele care apăreau pe cer, deodată a fost martorul unui spectacol pe care nu-l mai zărise niciodată. Luna care răsărea

de undeva de departe, era în același timp, așa de aproape încât nimic nu o mai putea opri ca să nu ajungă până la el. Pentru o fracțiune de secundă lui Rafael i se păru că nu mai are trup, parcă nu mai avea corp și era prezent peste tot în această măreție a lui Dumnezeu, parcă mintea lui și cu sufletul lui putea să fie cel mai aproape de cer, dar nu cerul acela așa de singuratic care ar fi putut să-l sperie prin tăcerea lui, ci putea să fie cât mai înăuntru în acea atmosferă de ceresc de eternitate și-și zise:

-Doamne, cred că așa trebuie să fie omul sau așa era la început , așa l-ai creat Tu, pentru că e prea fumos ceea ce trăiesc eu, parcă aș fi peste tot și aș putea să cuprind cu mintea mea totul, parcă aș putea să înțeleg cele mai frumoase stări și cele mai luminoase priveliști. Parcă aș fi o altă persoană și o altă ființă.

Doamne cum de este așa de frumoasă creația asta a Ta, pentru că eu mă simt acuma etern și simt cum Tu nu poți fi decât în această eternitate care se citește peste tot, pe unde eu pot umbla cu mintea mea și cu gândul meu. Parcă în aceste momente eu nu aș mai avea nevoie de oameni, de ceilalți, parcă aș vrea să fiu așa de singur mereu. Pentru că mă simt așa de bine de unul singur și așa aș vrea să fiu mereu. Să nu-mi mai fie frică de această singurătate. Chiar dacă sunt singur nu-mi mai este frică de asta, știu că Tu ești prezent, parcă aș putea avea această percepție a eternității Tale.”

După care se întrebă: “ oare nu cumva sunt egoist când zic că mă simt bine de unul singur și că nu vreau să mă mai duc printre oameni?” Și se cutremură.

Rafael se simțea în același timp obosit. În această frumusețe nu mai putea să stea așa, ar fi vrut să doarmă, să stea într-un pat moale, să se întindă în el, nu-i mai rezista trupul de atâta drum. În același timp ar fi vrut să fie aici cu Dumnezeu. Sigur că pentru el Dumnezeu este pretutindeni dar aici era altfel, era mai aproape, dar în același timp era altfel, nici el nu știa cum, deși îi era somn, foarte somn. Acum ar fi vrut să fie altfel, să scape de somnul acesta care-l chinuia. Nu suferea de o oboseală fizică, parcă era una psihică, se simțea epuizat de ceea ce vedea și de ceea ce trăia. Parcă toată această atmosferă îl copleșea, îl apăsa și el nu mai putea să stea aici, era prea frumos și nu mai putea suferi frumusețea asta, îl domina.

Oboseala îi făcea bine pentru că el în felul acesta putea să fugă de ceva ce ar fi aparținut numai și numai lui Dumnezeu și lui nu i-ar fi fost îngăduit să vadă sau să priceapă, pentru că ar fi produs ceva urât.

Se simțea așa de mic în fața acestor frumuseți încât parcă lui nu-i era îngăduit să vadă și să simtă asta. În asta era paradoxul, că el tocmai asta putea să vadă. Se simțea undeva departe, parcă nu mai avea trup, parcă nu avea decât suflet și el se simțea excelent în această stare în care nu mai avea corpul acesta material și așa ar fi vrut să trăiască etern, să nu mai aibă trup, să aibă doar spirit

și să nu mai fie condiționat de această stare în care el este așa de chinuit de somn, de refuzul acesta de a trăi ceva cu totul și cu totul special. Ar fi vrut să își repete legământul cu Dumnezeu și să trăiască un sentiment de dezamăgire pentru că se gândi: “oare ce o să fac atunci când am să-mi încalc acest legământ, al castității, al fecioriei, pentru că eu prin scrisul meu îmi dăruiesc viața mea lui Hristos. Oare ce o să se aleagă de mine când nu am să mai pot să lupt pentru aceste idei, pentru care eu acum trăiesc? Și dacă am să-mi doresc altceva?”

Dar nu, nu cred că se va întâmpla vreodată așa ceva, sunt un bărbat puternic și bunul Dumnezeu nu o să mă lase. Viața asta este așa de plictisitoare încât eu nu pot să fac mare lucru. Și cel mai important pentru mine este asta, să mă gândesc toată ziua și toată noaptea la cele veșnice, la cele ce sunt dincolo de această lume și de acest pământ.

O, Doamne, cât de multe vreau eu, dar oare voi putea vreodată să aleg din toate aceste dorințe ale mele numai cele pe care va trebui să le urmez cu toată forța, ca eu să devin ființa aceea din viitor pe care eu o port în mintea mea și în felul meu să văd lumea. Oare de ce această tendință la mine de a fugi de lume și de a nu mai fi atât de legat de ea, pentru că eu vreau să fiu în lume dar în același timp să fiu în afara ei.

Când tot ceea ce este în jurul meu este așa de plictisitor, numai tot ceea ce este legat de trup pare să cu adevărat important pentru lumea asta. Eu mereu trebuie să intru în concurență cu ceilalți, sunt plictisit de această concurență, parcă tot ceea ce este în această lume este ca să fii tot mai aproape de ceva care este trecător și nu e nimic care să dureze, peste tot numai și numai iluzii. Dar eu vreau să cred în alte iluzii și să renunț la altele. Și poate că e mai bine dacă sunt agățat într-o iluzie care să fie doar în mine, în mine însumi.”

Uitându-se la cerul plin de stele, Rafael simți cum este într-o lume străină în care nimic nu mai poate să fie a lui, este într-o lume în care el nu poate ajunge până departe, în care tot ceea ce îl înconjoară îi este cu adevărat străin și care se îndepărtează de el și el ar fi vrut acum să fie în altă parte, să poată trăi în vis, să poată să fie cât mai departe de tot ce ce a trăit până atunci și până aici, de parcă lumea asta nu este a lui și s-a trezit dintr-o dată în ceva care-i este cu totul și cu totul străin.

Avu o senzație de trezire, simți cum la aceste gânduri îi sare somnul și el poate că ar trebui să fie altfel, mult mai treaz, se simți dintr-o dată treaz. Vru să nu mai plece de aici din pădure, dar să fie așa fără trup, așa cum se simțea acum. Avea atâtea planuri pentru viitor și avea să-i spună lui Dumnezeu atât de multe, în atmosfera asta atât de pustie, încât parcă numai aici putea să-l audă așa de bine.

Numai în această atmosferă sacră pentru mintea lui, ar fi putut să lege acel legământ cu Dumnezeu și să poată să rămână pentru totdeauna o ființă cuminte și să nu greșească. Pentru că dacă el va fi greșit și îl va părăsi pe Dumnezeu niciodată nu o să-și mai revină.

Parcă ar fi vrut să se agațe de munții aceia și să nu mai poată părăsi acele imagini, să le poarte în mintea lui pentru totdeauna, să nu mai fie pustiu de această liniște, de această frumusețe, pe care o pierdea în permanență atunci când ajungea în oraș. Parcă ar fi vrut să se roage permanent și niciodată să nu se mai desprindă de frumusețea lui Dumnezeu. Și de liniștea mentală a rugăciunii.

“Doamne, știu că o să trăiesc toată viața singur și Tu ai să-mi dai putere să rezist, eu nu prea cred în această iubire între un bărbat și o femeie și nu cred că Tu ai să-mi dai așa ceva pentru că nu se potrivește cu viața mea, pentru tot ceea ce vreau eu să fiu și să scriu. Pentru că eu am mare nevoie de Tine, eu fără Tine nu pot să exist, pentru că Tu ești cel mai important pentru viața mea, asta este, nu pot să fac altceva decât să te iubesc pe Tine, pentru că Tu ești cel care-mi dai forță și putere și numai Tu poți să exiști pentru mine, numai cu Tine eu pot să fiu o ființă puternică. Ai grijă de mine și nu mă lăsa.

Sunt aici într-un pustiu dar nu știu ce fel de pustiu, pentru că în lume mă simt într-un pustiu și mai mare și de aceea vreau să Te am pe tine permanent. Parcă aș face aici un fel de legământ, parcă aș vrea să fiu cu Tine pe unde mă duc eu și să nu-mi mai fie frică de nimeni și de nimic pe lumea asta. Mai ales să nu-mi mai fie frică de dorințele mele care mă înebunesc, parcă nu mai pot să fiu eu atunci când sunt coordonat de ele și nu pot să merg mai departe de unul singur.

Știi de ce îmi este frică Doamne, ca nu cumva mai târziu să cred că toată viața mea a fost o mare greșală și o mare eroare și eu nu am putut să fac nimic. Mi-am pierdut vremea și viața doar cu niște iluzii. Așa de mult aș vrea să mor pentru lumea asta și să port acea împărăție în inima mea care este a Ta, împărăția asta a Ta eu nu prea știu cum să o port în inima mea, pentru că numai această lumină, această speranță aș putea să o port în mine și numai asta îmi dă forță și putere să merg mai departe, cât mai departe de ceea ce mă tem.

Ajută-mă să descopăr cele ce sunt pentru mine, arată-mi Tu calea mea pentru că de multe ori, de cele mai multe ori, eu mă rătăcesc de la această cale și pe această cale tot timpul sunt rătăcit. Cum să-mi dai Tu acea feciorie a mea, acea bucurie care să fie în sufletul meu și eu să fiu așa cum vrei Tu, pentru că fecioria aceea a mea, e o stare de forță și de putere în mine, de care eu nu mai știu ce să fac dacă nu o am. Pot spune că în forma asta eu sunt dependent de Tine și mă rătăcesc dacă nu trăiesc așa.

Dă-mi Doamne liniștea de care are nevoie sufletul meu, starea aceasta de curățenie, de puritate pe care le simt în mine să fie cele mai frumoase și eu să nu mă mai tem de mine și de ceea ce mi se poate întâmpla astăzi și mâine și în zilele care vor urma de acum în colo.

Lasă-mă să fiu eu , să fiu așa cum îmi doresc să fiu în permanență, în sufletul meu, poate că nici nu știu ce să fac, dar vreau să fiu singur o perioadă cât mai mare de timp și să nu mă mai tem de ceea ce voi face și de ceea ce voi fi. Și să nu mă plictisesc de această viața. Poate că ar trebui să-mi fie așa de frică prin pustietățile astea dar nu-mi este de animale cât îmi este frică de oameni. Dacă ai ști cât îmi este de frică de oameni, de faptul că în unele privințe aș putea să mă iau după ei, după faptele lor și eu să renunț la mine și la ceea ce eu vreau să fiu, pentru că eu vreau să fiu tot așa ca un călugăr în lume și am venit aici în pustietățile astea ca să fac un fel de legământ cu Tine.

Parcă aș vrea să nu-mi dispară niciodată puterea asta din lăuntrul meu. Pentru că eu mă văd tot timpul singur, tot timpul mă văd cu Tine și niciodată nu pot să cred că eu aș putea avea lângă mine o fată care să mă iubească și eu să trăiesc prin iubirea ei.

Pentru că eu am nevoie de altceva decât de asta, parcă eu aș simți că Tu vrei altceva de la mine, că eu trebuie să fac altceva decât aceea să mă însor. Parcă Tu ai vrea ca eu să trăiesc de unul singur și în această singurătate să creez ceva cu totul și cu totul aparte, unic, cum nu s-a mai creat până acum iar ceea ce fac eu să fie în cea mai mare taină și cu Tine. Să nu mă mai tem, pentru că eu tot timpul mă tem , mă tem de viața aceasta Doamne. Nu mă tem că acuma este noaptea și eu sunt așa de singur cu Tine, parcă aș fi în cel mai negru pustiu, eu acuma sunt cu Tine într-o lume fantastică pe care numai Tu și numai Tu ai putut să o creezi, și parcă ai creat-o special pentru mine. Aș vrea să-ți spun atât de multe lucruri Doamne. De ce sunt eu așa de neputincios și de ce nu pot face pentru Tine și pentru mine lucruri minunate.

Pentru că eu într-un fel știu că ceea ce pot să fac cu adevărat minunat este starea mea lăuntrică, sufletul meu , lumea mea interioară trebuie să fie una extrem de frumoasă. Asta este cel mai mare dar pe care Tu ai putea să mi-l dăruiești mie și eu Tie, pentru că eu fără această lume lăuntrică nu pot face absolut nimic. Parcă aș fi un fir de praf în această lume de amar în care Tu ai vrut să fim, dar de ce este așa de greu să trăiești Doamne, de ce este așa de greu, pentru că eu chiar vreau să trăiesc frumos față de această lume. Dar nu știu cum, pentru că eu chiar nu știu cum să trăiesc așa, pentru că îmi este teamă, îmi este frică, nici nu știu cum să procedez.”

Pe obrazul lui Rafael se strecurară câteva lacrimi în noaptea aceea de aur și de forță pentru el, pentru sufletul lui și pentru Dumnezeu. Lacrimile căzură jos în

pământul de sub picioarele lui și se amestecară cu iarba. I se făcu frig din cauza plânsului, se ridică și se întoarse în mănăstire lăsând în urmă minunea eternă a pădurii și a nopții. Se simțea cel mai puternic bărbat de pe pământ.